

Mỗi Chàng Một Nàng

Contents

Mỗi Chàng Một Nàng	1
1. Chương 00	2
2. Chương 01	5
3. Chương 02	11
4. Chương 03	17
5. Chương 04	28
6. Chương 05	33
7. Chương 06	42
8. Chương 07	51
9. Chương 08	58
10. Chương 09	64
11. Chương 10	72
12. Chương 11	80
13. Chương 12	89
14. Chương 13	95
15. Chương 14	102
16. Chương 15	109
17. Chương 16	116
18. Chương 17	123
19. Chương 18	131
20. Chương 19	137
21. Chương 20	144
22. Chương 21 - End	151

Mỗi Chàng Một Nàng

Giới thiệu

1. Giới thiệu: Mỗi chàng một nàng là một trong các tác phẩm đánh dấu sự trở lại đầy ngoạn mục củ

1. Chương 00

Mở màn

>

Nhật kí hành trình của:

Holly Caputo và Mark Levine

Về cuộc bỏ trốn để tổ chức đám cưới bí mật

Được biên soạn bởi Jane Harris, nhân chứng

đồng thời là phù dâu

cũng như bạn thân nhất của Holly từ lớp một và là

bạn chung phòng từ sinh viên năm nhất tại

Trường Thiết kế Parsons

Holly và Mark thân mến,

Ngạc nhiên chưa!

Tớ biết không ai trong hai người thèm đoán hoài đến việc viết lại hành trình bỏ trốn để tổ chức đám cưới bí mật của mình. Thế nên tớ đã quyết định thực hiện nó giùm cả hai! Bằng cách này, khi hai người sắp kỉ niệm hai mươi năm ngày cưới trong khi đứa con lớn vừa phá hỏng chiếc Volvo, đứa con út thì mới về nhà từ trường tư thục nhàn hạ Westchester với cái đầu đầy chầy, còn con chó thì nôn lênh láng khắp thảm phòng khách và thế là, Holly, cậu sẽ tự hỏi mình rằng tại sao khi xưa lại rời bỏ căn hộ phù hợp nhất mà chúng ta đã cùng chia sẻ suốt thời gian dài tại East Village cho xem. Còn Mark, anh sẽ ước mình vẫn đang cư trú tại khu nhà dưới đường Vincents. Và lúc đó, hai người có thể mở cuốn nhật kí này ra để thốt lên rằng: “Ôi, hóa ra ĐÓ là lí do tại sao chúng ta đã kết hôn.”

Vì hai người là cặp đôi đẹp nhất tớ từng biết, sinh ra để là của nhau, nên tớ nghĩ việc đến Ý là một ý tưởng SÁNG SUỐT, mặc dù cậu đã bắt chước Kate Mackenzie - đại diện phòng Nhân sự.

Về việc bỏ trốn để kết hôn, ý tớ là vậy. Không phải việc đến Ý.

Nhưng cô ấy PHẢI bỏ trốn thôi. Với những người thân bên nhà chồng như vậy, cô ấy còn LỰA CHỌN nào khác?

Còn hai người làm điều này đơn giản vì sự lãng mạn thuần khiết - không phải vì hai người PHẢI làm, bởi gia đình hai bên đều đứng đắn cả.

À, tớ nghĩ chỉ có mâu thuẫn nho nhỏ về tôn giáo giữa hai bà mẹ thôi.

Bất kể có chuyện gì, họ sẽ vượt qua thôi.

Tuy nhiên, đó chính là điều làm cuộc đào tẩu của cả hai trở nên đặc biệt.

Và tớ đã lên kế hoạch ghi lại chi tiết sự đặc biệt đó, bắt đầu từ bây giờ, thậm chí trước khi chúng ta lên máy bay, thậm chí trước khi tớ gặp hai người tại cổng sân bay. Và, tiện thể thì, cậu Ở ĐU VÀY chứ? Ý tớ là, lẽ ra chúng ta phải gặp nhau ở đây ba giờ trước khi máy bay cất cánh. Cậu biết điều đó mà, đúng không? Nó ghi rất rõ trên tấm vé đấy. Đối với chuyến bay quốc tế, vui lòng đến sớm ba tiếng trước giờ cất cánh.

Thế thì, hai người đang ở đâu hả?

Tớ nghĩ có thể gửi email cho cậu bằng cái BLACKBERRY mới của tớ. Nhưng cậu, Holly, cậu liên tục nhắc nhở tớ CHỈ ĐƯỢC DỪNG NÓ CHO CÔNG VIỆC mà thôi, đó là lí do duy nhất để mấy chàng công

nghe thông tin đưa nó cho cậu. (Dù sao cũng cảm ơn cái điện thoại này của tớ nhé! Tim và mấy anh chàng đó thật tốt bụng khi nghĩ về tớ, dù nói đúng ra, tớ không còn làm việc ở đó nữa).

Chúa ơi, hi vọng cậu không gặp chuyện xui rủi gì. Ý tớ là, trên đường tới đây. Người ta lúc nào cũng phóng như điên trên xa lộ.

Khoan nào - cậu không thay đổi ý định đấy chứ? Về chuyện kết hôn đấy? Cậu không thể làm vậy đâu. Chuyện đó sẽ thật tồi tệ! Rất TỒI TỆ! Tớ chỉ muốn nói, hai cậu là một cặp đôi hoàn hảo... Đó là chưa kể đến, sẽ không công bằng chút nào nếu các cậu cho tớ leo cây như thế này. Chuyến đi đầu tiên đến châu u của tớ, vậy mà bạn đồng hành nỡ lòng bỏ rơi tớ sao! Cậu cũng biết tớ không thể tin được mình sắp đi châu u mà. Sao tớ có thể chờ đợi quá lâu như vậy? Ai sẽ trở thành bà cô ba mươi khi chưa hề bước chân ra ngoài nước Mỹ ít nhất một lần trong đời đây? Không đến Paris cùng lớp tiếng Pháp khi học 11. Không “Cabo”[1] trong kì nghỉ xuân[2] hồi đại học. Tớ làm sao vậy chứ? Tại sao tớ lại là kẻ-chưa-bao-giờ-bay-khỏi-nước-mình vậy?

Thôi được rồi, thật tình mà nói, anh chàng đang nghe điện thoại đằng kia là sao nhỉ? Ý tớ là, anh ta thật dễ thương và tất tần tật những thứ khác. Nhưng tại sao anh ta lại hét lên như thế? Chúng tôi sắp đi Ý rồi, anh bạn ạ. Là nước Ý đó! Tuyệt vời chưa!

Thôi được rồi, bỏ qua anh chàng nghe điện thoại đi. BỎ QUA ANH CHÀNG ĐANG NGHE ĐIỆN THOẠI. Tớ không tin được mình lại đi phí những trang đầu tiên viết về anh ta trong cuốn nhật kí của cậu. Ai thèm quan tâm đến anh ta chứ? TỚ SẮP ĐI CHU U RỒI!

Không, CHÚNG TA sắp đi châu u rồi.

Tớ nghĩ như thế. Nếu hai người không nằm trong đồng sắt vụn của chiếc taxi đã chở cả hai đến sân bay trên xa lộ Long Island.

Giả sử sáng nay cậu bị trễ và hiện giờ cậu đang ngắc ngoải...

Cảm ơn Chúa vì hai cậu đã giúp tớ thực hiện điều này! Cậu và Mark đấy, Holly. Cuối cùng tớ cũng sắp băng qua Đại Tây Dương, vì LÍ nào tốt đẹp hơn nữa? Chúa ơi, thật lãng mạn...

(Ôi, khoan đã, đó cũng chính là anh chàng đã đứng trước mình tại quầy miễn thuế! Cái gã đã trợn mắt nhìn khi mình mua hết mấy chai nước khoáng Aquafina. Rõ ràng anh ta đã không đọc tạp chí Shape tháng này. Họ nói rằng việc đi máy bay rất mất nước, và bạn phải uống lượng nước bằng một nửa trọng lượng cơ thể trong suốt chuyến bay nếu không muốn lơ mơ vì lệch múi giờ.

Và đúng là trên máy bay họ có nước và tất cả những thứ khác, nhưng nước đó có chất lượng không? Ý tớ là, nó có chất lượng như nước khoáng Aquafina không? Có lẽ là không đâu. Tớ biết điều này lúc xem chương trình Hầy hỏi Asa trên kênh 4 khi họ gửi mẫu nước lấy trên máy bay đến phòng thí nghiệm và kết quả là nó toàn vi trùng vi khuẩn! Thật ra đó chỉ là nước lấy ra từ vòi nước trong nhà tắm trên máy bay. Không ai lại đi uống thứ đó, nhưng vẫn biết đâu đấy.)

Holly ạ, chắc chắn ba mẹ tớ sẽ giết tớ mất nếu tớ làm những điều như cậu làm. Bỏ trốn như cậu. Để đến Ý, chứ không phải nơi nào khác.

Nhưng đó mới chính là con người cậu, Holly. Chúa ơi, cậu thật may mắn! Mark đã rất... căn bản rồi. Mark à, em biết anh đã phải chịu đựng khi em chế nhạo anh là một kẻ khoa học viễn tưởng quái gở. Nhưng thật tình mà nói, phải chi em có thể gặp được anh chàng nào đó tốt như...

(Ôi Chúa ơi! Anh Chàng Điện Thoại vừa mới ném điện thoại của anh ta vào một trong những chiếc xe trung chuyển có người lớn tuổi ngồi bên trong! Chiếc xe đang chở họ ra cổng! Chỉ vì người lái xe bóp còi lùi xe để cảnh báo anh ta đang đứng chắn đường. Chúa ơi, chuyện gì đã khiến anh ta như muốn lộn quần lên đầu vậy? Dù trông anh ta không hề giống một gã mặc quần bình thường. Hiệu Jockey, có lẽ vậy. Hay chỉ đơn giản là quần lót ống rộng mà thôi.

Ôi không! Làm sao mình có thể tặng cuốn nhật kí này cho Holly và Mark nếu nó chỉ chứa đầy những suy nghĩ viễn vông về chiếc quần lót của một gã trai tình cờ nào đó!

Vậy mình phải tặng họ cái gì bây giờ? Mình không thể tặng họ giá đỡ nên hay thứ gì khác. Quà này dành cho Holly. Nó phải là gì đó thật ĐẶC BIỆT.

Thôi thì, dù sao chỉ mới nhắc đến quần lót một lần thôi mà. Hai người không phiền chứ hả? Nó cũng chỉ là một chiếc quần lót mà thôi.)

Tớ nói tới đâu rồi nhỉ? À đúng rồi. Nói đến Mark. Rất đáng yêu, dù anh ấy bắt cậu phải xem các sự kiện của Star Trek Thế hệ mới. Rất có trách nhiệm, với chuyên-mục-sức-khỏe-và-bác-sĩ đó. Nói đến chuyện này tớ mới nhớ, tớ cần hỏi anh ấy về nốt ruồi trên cùi chỏ. Chúa ơi, Holly thật may mắn! Cô ấy có thể nhờ kiểm tra nốt ruồi miễn phí bất cứ khi nào cô ấy muốn. Tại sao mình chẳng thể tìm được bạn trai nào với kĩ năng hữu ích tương tự thế kia? Tất cả những gì Malcom có thể làm là hạ gục mình trong trò Vice City. Như thế thì hay ho gì? Liệu việc đạt được điểm cao trong trò Vice City có thể giúp bạn thoát khỏi căn bệnh ung thư biểu mô đe dọa mạng sống không? Không hề.

Rồi, bây giờ thì mình hoàn toàn không thể tặng cuốn nhật kí này cho Holly và Mark. Mình mắc cái chứng gì vậy?

Anh Chàng Điện Thoại vừa mới ngắt ngang cuộc nói chuyện với người nào đấy mà anh ta đang gọi điện. Mình vừa nghe anh ta gắt: “Chuyện này không thể bào chữa!”. Mình chỉ có thể nghe lỏm được vậy thôi vì ở đây họ đang mở kênh CNN rất to. Bây giờ anh ta đang lấy ra một chiếc Blackberry. Anh ta bấm bấm một cách đầy giận dữ. Mình sẽ không bao giờ dám bấm nhanh như thế vào cái điện thoại của mình.

Nhưng có lẽ đó lại là chuyện tốt. Anh Chàng Điện Thoại là ví dụ điển hình cho tính cách Loại A, như đã minh họa trong tạp chí Shape tháng vừa rồi. Mình có thể nhìn thấy huyết áp anh ta đang tăng cao. Hi vọng anh ta không đột quỵ trên máy bay.

Dù rằng mình chẳng thấy phiền chút nào nếu phải hô hấp nhân tạo cho anh ấy.

Ôi Chúa ơi, không tin được mình lại viết ra điều đó!

Nhưng anh ta cũng thật dễ thương. Nếu bạn thích tuýp người cao ráo, vạm vỡ, tóc hung đỏ, mày-râu-nhân-nhụi-với-cặp-mắt-xanh-sắc-sảo-biết-sử-dụng-Blackberry.

Thôi rồi! Bây giờ thì mình hoàn toàn không thể tặng quyển nhật kí này cho Holly và Mark như món quà cưới nữa rồi.

Khoan, mình chỉ cần xé bỏ những trang bình luận về Chàng Điện Thoại. Hay chỉ cần tô đen chúng bằng bút Sharpie là được.

Hoặc thay vào đó, mình chỉ cần tặng Holly và Mark một khung hình bằng bạc xinh xắn từ cửa hàng Tiffany. Nhưng có vẻ món quà đó không xứng đáng dành cho người đã luôn cố gắng ngăn cản khi bạn nốc tequila nhiều lần như Holly đã làm cho mình.

Mặc dù rõ ràng là mình cũng thường xuyên ngăn cậu ấy. Gần đây nhất là thứ sáu vừa rồi khi toàn bộ phòng Mĩ thuật lôi cậu ấy ra ngoài tổ chức tiệc chia tay độc thân. Đối với hai nhân vật được cho rằng sẽ đào tẩu, Mark và Holly đã sớm nói lên số phận LẠ LÙNG của con người.

!!!! CNN đưa tin, một máy bay tại sân bay San Francisco đã bị hoãn lại vì có thông tin nghi ngờ rằng một hành khách nào đó trên máy bay đang nhiễm một loại virút có tính truyền nhiễm cao mà họ lo ngại có thể lây lan khắp toàn cầu!!!!

Cậu biết chuyện này có nghĩa gì không?

Nghĩa là tớ cần mua thêm nhiều thức ăn vặt.

Thật tình mà nói, những người đã lên chuyến bay đó suốt HAI GIỜ đều không được phục vụ thức ăn. Nếu tớ bay hai tiếng đồng hồ mà không ăn gì cả, tớ sẽ mắc chứng bệnh lạ lùng không thể thấy gì bằng một mắt. Khi đó sô-cô-la Toblerone cũng không giúp gì được. Tớ cần thực phẩm chứa nhiều protein. Như quả hạnh hun khói. Hoặc một ít bỏng ngô phồng mát. Món này tớ cá ỉ Ỗ không có đâu. Tớ nên quay lại quầy miễn thuế để mua hàng, đề phòng khi...

2. Chương 01

Chương 01

Gửi đến: Tara Samuels

Từ: Cal Langdon

Về Việc: phòng Dịch vụ du hành

Mọi người đâu hết rồi? Tôi đã gọi điện suốt nửa tiếng mà không ai nghe máy. Có phải phòng Dịch vụ được nghỉ nửa buổi thứ sáu đến hết tháng chín này không, trong khi dân hèn mọn chúng tôi chỉ được hưởng một chút vào ngày Quốc tế Lao động?

Tôi đã nhờ mọi người đặt vé cho tôi cách đây cả tháng, nhưng bây giờ tôi đang đứng tại sân bay và họ khẳng định tôi sẽ đi hạng vé rẻ tiền chứ không phải vé thường dành cho doanh nhân.

Ghế ngồi ở giữa. Trong chuyến bay suốt bảy tiếng.

Đến Frodo[3] còn không sống nổi sau khi ngồi trong cái ghế nhỏ xíu đó suốt sáu tiếng như thế. Làm sao một gã thanh niên cao 1,92m, nặng gần 100kg có thể xoay sở được đây?

Ai đó nên trở tài ngoại giao đi nếu không các người sẽ có trong tay một nhà báo hết sức khó chịu.

C. Langdon

Gửi đến: Dolly Vargas

T: Cal Langdon

Về Việc: Chuyện đêm qua

Cám ơn em về đêm qua! Tuy nhiên, anh nghĩ việc chúng ta ở cùng nhà với nhau là rất nguy hiểm. Anh nghĩ chồng em sẽ không thật sự cảm kích chuyện này chút nào.

Hãy cứ để mọi việc diễn ra tự nhiên để xem diễn tiến ra sao, được chứ? Anh phải đến một nơi hẻo lánh nào đó của nước Ý nơi chưa ai từng nghe thấy bao giờ, vì Levine có ý tưởng ngu ngốc sẽ kết hôn ở đó. Nhưng một tuần nữa thôi, ngay khi anh trở về, anh sẽ liên lạc với em.

C

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Tara Samuels

Về Việc: phòng Dịch vụ du hành

Tôi RẤT xin lỗi, thưa ông Langdon! Chúng tôi đang họp về ngân sách công ty, đó là lí do tại sao không ai có thể nghe máy. Ngay khi quay lại tôi đã gọi cho hãng hàng không, nhưng họ đã đặt vé cố định. Tôi có thể mua vé hạng thường cho ông ở chuyến bay khác... nhưng phải đến ngày mai. Như vậy có được không?

Một lần nữa, tôi hết sức xin lỗi về sự hiểu lầm vừa rồi! Tôi không thể tưởng tượng nổi ông đi vé hạng rẻ tiền sẽ ra sao nữa. Ông cũng biết chúng tôi LUÔN đặt vé hạng thường cho ông. Dĩ nhiên là trừ khi máy bay ông muốn đi quá nhỏ không thể c vé hạng thường. Tuy nhiên, trường hợp này thì không phải vậy. Tôi thật sự không biết xin lỗi thế nào cho đủ. Liệu chúng tôi có thể chuyển ông lên phòng lớn dạng căn hộ khi ông đến khách sạn không?

Tara

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Dolly Vargas

Về Việc: Chuyện đêm qua

Anh đây rồi! Em chỉ mới để lại mười tin nhắn điện thoại cho anh thôi đấy. Làm sao sáng nay anh CÓ THỂ lên đi như vậy mà không hề để lại một lời nhắn?

Peter và em chưa kết hôn, anh yêu ă. Chúng em đã có một thỏa thuận ngầm - giống như thỏa thuận giữa em và anh thôi.

Và dĩ nhiên, em không đề nghị anh chuyển đến nhà em lâu dài. Chỉ cho anh mượn phòng khách còn trống cho đến khi anh tìm được chỗ ở mới. Em biết thị trường bất động sản ở New York tàn khốc ra sao mà.

Không phải em có ý nói anh không đủ khả năng. Doanh số cho cuốn Sweeping Sands[4] đang tăng vèo vèo. Thật ra, căn nhà áp mái đối diện nhà em vừa mới tăng giá, một món hời chỉ với hai triệu đô. Anh thích không? Em có thể thay anh nói chuyện với ban quản lí ở đó...

Anh yêu à, bất luận thế nào, hãy gọi cho khi anh trở về từ cuộc đào tẩu nho nhỏ của Mark nhé!

XXXXOO

Dolly

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Và rồi, tớ đã nhờ Anh Chàng Điện Thoại xem hộ đồ đạc một chút khi tớ chạy đi mua thức ăn vặt, nhưng anh ta tỏ ra HẾT SỨC thô lỗ. Anh ta nói, theo một cung cách hết sức khó ưa: “Tôi rất nghi ngờ chuyện có ai đó sẽ lấy cắp đồng nước khoáng này, thưa cô”.

!!!!

Đó không phải là thứ tớ muốn nhờ anh ta trông giùm. Đồng nước khoáng. Rõ ràng là tớ muốn nhờ anh ta trông hộ CÁI TÚI. Tớ không muốn bị sân bay tịch thu hành lí chỉ vì đã để nó vô chủ như vậy.

Sao cũng được. Như Malcom đã nói, một vài kẻ chỉ đơn giản xấu tính, và chúng ta chẳng thể làm gì hơn. Lẽ ra tớ phải biết Gã Điện Thoại cũng là một trong số đó. Đặc biệt là cách anh ta hùng hổ bấm bấm trên bàn phím Blackberry. Anh ta vẫn đang như vậy. Làm sao một người trông kĩ tính thế kia lại nhìn rất bảnh trong chiếc quần jean đó? Mình chẳng thể nào hiểu nổi. Nói về chuyện tiến hóa, người như anh ta lẽ ra phải bị trừ khử cách đây lâu lắm rồi? Vì ai lại muốn hòa hợp với loại người có thái độ NHƯ THẾ chứ?

Ôiiiiiiii, mình trông Holly rồi!!!! Cuối cùng thì Holly và Mark cũng đến! Hoan Hô!

Không biết anh bạn Cal của Mark đâu nhỉ. Chàng phù rể. Mọi người đã hẹn gặp nhau tại cổng sân bay này...

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Cậu ở đâu đấy?

Tớ đang đứng tại cổng sân bay. Tớ không thấy cậu. Cậu không nghe theo lời khuyên của tớ và hủy chuyến đi vào phút cuối cùng đấy chứ?

Thôi quên đi, cậu không phải loại người chịu từ bỏ vào phút cuối.

Vậy thì, thấy lo lắng rồi phải không? Đừng lo, tớ có lọ rượu đây. Chúng ta sẽ cần nó đấy. Có chuyện thật sự điên rồ sắp diễn ra trên chuyến bay này. Rõ ràng cô ấy nghĩ có khả năng chúng ta sẽ đâm sầm xuống hoang mạc Sahara.

Cậu nhanh chân đến đây ngay đi, tớ muốn hôn cô dâu...

A, cậu kia rồi!

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi!

Anh chàng Điện Thoại chính là Cal, Cal Langdon, người bạn thân nhất của Mark từ thời tiểu học, người đã đi du lịch vòng quanh thế giới cho Tạp chí, viết về những bất ổn xã hội và tính không ổn định của nền kinh tế suốt mười năm qua. Người cũng vừa mới cho ra lò một quyển sách - quyển sách đã giúp anh ta ứng trước một số tiền khổng lồ.

Mình ước gì đã lên chuyến bay đang mắc kẹt tại sân bay San Francisco cho rồi, hơn là ngồi trên đây. Mình thả bị nhiễm một loại virus gây chết người còn hơn phải gặp Cal Langdon thêm phút giây nào, người đồng thời cũng là Chàng Trai Điện Thoại, và cũng là bạn thân nhất của Mark Lavine.

Ôi, bạn đoán được không? ANH TA NGỒI KẾ BÊN MÌNH. Đó là lí do tại sao hồi nãy anh ta đã nổi điên lên. Anh ta đã gọi cho Dịch vụ du hành của Tạp chí, cố gắng bắt họ phải đổi chỗ ngồi để có thể ngồi ghế hạng thường, hay chí ít cũng được ngồi gần lối đi, chứ không phải ngồi ghế giữa, như đang ngồi bây giờ.

Ha ha, ha ha, Cal ĐANG NGỒI GHẾ GIỮA. Hi vọng anh thích cảm giác đập cùi chỏ anh vào cùi chỏ tôi cứ mỗi năm giây một lần, ngài Tôi-rất-nghe-ngờ-chuyện-có-ai-đó-sẽ-lấy-cấp-đồng-nước-khoảng-này,-thưa-cô ạ. Bởi vì tôi SẼ không nhường chỗ ngồi gần lối đi của mình cho anh đâu. Đừng có mơ.

Cũng đừng hi vọng tôi chia sẻ nước uống của mình cho anh nhé. Hay kẹo sô-cô-la Toblerone của tôi. Hay bông ngô pho mát của tôi. Tôi không quan tâm chúng ta bị kẹt trên đường băng này bao lâu, hay loại virus nào có thể xâm nhập vào hệ thống thông tin sẽ phải cầu xin nguồn sinh lực của tôi thôi, chàng trai ạ.

Tuy nhiên, mình sẽ không nói cho Holly biết mình ghét gã phù rể này như thế nào. Mình không muốn phá hủy khoảng thời gian đặc biệt của cậu ấy.

Mình sẽ không thể tặng họ cuốn nhật kí hành trình này như món quà cưới nữa rồi. Ồi chà, có lẽ như vậy lại hóa hay, vì nét chữ của mình sẽ khó mà đọc được. Đó là nhờ Tên Quốc Xã Muốn Chiếm Chỗ Góc Tay ngồi kế bên mình. Xin lỗi anh, ngài Tôi-Khả-To-Con-Nên-Cũng-Muốn-Chiếm-Luôn-Khoảng-Không-Gian-Của-Cô! Anh có thể làm ơn chuyển cánh tay lông lá ngu ngốc cùng với chiếc đồng hồ chống nước cũng ngu ngốc không kém - có thể nói chính xác độ cao cũng như thời gian tại bảy châu lục mà anh rất cần khi là người thích du lịch vòng quanh thế giới, biết rất nhiều về chính sách nước ngoài cũng như những thứ khác mà một họa sĩ truyện tranh nhỏ bé đáng thương như tôi không thể nào hiểu nổi - đi không?

Mình nói các bạn nghe chuyện này: Nếu đây là một vụ sắp đặt, Holly sẽ chết với mình. Mình biết cậu ấy không thích Malcolm, nhưng làm sao cậu ấy có thể nung nấu ý tưởng, dù chỉ một giây thôi, rằng mình có lẽ sẽ thích Quý Ông Chẳng-Có-Gì-Có-Thể-Chen-Ngang-Giữa-Tôi-Và-Chiếc-Blackberry này chứ? Làm ơn đi! Anh ta hỏi mình làm gì để kiếm sống (anh ta bắt chuyện chỉ vì Holly và Mark ngồi ngay đằng sau, anh ta chỉ không muốn tỏ ra là Kẻ Bè Trên Kì Tính Nóng Nảy như bản chất của anh ta trước mặt họ mà thôi), và khi mình trả lời là họa sĩ truyện tranh, anh ta tỏ vẻ như là: “Cô đùa tôi rồi”.

Hoàn toàn vô cảm: “Cô đùa tôi rồi”.

Bạn nên biết điều này: Anh ta chưa bao giờ nghe nói đến Wondercat[5].

Chưa.Bao.Giờ.Nghe.Nói.Đến.Wonder.Cat.

Anh ta đúng là nói dỏc. Anh ta đang viết bài cho tờ báo nơi khai sinh ra Wondercat cơ

Thì đúng là anh ta đi nước ngoài thường xuyên nên không thể lúc nào cũng mua được Tạp chí. Nhưng anh ta không xem ti-vi sao? Có thể suốt mười năm qua anh ta đã rong ruổi khắp thế giới. Nhưng xin lỗi, bây giờ anh ta đã trở về để quảng bá cuốn sách ngu ngốc của mình. Chẳng lẽ anh ta cũng không trông thấy đoạn phim quảng cáo của Wondercat về các sản phẩm tiết kiệm năng lượng trên New York One[6] hay sao? Mọi người đều xem New York One, ít nhất cũng để biết nhiệt độ ngày hôm đó.

Chúa ơi. Gã này là ai vậy? Tại sao Mark lại khoái hẳn chứ???

Mình nghĩ mình phải nói chuyện với Holly thôi. Cậu ấy có biết mình đang dẫn thân vào ai không, khi kết hôn với một người mà bạn thân của người đó không bao giờ xem ti-vi???

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Tổ sẽ giết cậu

Wondercat là cái quái gì vậy?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Tổ sẽ giết cậu

Xin lỗi nhé! Tổ không tin cậu được phép sử dụng điện thoại trên máy bay đâu.

Mark

Tái bút: Cậu không nói với cô ấy rằng cậu không biết Wondercat đấy chứ?

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Tổ sẽ giết cậu

Cậu không thể dùng chúng chỉ khi đang trên không trung, theo qui tắc của FAA[7] - mặc dù tớ rất nghi ngờ tính xác thực của chuyện này, vì tớ đã mở điện thoại trên máy bay rất nhiều lần và không có chuyến bay nào vì chuyện này mà đâm đầu xuống biển cả.

vẫn có thể thoải mái sử dụng chúng khi đang ngồi một cách vô dụng trên đường băng, trong khi những gã thuộc tháp điều hành hàng không đang thi nhau quăng cục lơ lơ. Chính xác là họ đang làm như vậy vì tớ thấy chẳng có lí do chính đáng nào khiến máy bay chưa thể cất cánh cả.

Đúng là tớ đã hỏi cô ấy Wondercat là gì. Có phải đó là lí do cô ấy cứ hí hoáy viết vào cuốn nhật kí hành trình đã mua tại cửa hàng miễn thuế không? Chỉ vì tớ đã khiến cô ấy phật lòng vì sự thiếu hụt kiến thức của mình về con mèo đấy à?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Tổ sẽ giết cậu

Ừ. Và đừng gửi email cho tớ nữa. Holly cứ hỏi tớ đang viết email cho ai. Tớ nói với cô ấy là bệnh viện gỏi. Bây giờ cô ấy đang nổi điên lên vì bệnh viện cứ liên tục gửi email khi biết tớ đang đào tẩu như thế này.

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Tổ sẽ giết cậu

Nhưng làm sao bệnh viện lại biết được chuyện đó? Từ “đào tẩu” trong trường hợp này có nghĩa là chạy trốn với người mình yêu để tổ chức một đám cưới bí mật. Đám cưới của các cậu còn gì là bí mật nếu bệnh viện đã biết rõ cả rồi?

C

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Tổ sẽ giết cậu

Tớ phải nói cho bệnh viện biết chuyện tớ sắp kết hôn chứ. Cả tờ báo cũng vậy. Nếu không họ sẽ không cho tớ nghỉ phép, thậm chí còn gạch tên tớ ra khỏi chuyên mục của tờ báo. **ĐỪNG NÓI CHO Holly đấy!** Cô ấy cứ nghĩ bốn chúng ta là người duy nhất biết chuyện mà thôi.

Dĩ nhiên cả phòng Mĩ thuật của Tạp chí New York cũng biết. Nhưng cô ấy cứ nghĩ tớ không biết chuyện này.

Mark

Tái bút: Đừng gửi email cho tớ nữa. Tớ tắt máy đây

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đồ nhát cáy

Tớ sẽ không tiết lộ bí mật của cậu.

Nhưng thành thật mà nói, có phải cô này cũng thuộc tuýp người khoái mèo không? Vì lòng tôn kính với Chúa, hãy nói rằng tớ sẽ không ngồi kẹt cứng trong cái ghế nhỏ xíu với giá vé rẻ tiền kế bên một người khoái mèo đi! Cô ấy không mang theo bức tranh nào về nó trong ví chứ, về con mèo của cô ấy? Tớ sẽ bị phình mạch giữa không trung nếu như...

VÀO THỜI ĐIỂM NÀY, CƠ TRƯỞNG YÊU CẦU QUÍ HÀNH KHÁCH TẮT HẾT CÁC THIẾT BỊ ĐIỆN TỬ VÀ CẮT CHÚNG ĐI CHO ĐẾN KHI CHÚNG TA ĐẠT ĐẾN ĐỘ CAO CẦN THIẾT.

- Cậu thấy anh ta thế nào?
- Ôi Chúa ơi, Holly! Cái này là gì đây, giống hồi lớp chín hả? Cậu chuyển giấy nhắn tin cho tớ sao? Ngay trên MÁY BAY à?
- Thì, làm sao tớ có thể nói chuyện với cậu khi chiếc xe đẩy thức ăn ngu ngốc đó đang chắn đường chứ? Họ sẽ không cho chúng ta mở Blackberry lên đâu. Thôi nào, nhanh lên đi, trong khi anh ấy đang ngủ. Cậu thấy anh chàng thế nào?
- Anh ta thật sự vẫn chưa ngủ. Anh ta chỉ giả vờ như vậy để không phải nói chuyện với tớ mà thôi. Tớ biết vì anh ta vẫn ngằm ngằm tranh chỗ để tay với tớ. Mỗi khi tớ để cùi chỏ lên thành ghế, anh ta cũng để cùi chỏ của mình lên, chỉ để chặn tớ
- Cậu không thích anh ấy à?
- Holly à, anh ta chưa bao giờ nghe nói đến Wondercat!!!!
- Janie, anh ấy đã làm phóng viên ở nước ngoài suốt mười năm qua. Họ không đọc những tờ báo cùng một công ty như tờ báo đang đăng tải Wondercat này ở những nơi như Kabul.
- Nhưng cậu nói anh ta đã về Mỹ cách đây vài tuần mà?
- Và cậu nghĩ anh ta phải dành những tuần lễ đó để tìm hiểu truyện tranh CỦA CẬU, không cần phải, tớ không biết, TÌM MỘT NƠI ĐỂ SỐNG SAO???
- Thì, anh ta cũng đã cười nhạo tớ khi mang quá nhiều chai nước lên máy bay.
- Cậu đúng là mang nhiều nước thật.
- Xin lỗi nhé! Chín trong số mười người được tìm thấy đã chết sau khi bị lạc trong sa mạc nhưng thật ra bi-đông của họ vẫn còn nước. Họ chỉ quan tâm đến việc bảo vệ nguồn nước mà không chịu uống đủ nước để sống sót. Đó là sự thật. Tớ đã xem nó trên kênh Discovery.

- Được rồi, được rồi. Nhưng cậu thấy anh chàng thế nào???? Cậu thích anh ấy không? Nhìn cũng dễ thương mà, đúng chứ? Tớ đã nói với cậu là anh chàng rất dễ thương.
- Anh ta hình như rất... thông minh.
- Blackberry. Biết ngay mà. Tớ đã nói Mark bảo anh ấy cắt thứ đó đi. Tớ biết không có điều gì khiến cậu sợ hãi hơn việc một gã nào đó thông minh hơn cậu.
- Không tin được cậu lại viết ra như vậy. Thứ nhất, cậu nói chẳng đúng tạo nào. Thứ hai, không đời nào Cal lại thông minh hơn tớ. Đúng là anh ta đã đi du lịch vòng quanh thế giới để thu thập tin tức về những cuộc chiến rừng rợn cũng như bạo động Ebola và viết nguyên cả cuốn sách, nhưng điều đó không có nghĩa anh ta thông minh hơn tớ. Ý tớ là, anh ta có thể vẽ mèo được không? Hơn nữa, tớ cũng rất thích những anh chàng thông minh mà.
- Đúng vậy. Như Malcolm chẳng hạn.
- Ồi chà, tầm thường thật! Cả cậu cũng vậy thôi. Tớ sẽ nói cho cậu biết rằng Malcolm có thể xoay vòng 360 độ trên không trung mà không bị rớt ván đấy.
- Cậu nên thôi ngay việc hẹn hò với mấy tay lướt ván tuyết cũng như nhạc sĩ đi, Jane ạ. Cậu đã 30 rồi. Cậu nên bắt đầu nghĩ về tương lai, và hẹn hò với những người thật sự muốn dính với cậu để thay đổi, thay vì phải vác mặt đi dự X-Games[8] hay buổi biểu diễn ca nhạc nào đó.
- Có lẽ tớ không muốn có một người bạn trai muốn dính với tớ. Cậu có bao giờ nghĩ về điều đó chưa?
- Thế tại sao cậu lại khóc bù lu bù loa mấy tuần liền sau khi Malcolm dọn đi vậy?
- Tớ chỉ thấy tội nghiệp cho con Dude. Cậu biết họ gắn bó keo sơn thế nào mà.
- Ủ, đúng vậy, đó cũng là chuyện đáng nói đấy. Con Dude cũng cần ổn định cuộc sống của nó. Nó có lẽ sẽ không hờ ra là đóp người ta như vậy nếu nó gặp được mẫu người đàn ông đứng đắn trong cuộc đời. Trường hợp của cậu cũng có thể nói như thế! Hơn nữa, về mặt tài chính, tốt nhất cậu nên gắn kết với người đàn ông đã có công ăn việc làm ổn định. Là một người hành nghề tự do, cậu phải đóng phí bảo hiểm y tế. Nếu cậu kết hôn với người đã có bảo hiểm của riêng mình - thông qua, ví dụ như, tòa soạn chẳng hạn - cậu sẽ tiết kiệm được một khoản tiền lãi khá lớn. Ngoài ra cậu còn được bảo hiểm. Và cả tiền hưu trí dạng 401K.
- Lời nói này khá hài hước khi xuất phát từ một quý cô đã từng dùngê nhà cả tháng mua một chiếc quần bó bụng màu tía đấy.
- Này này, chúng ta có thể chỉ nói về những chuyện xảy ra trong thiên niên kỉ này thôi không?
- Được thôi. Cậu biết gì không? Thật không công bằng chút nào khi cậu đem những thứ như 401K nói như tát nước vào mặt tớ trong khi cậu biết rất rõ tớ cũng từng có những thứ đó khi hẹn hò với DAVE, và cậu cũng biết CHUYỆN ĐÓ có kết cục thế nào.
- Được rồi, tớ đồng ý chuyện phát hiện bạn trai mình đang nằm trên giường với một đại diện nhân sự có thể sẽ rất khó chịu về mặt tâm lí. Đặc biệt là khi đó lại là Amy Jerkins. Nhưng cậu cũng nhắc lại việc tớ đã LUÔN cảnh báo cậu rằng hẹn hò với người nước ngoài không bao giờ là một ý tưởng sáng suốt. Cậu không thể nào biết được họ đang nói dối.
- Này này, Dave là người ANH đấy nhé!
- Đúng, nhưng chính giọng nói đó đã lừa phỉnh chúng ta. Nếu anh ta sống ở đất nước này, chúng ta sẽ biết ngay anh ta là một đại diện nhân sự - một gã trai bao. Nhưng thật lòng mà nói, Janie à, cậu đừng vì việc không thành công với Dave mà lại cố ép mình phải hẹn hò với những gã trai trẻ thất nghiệp chỉ bằng một nửa số tuổi của anh ta...
- Có cần tớ nhắc cậu nhớ Malcolm không phải là gã thất nghiệp không? Cậu biết anh ấy đã kí kết một hợp đồng lớn với Winter Cal Games[9]. Đó là lí do tại sao anh ấy dọn ra ngoài. Anh ấy phải chuyển đến Canada. Ở đó mới có tuyết chứ.
- Và thật sự anh ta hành nghề thức canh người chết cũng như bán bánh mì chẳng liên quan gì đến việc cậu KHUYẾN KHÍCH anh ta ra ngoài chứ gì.

- Ít ra anh ấy không phải là kẻ bề trên kĩ tính như AI ĐÓ đang tình cờ ngồi kế tớ, CỐ LẤN CHIẾM CHỖ GÁC TAY
- Jane, phòng ngủ của cậu vẫn còn bốc mùi như một ống hút cần sa vậy.
- Đúng là chỉ có cậu mới lôi chuyện này ra ở thời điểm nhạy cảm như thế này. Xét cho cùng, CẬU là cô dâu. Tớ chỉ là phụ dâu. Hay chỉ là nhân chứng. Hay bất cứ danh hiệu nào đó.
- Được rồi, ngoài chuyện tranh giành ai “thông minh” hơn, cậu thấy Cal thế nào? Thích anh ấy không?
- Tớ nhận được thư của người hâm mộ Wondercat ở tận SRI LANKA, Holly ạ. Người SRI LANKA cũng biết đến Wondercat. Còn anh bạn của Mark thì không.
- Thế thì sao? Cậu có bao giờ đọc bài báo nào của anh ấy viết về bom đạn đâu?
- Ít ra tớ cũng biết một quả bom là gì!!!!!!!!!!
- Cậu chỉ cần cố gắng hòa hợp với anh ấy chút thôi, có được không? Dù sao thì đây cũng là một chuyến đi khá dài.
- Chuyện nhỏ. Bây giờ thì dừng viết thư cho tớ nữa, thức ăn của tớ đến rồi.

Benvenuti in

(Chào mừng quý khách đến với)

Thực đơn trên chuyến bay của hãng Alitalia!

Durante il volo da New York a Roma verra servita la cena e, prima dell' arrivo, la colazione. I piatti che gusterete sono stati preparati per voi. Buon appetito!

3. Chương 02

Chương 02

(Trong suốt chuyến bay từ New York đến Rome, chúng tôi sẽ phục vụ quý khách bữa ăn tối và sau đó, trước khi đến nơi, quý khách sẽ được phục vụ bữa sáng. Các món ăn trong menu hôm nay được đặc biệt chuẩn bị cho quý khách. Chúc quý khách ngon miệng!)

Cena

(Bữa tối)

Farfalle al pomodoro pachino e foglie di basilico Rolle di tacchinella e broccoletti accompagnata da caponata de melanzane e patate

(Mì Farfalle sốt húng quế Thổ Nhĩ Kỳ và cà chua bi Pachino ăn kèm với bông cải xanh nhồi cà tím hầm và khoai tây)

Oppure

(Hoặc)

Filetti de pescatrice con potage de zucchini e insalata Catalana

(Cá nhám phi-lê sốt bí xanh Mêhicô ăn kèm salad theo phong cách Tây Ban Nha)

Assortimento dei fromaggi, accompagnati da composte di frutta e cruditees Caffè

“Espresso” e cioccolatini

(Các loại pho mát ăn kèm rau sống và trái cây tươi, cà phê “Espresso” và sô-cô-la kiểu Ý)

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi, thức ăn Ý trên máy bay còn ngon hơn nhà hàng Ý bán thức ăn mang về ở ngay góc đường gần căn hộ mình nữa! Vậy mà mình cứ nghĩ món *insalata caprese*[10] của họ là đáng thèm khát rồi chứ.

Họ bắt đầu chiếu phim rồi. Đó là phim mới của Hugh Jackman! ÔI CHÚA ƠI, MÌNH ĐÃ CHẾT VÀ LÊN THIÊN ĐƯỜNG MẤT RỒI! MÌNH ĐANG BAY ĐẾN CHU U CÙNG VỚI NGƯỜI BẠN THÂN NHẤT VÀ HỌ LẠI ĐANG CHIẾU BỘ PHIM CỦA HUGH JACKMAN TRÊN MÁY BAY.

Phải chi tên Tên Quốc Xã Muốn Chiếm Chỗ Góc Tay NHÍCH CÁI CÙI CHỖ CỦA ANH TA RA MỘT CHÚT!

PDA[11] của Cal Langdon

Thức ăn trên chuyến bay vẫn khó nuốt như thường lệ. Và người dân ngày nay có thú tiêu khiển cũng thật đáng buồn. Phim chiếu trên máy bay hình như cũng thuộc kiểu phim lãng mạn hài hước, nói về cô nàng sư tử hà đông đam mê nghề nghiệp, rồi đột nhiên tìm thấy tình yêu ở một nơi chẳng thể nào ngờ tới. Cô bạn đồng hành của mình đang chăm chú một cách say mê, vừa xem vừa nốc hết chai này đến chai khác từ đồng nước khổng lồ đã mua khi này. Rõ ràng cô nàng đang mừng tượng chính mình là quý cô sư tử cầu tiể trong bộ phim đó.

Mình có thể khá tự tin khi nói rằng, cô nàng KHÔNG HỀ hình dung mình trong hình ảnh một chàng trẻ tuổi, đẹp trai, và tài năng. Thật ra, cô ấy thiếu nhiệt tình với mình lộ liễu như vậy cũng vì quá tập trung vào bộ phim hài kia thôi. Cô ấy đang cố gò bó chính mình khi không bao giờ cho phép cùi chỏ hai người chạm vào nhau trên thanh để tay chung này, cứ như thể cô sợ sẽ bị lây nhiễm một loại virút chết người nào đó nếu làm như vậy.

Và hơn hết thảy, có lẽ do mình đã vô tình bình luận sở thích mua nhiều nước đóng chai rất kì lạ của cô ấy.

À, còn chuyện con Mèo Điên nữa. Hay Wondercat gì đó. Làm sao mình có thể biết Wondercat là một chuỗi truyện tranh, và cô ấy chính là tác giả. Mình đã không còn đọc truyện tranh khi mình và Mark còn nhỏ, tuy cũng từng đều đặn móc túi 35 xu mỗi tuần để mua Người nhện số mới nhất tại Big Red Food Mart. Cá nhân mình không có thói quen đọc truyện tranh trên tạp chí - kể từ khi lên mười. Loại báo mà mình chọn đọc cũng không hề có mục truyện tranh.

Mặc dù mình không cho rằng việc công nhận tờ báo chúng ta đang biên soạn phải dành hai trang cho chuyên mục truyện tranh - chưa kể đến mục Kính viễn vọng và Abby thân yêu - là một việc làm khôn ngoan. Nhưng trên thực tế, mình phải sống ở nơi này lâu hơn thời gian thường lệ. Mình nghĩ cũng nên bắt đầu đặt mua số báo dài hạn. Tính ra mình cũng có cái để trông ngóng ngoài nhiều chuyện thú vị khác mà mình đã bỏ lỡ khi sống xa xứ, như việc săn lùng nhà ở, hay mua sắm nhiều vật dụng điện tử khác nhau như máy nướng bánh mì và dàn âm thanh nổi, cũng như ngồi nhà cả ngày chờ đợi anh chàng nói cấp hứa hẹn sẽ đến trong khoảng từ 10 đến 2 giờ chiều, nhưng rốt cuộc chẳng thấy xuất hiện.

A! Cuộc sống gia đình! Sao tao chẳng nhớ nhưng mày gì hết!

Nhưng cuộc sống gia đình cũng có những ưu điểm riêng. Mark hạnh phúc hơn hẳn so với lúc trước. Đường như cậu ấy đã sẵn sàng đưa cổ vào tròng khi chuyển đi này kết thúc. Và cái thông lọng đó chính là Holly...

Mình phải công nhận, Holly luôn nghĩ về những đề tài ngoài chuyện móng tay móng chân, tập yoga hay chtrình ti-vi phải xem, không giống hầu hết những phụ nữ Mỹ mình đã tiếp xúc gần đây. Thậm chí tuần vừa rồi, mình và cô ấy còn có một cuộc trò chuyện khá hóc búa về nhân vật Gore Vidal[12].

Nhưng những ngày đầu tiên khi gặp Valerie, mình cũng có những cuộc trò chuyện y như thế.

Về người bạn của Holly... mình không biết. Có lẽ cô này là trường hợp ngoại lệ vì dù sao cô ấy cũng làm nghệ thuật.

Nhưng vẽ truyện tranh cũng là một nghệ thuật? Chắc chắn mẹ mình sẽ nghĩ như vậy.

Mẹ luôn nghĩ rằng vải sợi mà bà nhặt được từ máy sấy quần áo hay vết keo khô cho đến kẹp áo là một nghệ thuật. Và đáng buồn là, bà lại được củng cố niềm tin bởi Hội đồng nghệ thuật của Tucson, nơi mà dạo gần đây bà đã thiết lập một xưởng làm việc nho nhỏ.

Cô ấy có thể là một họa sĩ, tuy nhiên, cô Harris này có một mái tóc rất óng ả. Màu nâu, như đôi mắt của cô vậy.

Hình xăm một cái đầu mèo - Wondercat, có lẽ vậy - mà cô đã xăm ngay trên mắt cá chân phải, nhìn thật ngứa con mắt. Miệng cô nàng hoạt động liên hồi không ngơi nghỉ. Bây giờ thì cô đang kể với tiếp viên hàng không về việc cô thích nhân vật nam chính trong bộ phim vừa rồi như thế nào, trong phim anh ta vào vai một người đột biến.

Ghế ngồi thật không thoải mái chút nào. Mình sẽ ngồi vừa nó, nếu mình tắt thở.

E hèm, mình đã ngủ ở những nơi còn tệ hại hơn nhiều. Ít ra nơi này chẳng có tên du kích nào đang ẩn nấp trong những lùm cây, chờ đợi thời cơ để nhào ra cắt cổ. Hay rần rít gì đấy.

Chúa ơi, mình rất ghét

Có vài điều cần ghi chép vậy thôi.

Benvenuti in

(Chào mừng đến với)

Thực đơn trên chuyến bay của hãng Alitalia!

Colazione

(Điểm tâm)

Spremuta fresca di arancia

Omelette alle erbe fini con funghi, pomodori e bacon alla griglia

Assortimento di tieviti e pano tostate caldi

Caffe, te, latte

Nước cam vắt

Trứng chiên nấm vị thảo mộc ăn kèm cà chua nướng và thịt xông khói

Các loại bánh mì nướng bơ

Cà phê, trà, sữa

Nhật kí hành trình của

>Jane Harris

Gã Điện Thoại nói đúng. Trên chuyến bay này có rất nhiều nước. Còn có nhiều rượu nữa. Nhóm người ồn ào ngồi đằng sau đã uống đến nỗi say mèm. Họ cứ kêu réo người tiếp viên bằng tiếng Ý nên mình chả hiểu họ đang nói gì. Nhưng xem ra, không được hay ho cho lắm.

Mình thậm chí nghĩ rằng thật không hợp lí chút nào khi uống rượu trong bữa điểm tâm thế này, điều mà tiếp viên vừa đánh thức toàn bộ hành khách để bắt họ cùng thưởng thức. Mình thích được ngủ vui trong suốt thời gian còn lại của chuyến bay hơn, vì dù sao cũng mới ăn tối đầy thôi.

Nhưng họ cứ xuất hiện với chiếc xe đẩy thức ăn và luôn miệng hỏi xem hành khách có muốn dùng không, khiến mọi người trong khoang đều tỉnh giấc. Và bây giờ, mặt người nào người nấy đều nhăn nhó nhí nhố. Đặc biệt là mình, vì mình đi ngủ khi mắt vẫn còn quét mascara và có lẽ nó đã trở nên nhầy nhụa dưới lớp mặt nạ chống chói mà họ cung cấp. Khi anh tiếp viên đánh thức mình dậy để hỏi xem có muốn dùng điểm tâm hay không, mình còn không thể trông thấy anh ta vì hai mi mắt đã dính chặt vào nhau. Và rồi anh ta nói: “Ồi không, tôi nghĩ là không đâu” về mong muốn dùng điểm tâm của mình với giọng nói khá khiếp đảm.

Thế là mình tức tốc chạy ào vào toa-lét để gỡ những mẩu mascara ra trước khi Cal trông thấy. Cảm ơn Chúa, anh ta không hề hay biết vì vẫn còn say ngủ!

Nhưng đó vẫn chưa phải là chuyện tệ nhất. Tồi tệ ở chỗ Cal đã thức dậy lúc mình đi khỏi, và anh ta đi vào một toa-lét khác nơi anh ta đánh răng với bộ đồ nghề bé xíu mà họ cung cấp cũng y chang mình, vì hơi thở anh thơm mùi bạc hà khi anh trả lời câu hỏi của mình. Mình chỉ đề nghị anh ta nên tỏ ra lịch sự và trò chuyện cùng nhau, một điều mà chắc chắn mình sẽ không bao giờ lặp lại ở nơi anh ta được quan tâm.

Dù sao mình cũng đã hỏi anh ta có thấy phấn khích về chuyện đám cưới hay không, anh ta trả lời: “Cũng không hẳn”.

Đó chắc hẳn là điều bạn không mong muốn được nghe thấy từ người phù rể của người sắp làm chồng bạn thân của b

Phải thú nhận rằng mình cảm thấy quá sốc đến nỗi chỉ biết ngồi thừ ra nhìn đăm đăm cái thứ trên tường đang đếm ngược số km cho đến khi cả bọn đến Roma (425). Mình không lí giải nổi anh ta nói như vậy là có ý gì.

Theo mình hiểu thì điều duy nhất anh ta muốn ám chỉ khi nói như vậy là vì anh ta không thích Holly. Chuyện này đúng thật nực cười vì ai lại không thích Holly? Cậu ấy vừa xinh đẹp, vừa tốt bụng và lại là Trưởng phòng Mĩ thuật của một tờ báo đô thị có hạng. Một công việc bạc bẽo không được trả lương xứng tầm nếu chỉ mới xét đến việc cậu ấy phải làm việc với những họa sĩ truyện tranh điên điên như mình. Đó là chưa kể đến những cá thể chấp mạch khác tại Tạp chí, như Dolly Vargas thuộc mảng Phong cách, người cứ luôn theo đuổi Holly vì đã không làm cho những người da đỏ đủ đỏ trong số báo ngày Valentine.

Hơn nữa cậu ấy hoàn toàn ngưỡng mộ Mark. Vậy lí do gì Cal lại không thích cậu ấy?

Thế là mình đã hỏi anh ta về những gì anh ta không thích ở Holly, có lẽ hơi e dè một chút - mình công nhận như vậy. Nhưng này, tôi biết Holly đã nhiều năm nay rồi, và nếu không nhờ cô ấy, Wondercat đã không có cơ hội tỏa sáng như ngày nay mà vẫn là những phác họa vớ vẩn trong cuốn sổ tay của tôi mà thôi, và tôi vẫn không có khả năng chi trả hóa đơn chuyển phát nhanh hàng tháng. Nhưng anh ta trả lời hết sức lịch sự rằng: “Tôi không có điều gì không thích ở Holly cả. Tôi nghĩ Holly rất tuyệt vời và Mark thật may mắn khi có được cô ấy. Chỉ là cá nhân tôi có vấn đề với hôn nhân mà thôi”.

Thế là mình nhận ra anh ta thuộc tuýp người chống đối chủ nghĩa một vợ một chồng.

Rồi mình bảo với anh ta tôm hùm đã giao phối như thế nào để duy trì nòi giống, và nếu chúng làm được, tại sao chúng ta lại không. Rồi anh ta nhìn mình một cách hài hước và nói: “Đúng vậy, nhưng chúng là loài giáp xác”.

Mình trả lời ngay mình biết điều đó, nhưng cũng có nhiều động vật có vú máu nóng khác cũng giao phối để duy trì nòi giống, như chó sói và điều hâu (chí ít đó cũng là điều Rutger Hauer nói trong phim Lady Hawke, thế nên mình tự tin điều đó chính xác); mình nghĩ chuyện đó lãng mạn ra sao và cuộc sống nên diễn biến như thế nào.

Cal nói: “Nếu nó lãng mạn như vậy, tại sao hơn 50% cuộc hôn nhân đều kết thúc trong li dị? Tại sao nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của nhiều phụ nữ mang thai ở Mỹ không phải do việc sinh con khó khăn mà là bị ám sát bởi chính người bạn đời của mình?”.

Bạn còn có thể nói được lời nào với những điều như thế?

Mình thề đấy, nếu gã này còn tiếp tục phun ra những thông tin bá láp về chuyện li dị hay tỉ lệ giết người trong khoảng cách Holly có thể nghe thấy, mình sẽ giết anh ta. GIẾT ANH TA NGAY. Không cần nghe thấy CHUYỆN ĐÓ thì cậu ấy cũng đã có quá nhiều nỗi bận tâm trong đầu rồi... mâu thuẫn với mẹ mình và cả những thứ khác.

Ồi! Máy bay đang hạ cánh! Chỉ vài phút nữa thôi, mình sẽ đứng trên đất ngoại quốc lần đầu tiên trong đời! Mình cá là Tên Quốc Xã Muốn Chiếm Chỗ Góc Tay, người đi du lịch vòng quanh thế giới dày dạn kinh nghiệm, sẽ cho rằng mình thật ngốc nghếch, nhưng mình mặc kệ... Mình đang rất phấn khởi kia mà!

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Mình có rồi! Con dấu đầu tiên trong hộ chiếu! Tuy hơi nhòe không thể đọc được ngày tháng, nhưng nó vẫn RÀNH RÀNH ở đó!

Mặc dù MẤT hơi lâu để có được con dấu này. Những DÒNG NGƯỜI XẾP HÀNG ở nơi này là sao đây? Thằng thần mà nói, bạn có nghĩ họ nên mở thêm một phòng làm thủ tục hải quan nữa không? Ất hẳn phải có đến 300 người đang xếp hàng dài phía trước. Chuyện này KHÔNG BAO GIỜ xảy ra ở Mỹ. Ý mình muốn nói là, người Mỹ không có thói quen chờ đợi như vậy.

Nhưng mình cũng có cơ hội ngắm nghía xung quanh để ngay lập tức nhận ra rằng đôi giày của mình không phù hợp với xứ sở này. KHÔNG AI ở đây mang guốc Steve Madden cả. KHÔNG AI HẾT. Đúng là phụ nữ Ý có mang guốc, nhưng họ mang loại đầu nhọn với gót nhỏ xíu. Hơn nữa tất cả mọi người đều mặc quần tây dài, không như Holly và mình đang mặc quần jean. Và họ đều mang khăn choàng cổ quần hồ hững một bên vai mặc dù theo thông tin của kênh Dự báo thời tiết, nhiệt độ bình quân nơi đây lên đến 24 độ C, tương đương với 80 độ F. Mình nghĩ vậy.

Như thế thì đã sao?

Hơn nữa, cũng KHÁ phiền phức khi nhân viên hải quan hỏi: “Cô định ở đâu?”, và mình trả lời: “Le Marche” - hi vọng mình phát âm từ đó đúng - nhưng anh ta đột nhiên nhăn mặt tỏ vẻ dè dặt rồi hỏi: “Tại sao cô lại đến NƠI ĐÓ?”.

Thằng thần mà nói, mình không tin bằng cách đưa ra lời khuyên về nơi mình nên đến anh ta có thể cho mình thông qua mà không bị trì hoãn hay cản trở gì trong việc nhập nước anh ta, vì passport của mình vốn dĩ đã bắt anh ta phải làm như vậy rồi.

Hơn nữa, anh ta đã sai lầm. Holly luôn nói rằng nhà ông chú của cậu ấy nằm trong vùng đẹp nhất nước Ý. Và đúng là theo sách hướng dẫn du lịch mà mình đang có, Le Marche (tiếng Anh vẫn gọi là Le Marche) không nổi tiếng lắm đối với du khách. Nhưng chú của cậu ấy dường như phải rất thích nó mới bỏ ra một triệu đô la mua căn biệt thự thuộc thế kỉ mười sáu tại nơi đó.

Hơn nữa, có gì mà không thích chứ? Le Marche “tạo nên đường biển phía đông cho trung tâm nước Ý - với dãy núi Apennine, gây chú ý với những đỉnh núi trần trụi và đường đèo khúc khuỷu, đã tạo nên đường biên giới tự nhiên giữa nó, Umbria và Tuscany. Những khu vực gần bờ biển hơn được tôn vinh với những đồi núi màu mỡ bao quanh nhấp nhô những thị trấn cổ đã được tu sửa”.

Ừm, ít ra thì sách hướng dẫn du lịch cũng nói như thế

Thôi được, có thể nó không thật sự siêu nổi tiếng với bất cứ ai ngoài người Ý (trừ anh chàng nhân viên hải quan ra). Nhưng chính sách hướng dẫn cũng nói đi nói lại về vẻ đẹp chưa bị tàn phá của nó...

Sao cũng được. Tại sao cái túi của mình luôn là cái cuối cùng ra khỏi băng chuyền vậy? Tại sao Cal lại cười nắc nẻ khi trông thấy túi của mình? Có gì đáng cười đâu nhỉ? Thì, đúng là mình đã về một cái đầu Wondercat lên đó. Vì nó là một cái túi xe đẩy màu đen, và chỉ có đầu đó khoảng 5 tỉ cái túi khác nữa nhìn cũng y chang như nó. Ít ra, nhờ vậy, mình có thể nhận ra nó khi đứng cách xa cả trăm mét.

Hơn nữa, túi của mình không to như túi của Holly. Mình đâu cần phải nhét bộ áo cưới vào trong TÚI. Chắc ANH TA chỉ mang theo một cái balô nhỏ xíu tồi tàn, ngài Chuyên-Đi-Du-Lịch-Bằng-Máy-Bay.

Ôi, cuối cùng cũng thấy bãi đậu xe taxi rồi. Mình không thể CHỜ đến lúc vào khách sạn để đánh một giấc được, mặc dù lúc này chỉ mới 10 giờ sáng thôi. Mình rất MỆT MỎI...

Tiếng BÍP BÍP liên hồi phát ra từ túi mình là gì vậy? Không chỉ riêng túi của MÌNH... Túi của mọi người đều kêu bíp bíp!

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Claire Harris

Về việc: Con yêu

Hi vọng thứ này có tác dụng! Mẹ mong con sẽ nhận được nó vì con nói vẫn có thể mở email khi ở Ý. Mở nhà vẫn ổn, con đừng lo lắng nhé! Thật ra, bố con lại vừa bị kẹt tay vào máy đồn cây. Nhờ mang bao tay bằng lưới kim loại nên ông không mất ngón tay nào nhưng thay vào đó là lưới cắt bị hỏng. Thỉnh thoảng ông cũng đăng trí như vậy con ạ!

Còn chuyện này. Mẹ biết mình không nên nói bất cứ điều gì với mẹ của Holly về việc nó và Mark bí mật đi kết hôn. Con không cần phải lo lắng đâu! Mẹ đã không hé môi nửa lời, dù tối qua mẹ mới gặp bà ấy trong hiệu sách và bà ấy còn khóc rầm rức khi bàn luận về một cặp đôi kết hôn với nhau trong cuốn sách - một cuốn sách khác của anh nhà văn đã viết cuốn A Walk to Remember[13]... Cậu ta thật tài năng! Nhưng tại sao tất cả các nhân vật của cậu ta đến phút cuối cùng đều chết hết vậy?

Khi mẹ hỏi có chuyện gì sao, bà Marie tội nghiệp nói rằng tất cả những gì bà ấy ao ước là được nhìn thấy Holly ổn định cuộc sống. Con cũng biết Holly lúc nào cũng thích nhuộm tóc màu đỏ tía, thích xỏ khuyên và hẹn hò với những anh chàng chẳng mấy phù hợp suốt những năm con và con bé học cùng nhau. (Cảm ơn Chúa con không bao giờ giống như thế! Con lúc nào cũng khôn ngoan. Mẹ nghĩ thằng Malcolm bạn trai mới của con là một đứa hết sức ngọt ngào - mẹ gặp nó vào tháng Bảy vừa rồi. Công việc đầu tư ngân hàng của nó ra sao rồi con? Mẹ thật hạnh phúc vì cuối cùng con đã tìm được người có trách nhiệm như vậy! Và thằng bé trông cũng thật trẻ trung! Nhìn khó mà biết nó bằng tuổi con lắm. Con nhà gien tốt lắm đây!)

Mẹ thật sự muốn nói điều gì đó cho Marie, như là: “Bà sắp không phải lo lắng gì nhiều về việc Holly còn độc thân nữa rồi”, nhưng dĩ nhiên mẹ đã không nói.

Mặc dù mẹ ước bây giờ mình có thể nói ra điều gì đó. Vì Marie cứ nói: “Tôi không quan tâm con bé sẽ kết hôn với ai, miễn thằng đó là một con chiên ngoan đạo. Tôi chẳng có gì phải phàn nàn về thằng Mark của nó cả, nhưng, thằng bé, mọi người biết đấy, nó không giống như chúng tôi”.

Ôi, trời ơi! Mẹ nghĩ Marie sẽ không vui sướng lắm đâu khi hai đứa nó gửi một bức điện thông báo tụi nó đã kết hôn.

Mark cũng là một thằng b. Thật đáng tiếc!

Mẹ chỉ hi vọng con đến nơi bình an. Cẩn thận mấy thằng chuyên móc túi ở Rome nhé! Mẹ nghe nói chúng lái những chiếc Vespa từ những con hẻm nhỏ đâm vào du khách để giật phăng túi xách và camera cho dù người ta có đeo dây da! Thế nên con đừng choàng dây da qua người nếu không sẽ bị kéo lê cho đến chết đấy!

Yêu con,

Mẹ

Tái bút: Cho mẹ hun con Dude một cái!

Tái tái bút: Bạn của Mark trông thế nào? Nhìn có đang hoàng không? Nếu nó là bạn của Mark thì chắc chắn cũng là người đang hoàng thôi!

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Ruth Levine

Về việc: Xin chào!

Con yêu! Mẹ biết hôm nay con đã bay đến châu u với những người bạn bé nhỏ của mình. Mẹ chỉ báo tin để con biết rằng, đêm qua bố mẹ đã dùng bữa tối tại gia đình Schramm - con nhớ không, con đã học bơi trong hồ bơi sau nhà Susie Schramm lúc lên bốn đấy - và Lottie Schramm nói với mẹ rằng Susie đang làm trong đoàn luật sư ở - con nghe rõ nhé - THÀNH PHỐ NEW YORK! Đúng vậy! Con bé làm tại công ty có tên Hertzog, Webber, và Doyle trên đại lộ Madison (thật tuyệt vời!), và sống ở khu Đông Thượng, cách nơi con ở chưa đến ba dặm nhà! Không ngoài sức tưởng tượng của con sao? Mẹ thấy ngạc nhiên khi hai đứa không bao giờ gặp nhau tại H & H Bagel

Lottie đã cho mẹ địa chỉ email của con bé để chuyển lại cho con. Là sschramm@hwd.com. Bất luận thế nào, con cũng nên viết vài dòng cho con bé, Mark ạ! Lottie đã cho mẹ xem hình. Con bé lớn lên trông thật xinh

đẹp và không còn tròn trịa như lúc bé nữa (Lottie nói rằng đó là nhờ con bé tập Pilates[14] ba lần một tuần và không hề đụng đến thức ăn chứa nhiều hydrat-carbon suốt ba năm nay).

Hi vọng con đi chơi thật vui! Đừng quên mặc áo lạnh vào buổi tối nhé! Mẹ biết đêm xuống ở đó lạnh lắm đấy.

Yêu con,

Mẹ

4. Chương 03

Chương 03

Gửi đến: Ruth Levine

Từ: Mark Levine

Về việc: Xin chào!

Mẹ. Đừng cố gán ghép con với những phụ nữ khác nữa. Con yêu Holly. Mẹ hiểu chưa? HOLLY.

Mark

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Inge Schumacher

Về việc: Xin chào!

Cô biết hôm nay cháu sẽ đến. Thật tuyệt vời! Cô sẽ cố gắng để cháu cảm thấy căn nhà của chú mình, biệt thự Beccacia, như là nhà mình vậy. Tất cả mọi thứ đều sẵn sàng trừ mấy cái khăn tắm còn đang phơi ngoài đây. Cô biết mình cần chuẩn bị ba phòng ngủ. Chiều mai cháu sẽ đến bằng ô tô đúng không? Cô sẽ ở biệt thự Beccacia chờ điện thoại và sẽ đón các cháu ở xa lộ để dẫn về nhà.

Hi vọng cháu sẽ không phiền, vì cô có đưa cháu nội đến thăm trong khi nó được nghỉ học. Thằng bé ngoan lắm, sáng nào nó cũng sẽ lái xe máy đi mua bánh mì nóng cho các cháu. Tschuss[15]!

Inge Schumacher

Biệt thự Beccacia

Castelfidardo, Marche

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Tara Samuels

Về việc: Dịch vụ du hành

Thành công rồi! Tôi đã đặt một chỗ trên chuyến bay đến Rome lúc 6 giờ tối cho anh. Tôi RẤT xin lỗi về chuyện lộn xộn vừa qua! Và để bồi thường, chúng tôi xin chuyển anh lên giá vé hạng nhất. Chúc anh có chuyến bay vui vẻ!

Tara

Gửi đến : Claire Harris

Từ: Jane Harris

Về việc: Con yêu

Mẹ yêu dấu! Con đang viết email cho mẹ trong chiếc taxi của Ý! Chúng con đang trên đường từ sân bay đến khách sạn để nghỉ qua đêm trước khi lên đường đến biệt thự của chú Holly vào sáng ngày mai. Holly đã đề nghị tòa soạn cho tụi con sử dụng Blackberry trong trường hợp khẩn cấp. Con có thể hiểu được tại

sao họ đưa nó cho Holly, vì cô ấy là Trưởng phòng Mĩ thuật, công việc của cô ấy rất quan trọng. Nhưng còn CON??? Con chỉ là cộng tác viên, con thậm chí còn không làm việc ở đó. Nhưng Holly đã thuyết phục được họ. Chuyện này không tuyệt vời sao? Dĩ nhiên tụi con phải trả chúng lại khi trở về nhà. Nhưng như vậy cũng hay lắm rồi.

Mọi thứ ở đây thật... khác lạ. Mặc dù con đang ngồi trong taxi, nhưng mọi thứ ở đây đúng là rất khác biệt so với quê nhà. Tất cả các bảng hiệu đều viết bằng tiếng Ý! Con biết chuyện này là hiển nhiên, nhưng đúng thật chúng được viết BẰNG tiếng Ý. Chẳng thể nhận dạng ra từ tiếng Anh NÀO CẢ.

Và tất cả các tòa nhà đều sử dụng cửa cuốn, được sơn bằng những màu sắc tươi sáng để tránh nhiệt từ ánh nắng mặt trời, vì con nghĩ ở đây sẽ rất nóng nhưng không ai sử dụng máy điều hòa không khí cả.

Và người ta đều làm bồn hoa bên cửa sổ ở KHẮP NƠI, với những giàn hoa xanh hồng đỏ rủ xuống như thác nước. Trông rất đẹp mắt!

Nhìn bất cứ nơi nào mẹ cũng có thể trông thấy những chiếc xe dạng một nửa khá ngộ nghĩnh, giống mấy chiếc con bộ Volkswagen cắt đôi, được gọi là Smart Cars[16]. Thật ra chiếc xe lớn nhất con trông thấy ở đây chính là chiếc ô tô nhỏ mà tụi con đang đi. Con nghĩ người Ý chắc không còn những đại gia đình nữa. Nếu không, chắc họ cũng không còn thói quen đi chơi xa với con trẻ như xưa.

Con nghĩ mẹ không cần lo lắng nhiều về chuyện giật túi xách đâu ạ. Những người con thấy lái Vespa ở đây đều là những quý cô thon thả với mái tóc suôn dài, ăn mặc thời trang, lái xe vòng quanh trong những đôi giày cao gót có đế bé xíu!

Con mệt quá, không gõ email nổi nữa đâu. Con không thể CHỜ đến lúc tối khách sạn để ngã vật ra giường. Con chỉ cần tắm táp sơ sơ thôi cũng được.

Nhấn với bố rằng con yêu bố. Nhắc bố luôn nhớ mang găng tay nhé!

Janie

Tái bút: Con Dude vẫn ổn khi con đi. Julio, con ông quản lí tòa nhà, sẽ coi sóc nó sau giờ học. Con đã mua món Pounce hương vị cá ngừ để đền bù. Cho con Dude. Không phải Julio.

J.

Tái tái bút: Bạn của Mark KHÔNG phải là người tử tế. Anh ta rất ư là kinh khủng! Tên anh ta là Cal Langdon và là một phóng viên khá tài giỏi như anh ta vẫn tưởng. Anh ta không tin vào hôn nhân và cho rằng Mark đang phạm phải sai lầm nghiêm trọng. Con không biết làm sao có thể sống sót nổi khi phải đồng hành cùng anh ta cả n như thế này. ANH TA CHƯA BAO GIỜ NGHE NÓI ĐẾN WONDERCAT.

J

Gửi đến: Julio Chasez

Từ: Jane Harris

Về việc: Con Dude

Chào Julio! Là chị, Jane đây! Chị biết mình mới ra khỏi nhà một ngày thôi, nhưng chị muốn chắc chắn mọi việc vẫn bình thường. Em biết đấy, về con Dude. Chị biết nó sẽ thích nghi thôi. Chỉ cần em đảm bảo cho nó ăn đủ hai hộp thức ăn tươi mỗi ngày (một hộp trước khi em đi học, và một hộp trước khi em đi ngủ) THÊM thực phẩm khô và nước uống sạch, như vậy là đủ rồi.

Nhớ mang găng tay nếu em phải chạm vào nó! Cho dù nó làm gì, cũng nhớ đừng đưa cho nó cây bạc hà mèo nhé!

Cám ơn em RẤT NHIỀU vì đã chăm sóc nó giùm chị! Em là TUYỆT VỜI NHẤT!

Yêu em,

Jane

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Cậu tin nổi chuyện này không? Anh ấy nhận được email của bà mẹ quái dị nói về việc giới thiệu cô gái nào đó đang sống ở New York cho anh. Tớ sẽ xóa nó cho coi.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Ừm... Sao cậu lại gửi email cho tớ khi chúng ta đang ngồi chung một xe như thế này? Hơn nữa, tớ tưởng đầu chúng ta chỉ được phép sử dụng cái này cho mục đích công việc thôi?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Tớ không thể kể cho cậu chi tiết về lá email NGAY TRƯỚC MẶT ANH ẤY. Cậu nhìn xem tớ có thể không? Chỉ còn cách này thôi.

Và làm sao họ biết chúng ta dùng những thứ vớ vẩn này cho việc gì? Cậu sao rồi đấy?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Tốt. Đất nước này thật xinh đẹp.

Nhưng làm sao cậu lại biết mẹ Mark gửi email?

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Ai mà không biết! Tớ đang nhìn trộm từ sau lưng anh ấy đây. Tớ thấy cậu nói chuyện với Cal tại nơi lấy hành lí. Anh ta nói gì vậy?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Ồi dào! Chẳng có việc gì.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Thôi nào! KHAI ĐI!

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Đây có phải là chuyện sắp đặt không đây? Có phải cậu và Mark đang chơi trò Kết đôi bạn thân không đó? Tớ nói với cậu từ trước rồi, tớ ĐÃ CÓ CHỦ. Hơn nữa, anh ta không thuộc tuýp người tớ thích.

J

Gửi đến: Jane Harris

T>

Về việc: Mẹ của anh ấy

Cậu cũng có mẫu người yêu thích à? Là ai vậy nhỉ? Điểm chung duy nhất giữa các gã trai cậu đã hẹn hò đó là, họ đều thất nghiệp. Hay, nếu họ CÓ công việc đi chăng nữa, họ cũng mèo mửa với Amy Jerkins thôi, như Dave vậy.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Bây giờ cô ta sao rồi?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Ai? Amy Jerkins à?

Cô ta kết hôn với tay luật sư giàu có đó, rồi chuyển đến Pound Ridge, rồi rặn ra hai đứa con.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Không! Không thể nào! Tại sao cậu nói chuyện này cho tớ nghe? KHÔNG CÔNG BẰNG CHÚT NÀO! Cô ta đã cố phá hủy đời tớ!!! Tại sao CÔ TA lại có kết thúc có hậu như vậy chứ?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Cậu cho rằng việc sống ở Pound Ridge với một luật sư và hai đứa con là một kết thúc có hậu hay sao? Cậu nên biết cô ta phải dành thời gian làm việc và giúp đỡ vú em làm những món ăn không bột mì.

Đừng lo. Chỉ trong vài năm nữa thôi cô ta sẽ phòi ra và anh ta sẽ thay thế cô ta bằng một cô người mẫu trẻ tuổi. Và cô ta sẽ không thể kiếm được việc nào đó để nuôi sống bản thân vì không còn mối liên hệ nào hết. Rồi một ngày nọ, cậu và Cal sẽ tình cờ bước vào cửa hàng Benetton để mua vớ thì gặp cô ta đang làm thu ngân ở đó.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Tớ không muốn nói về chuyện này nữa.

J

Gửi đến: Jane Harris

T>

Về việc: Mẹ của anh ấy

Tại sao lại không?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Chỉ vì một lí do duy nhất, anh ta đang ngồi kể tớ! Anh ta có thể trông thấy. Cậu thôi ngay đi!

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Anh ta không chú ý đâu. Anh ta cũng đang bận bịu với đồng email của mình kia kìa. Thôi nào. Anh ta nói gì vậy? Ắt hẳn anh ta đã nói GÌ ĐÓ. Hai người ngồi sát bên nhau suốt bảy tiếng đồng hồ còn gì. Cậu định nói với tớ anh ta chẳng nói GÌ HẾT suốt thời gian đó à?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Không gì hết. Thật đấy. À, còn chuyện chỗ lấy hành lí, anh ta chỉ nói xin lỗi vì đã giẫm lên chân tớ mà thôi.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

CHỈ vậy thôi sao? Ái chà! Lạ lùng nhỉ. Anh ấy không nói gì về hôn nhân của mình à?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

CÁI GÌ... CỦA ANH TA????????????????????

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Chúa ơi, dùng nhiều dấu hỏi quá vậy!

HÔN NHN của anh ta. Anh ấy đã từng kết hôn. Nhưng đã li dị. Tớ chỉ muốn biết anh ấy có đề cập đến vấn đề này không

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Anh ta không hề hé môi nửa lời. Nhưng chuyện này giải thích được khối chuyện đấy. Ai là cô gái KẾM MAY MẮN vậy?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Tên Valerie gì đó. Thật tình thì tớ không biết. Cũng cách đây 10 năm còn gì, lúc anh ấy và Mark vừa mới tốt nghiệp đại học thôi. Họ gặp nhau tại quán bar. Khi đó, anh ấy mới chỉ là tân phóng viên, còn cô ta là người mẫu. Họ hẹn hò đầu khoảng một tháng thì anh ta xác định cô nàng chính là điều tuyệt vời nhất dành cho mình và thế là quyết định kết hôn. Mối quan hệ chỉ kéo dài một năm. Rõ ràng là ngay sau khi li dị, cô ta đã kết hôn với một tay chuyên viên đầu tư của ngân hàng, và Cal được đề xuất công tác nước ngoài. Theo như lời Mark nói, thì cô ta đã làm trái tim Cal tan nát.

Cậu nói chuyện này giải thích khối chuyện là sao?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Không có gì.

Thế ý cậu nói, hóa ra anh ta cũng có trái tim à?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Mẹ của anh ấy

Thôi mà! Anh ấy là người tử tế. Anh ấy đã có một khoảng thời gian đau buồn vì phụ nữ rồi. Tớ nghĩ mẹ anh đã bỏ nhà đi để “tìm lại chính mình” khi anh còn đang học cấp hai. Và dạo gần đây, em gái bé nhỏ của anh cũng theo nghề may mặc. Anh ấy cũng vừa mới bị một cô người mẫu khác vắt kiệt sức, và đã dành mười năm qua tìm quên ở những nơi thậm chí còn không có dịch vụ điện thoại, hay những toa-lét còn đang sử dụng. Cậu có thể trách cứ anh ấy không hiểu chuyện được sao?

Hơn nữa, anh ấy cũng không hề xấu xa NHƯ VẬY. Mark nói rằng Cal luôn là mẫu đàn ông đích thực của các quý cô - rằng anh ấy ở bên cạnh nào cũng có bạn gái chờ đợi, nếu cậu hiểu điều tớ muốn nói. Thật ra, Mark cứ đinh ninh hai người khi gặp mặt sẽ phải lòng nhau ngay lập tức. Mark nói cậu đúng là tuýp phụ nữ của Cal. Rõ ràng là anh ấy luôn yêu thích phụ nữ da ngăm.

Chắc hẳn anh ấy không thích cậu rồi.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ của anh ấy

Ái chà! Như vậy cũng hay. Cảm ơn đã cho tớ biết nhá!

J

Tái bút: À, cũng cảm ơn cậu đã cố gán ghép tớ với anh ta! Nhưng cho dù tớ CÓ T chịu nổi anh ta - điều mà tớ không hề làm được - anh ta cũng thuộc dạng chỉ khoái mấy cô người mẫu thôi. Cậu cũng BIẾT một khi gã nào đã làm bạn trai của người mẫu, gã đó sẽ không bao giờ có thể quay lại. Thế nên, có cố gắng đấy, cô bạn ạ!

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Benvenuto[17]

Hai cô này đang email qua lại về chúng ta đấy.

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Benvenuto

Rành rành rồi.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Benvenuto

Cậu nghĩ họ đang nói chuyện gì?

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Benvenuto

Thật tình mà nói tớ cũng muốn biết lắm.

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Benvenuto

Cậu không thích cô ấy à? Jane đấy? Holly cứ cam đoan cậu sẽ thích.

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Benvenuto

Nhìn có vẻ cũng không làm hại đến ai.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Benvenuto

Cậu không thích cô ấy rồi.

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Benvenuto

Tớ đâu có nói vậy. Tớ chỉ nói cô ấy trông khá vô hại mà thôi. Rất giống loài rắn không gây chết người ở Nam Mỹ, khi nó quấn quanh cành cây cách đầu cậu 3 mét.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Benvenuto

Cô ấy không như vậy.

Và dù sao cô ấy cũng đã có bạn trai rồi.

Thế nên cậu tự lo cho thân mình nhé, đầu heo!

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Benvenuto

Đầu heo à? Nặng lời nhỉ!

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Benvenuto

Nghiêm túc đấy. Cậu đã gặp bất cứ ai - người ĐẶC BIỆT - dạo gần đây chưa?

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Benvenuto

Họ đều đặc biệt cả, anh bạn của tôi ạ.

Nhưng đủ đặc biệt để khiến tớ trối gô cả đời mình với người đó như cậu đang làm à?

Chưa đâu.

Việc cậu quan tâm đến khả năng lãng mạn có thừa của tớ, tuy chẳng lạ gì, khiến tớ rất cảm kích đấy

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Benvenuto

Nghe này, chỉ là tớ hiểu, cậu đã có thời gian khó khăn như thế nào sau khi...

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Benvenuto

A, nhìn kìa! Khách sạn kia rồi. Làm ơn đừng email cho tớ nữa!

Cal

RICEVUTA TAXI—ROMA

Percos

Da... Fiumacino A... Khách Sạn Alexander

Firma

Importo Corsa 80.000 Euro

Benvenuto al nostro albergo!

(Hoan nghênh quý khách đến khách sạn!)

Gentile Ospite,

Nel porgerLe il nostro cordiale benvenuto, abbiamo pensato di farLe cosa gradita

offrendoLe, al suo arrivo, un assaggio di acqua dalle proprietaria salutari.

Quí khách thân mến,

Khách sạn chúng tôi luôn mong muốn bày tỏ sự đón chào nồng nhiệt nhất đến quý khách. Để thể hiện sự quan tâm chân thành của mình, chúng tôi xin kính mời quý khách thưởng thức nước uống đóng chai rất tốt cho sức khỏe này!

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

ĐẾN NƠI rồi!!!!!! Đến khách sạn rồi. Đó là một nơi nhỏ nhắn đáng yêu, nằm khép mình trên con đường không đủ rộng để hai chiếc xe đi ngược chiều có thể băng qua nhau. Con đường đông nghịt người! Mình cứ tưởng đây là con đường dành cho người đi bộ và anh tài xế taxi đã đi nhầm đường. Nhưng hóa ra đó chính là đường Via di Buffalo, nơi định vị của khách sạn mình sắp đến.

Tuy nhiên, cũng hơi đáng sợ khi mấy đứa học sinh người Ý cứ liên tục gõ vào kính xe. Mình tự hỏi, không biết anh tài đã la hét điều gì khiến chúng co giò bỏ chạy như vậy. Đây chính là hậu quả của việc không cung cấp đủ chương trình giáo dục xã hội cho lớp trẻ. Những đứa trẻ đó lẽ ra nên làm điều gì đó hữu ích vào ngày thứ bảy hơn là việc đứng lảng vảng ở Via di Buffalo này, gõ gõ lên kính xe của du khách như thế.

Không phải mình muốn lên mặt dạy đời một quốc gia khác về cách giáo dục con trẻ. Tuy nhiên, không thể không nói được.

Tất cả những gì mình muốn làm là nhận được phòng và ngủ một giấc. Nhưng Cal đã lên tiếng cãi vã với tài xế taxi khi anh ta trông thấy biên nhận. Anh ta nói rằng dù có chết cũng không chịu trả 80 euro cho chuyến đi từ sân bay đến khách sạn. Tài xế có thể lừa bịp những du khách khác bằng trò này, nhưng anh ta, Cal, người đã từng đến Ý trước đây, biết thừa chi phí cho chuyến đi này không quá 40 euro. Cãi nhau bằng tiếng Anh. Nhưng hóa ra anh tài xế hiểu được hết. Và sau khi cần nhằn chán chê, anh ta cũng chịu lấy giá 40 euro.

Tính ra Mark mời Cal theo lại là chuyện hay. Mình nghĩ vậy.

Dù sao thì căn phòng của mình cũng thật đáng yêu. Một căn phòng nhỏ theo tông màu xanh-trắng với rèm cửa màu vàng, và khi mình kéo chúng qua một bên, đó là ô cửa sổ nhìn ra sân sau tuyệt đẹp. Những chú chim bồ câu trắng muốt bay lượn xung quanh, khắp nơi đều trông thấy hoa giấy rủ xuống từ những bồn hoa bên cửa sổ, và bầu trời bên trên, mình thề là nó còn trong xanh hơn cả bầu trời ở Manhattan. Nó giống HẾT căn phòng của Helena Bonham Carter tại khách sạn nhỏ, căn phòng để ngắm cảnh. Tuy nhiên ở đây lại không có cảnh. Trừ sân sau và bầu trời.

Ngay trong phòng còn có những chai nước to dùng, để sau này dùng đến, mình mở ti-vi lên, và kênh nào cũng đều

Mình biết là như vậy. Nhưng vẫn cảm thấy QUÁ LẠ LÙNG!

Cứ tưởng mình đuối quá không thể ra ngoài ngắm cảnh, nhưng cuối cùng mình cũng có mặt tại đây, và đang rất hứng khởi! Mình muốn ra đường ngay để thăm thú TẤT CẢ MỌI THỨ. Xét cho cùng, bọn mình chỉ có 24 giờ đồng hồ ở Rome trước khi lên đường đến Le Marche.

Suy đi tính lại, trên máy bay mình không được ngủ ngon giấc cho lắm. Tất cả đều nhờ Tên Quốc Xã Muốn Chiếm Chỗ Góc Tay này. Nghĩ đến chuyện anh ta bị cô người mẫu phụ tình suốt từng ấy năm trời, mình thấy cũng không nên gọi anh ta như thế nữa.

Nhưng thật tình mà nói, anh ta trông đợi điều gì mà lại đi kết hôn với người mẫu chứ? Kẻ nào ham hố người mẫu đều nhận lấy hậu quả xứng đáng mà thôi.

Có lẽ mình nên chớp mắt một hai phút...

Hay thật! Mình nhớ con Dude quá! Mình đã quen với thân hình to lớn xám xịt của nó cuộn tròn trong lòng mình khi đi ngủ rồi. Mình không biết liệu mình có thể ngủ...

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Arthur Pendergast

Về việc: Cuốn sách

Tuần này cậu đi đâu đó?! Nigeria à? Cho dù cậu ở đâu cũng nên nghĩ rằng tôi đang báo cho cậu một tin tốt nhé đã khiến tờ Times phải mở rộng danh sách. Vị trí 18. Nếu cậu chịu khó đi quảng cáo sách, lần phát hành giới thiệu sách của chúng ta còn được chú ý hơn nhiều. Nhưng tôi biết, tôi rất biết. Cậu phải đi dự một đám cưới. À, nó xếp vị trí 48 trên báo USA Today. Cũng không tệ đối với một cuốn sách bìa cứng đầu nhỉ.

Cậu xem thiết kế trang bìa cho nó khi phát hành ở Anh quốc rồi cho biết ý kiến luôn nhé!

Dạo này cậu có nảy ra ý tưởng gì cho cuốn sách thứ hai chưa? Cuốn sách thứ hai trong hợp đồng của cậu. Cũng không cần phải vội vàng gì, nhưng vấn đề là, cậu chỉ có vài tháng để hoàn thành, và bây giờ cậu vẫn chưa nộp bản đề xuất. Cậu có bao giờ chợt nghĩ về kim cương bản chưa? Đó là chủ đề khá nóng dạo gần đây đấy. Và tôi cũng nghe nói Angola rất ư là đẹp vào thời gian này trong năm.

Arthur Pendergast

Biên tập viên cấp cao

Báo Rawlings

1418 Avenue of the Americas

New York, NY 10019

212-555-8764

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Aaron Spender

Về việc: Đời

Tớ nghe chuyện cậu đầu hàng công việc phóng viên công tác nước ngoài rồi lui về một vị trí ở Mỹ là sao đây? Cậu định xoa dịu tớ bằng tác phẩm gì với cái tuổi già khú của cậu? Không thể vì cuốn sách triệu đô này mà cậu quay về được, vì Cal Langdon mà tớ biết không bao giờ quan tâm đến tiền. Tớ còn nhớ như in cậu đã nói rằng - vào cái đêm tớ và cậu bị mắc kẹt trong hố bom ở Baghdad - cậu không màng đến việc sở hữu vật chất vì những thứ đó sẽ “hạ thấp” giá trị con người cậu.

Tất cả những gì tớ có thể nói là, cậu có thể mua cả mớ miếng nhác nời với đồng bạc cậu vừa lùa vào túi đấy, anh bạn ạ.

Tuy nhiên, nếu cậu thật tình muốn về nhà một thời gian, hà cớ gì phải làm cho tờ lá cải đó? Tin đi, tớ đã làm việc ở đó, đó là một nơi không hợp với cậu. Hãy đến những nơi sản sinh ra những bản tin THẬT SỰ. Báo in đã hết thời rồi. Bây giờ là thời đại của truyền thông phát thanh. Tớ có thể giới thiệu cho cậu một công việc hết sức ưng ý, nếu cậu thích. Nhớ trả lời tớ nhé!

Barbara gửi lời chào cậu đấy.

Aaron Spender

Phóng viên cấp cao

CNN-New York

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mary Langdon

Về việc: M

Em nghe bố nói anh đã về Mỹ được một thời gian - nhưng lại rong chơi đến Ý để làm nhân chứng cho đám cưới của người bạn nào đó tên Mark (Không phải anh Mark hàng xóm đấy chứ? Chẳng phải cuối cùng anh ấy cũng đã yên phận với nghề bác sĩ hay nghề nhặt nhèo nào đó rồi sao? Đặc trưng của gia đình ảnh mà).

Em còn nghe nói anh kiếm được kha khá từ cuốn sách anh vừa viết, và họ còn muốn anh viết cuốn thứ hai. Anh định làm gì với đồng tiền đó vậy? Cố gắng dụ dỗ bà vợ cũ bỏ thằng chuyên viên đầu tư để quay về với anh phải không?

Sao anh không gửi một ít cho em giữ giùm nhỉ? Em sẽ giữ chúng thật cẩn thận. Việc đan dệt này xem ra không khá khẩm lắm, và em cũng đang xem xét việc chuyển đến phương Bắc cùng với anh chàng chuyên nhuộm họa tiết cho vải trên chiếc xe nhỏ này đây.

Dù sao cũng giữ liên lạc nhé! Và chào mừng anh quay về nước Mỹ đẹp lão này. Nó cũng tệ hại chẳng khác gì lúc anh ra đi đâu.

Mary

Tái bút: Anh có nghe tin mới nhất về mẹ chưa? Cuối cùng thì mẹ đã có một buổi TRIỂN LÃM. Một buổi triển lãm NGHỆ THUẬT. Về những hình người làm từ vải sợi hay kẹp phơi quần áo vớ vẩn đó. Em không thể nào hiểu nổi tại sao MẸ lại có được buổi triển lãm còn em thì không. Chuyện đan dệt của em còn nghệ thuật hơn mấy thứ vớ vẩn của mẹ kia mà.

Gửi đến>

Từ: Graziella Fratiani

Về việc: Anh đó nha

Chuyện em nghe nói anh đã đến Ý mà không thèm gọi cho em là sao đây? Em sẽ không mảy may biết tin gì nếu Dolly Vargas không tình cờ nhắc đến nó trong buổi phỏng vấn. Anh đúng là một chàng trai xấu tính. Anh đang ở đâu vậy? Gọi cho em nhé! Anh biết số mà. Em sẽ đến khách sạn của anh để trao cho anh sự chào đón đậm chất Ý nhất.

Ciao[18], amore[19] XXXX

Grazi

PDA của Cal Langdon

Hôm nay, phòng Mĩ thuật gửi bản thiết kế trang bìa cho cuốn Sands sắp phát hành ở Anh quốc. Nó mang hơi thở lãng mạn đến nỗi mình không chắc nó hoàn toàn phù hợp, nếu xét đến chủ đề cuốn sách. Mình nghĩ nếu nó phỉnh được những độc giả dễ dãi mua nó, cứ tưởng nó là một tác phẩm hư cấu về lời nguyện của xác ướp thay vì một luận thuyết khoa học về tình hình dầu mỏ căng thẳng ở Ả-rập Saudi, thì cũng tốt mà thôi.

Mình không tin được Aaron Spender vẫn đang sống sờ sờ ra đó. Mình cứ đinh ninh Barbara Bellerieve đã cắn mất đầu hấn và ăn sạch trong đêm tân hôn của họ rồi chứ. Mình vẫn lấy làm ngạc nhiên về sự may mắn của mình khi thoát khỏi lưỡi hái tình của cô nàng. Nếu không nhờ Daisy Cutter thì...

5. Chương 04

Chương 04

Còn Mary nữa, chắc một ngàn đô mình vừa gửi cho con bé tháng vừa rồi chẳng kéo dài được bao lâu. Nó làm cái với đồng tiền đó vậy? Nó đâu có buổi triển lãm nào cần chi tiêu. Con bé không thể hút thuốc HẾT số tiền đó chứ? Ước gì bố mẹ nghiêm khắc hơn khi giáo dục nó ở độ tuổi thiếu niên. Rõ ràng con bé không thể cứ sống nhờ vào chiếc xe của gã nào đó ở lứa tuổi 25 này được.

Thiết nghĩ chính bố mẹ cũng không hoàn thành tốt vai trò của mình trong gia đình. Bố thì luôn say mê với đường ray, còn mẹ lúc nào cũng tin rằng mình là một “Ngoại Moses”[20] tiếp theo. Cũng đáng ngạc nhiên khi Mary không hoang tưởng nặng hơn lẽ ra nó phải vậy.

Giống y chang ai đó mình có thể nêu ra ở đây. Thật buồn cười khi - từ lúc ra khỏi sân bay - phải liên tục nghe tiếng cô bạn của Holly hét lên thích thú khi trông thấy bất cứ đài tưởng niệm nào ngang qua, hay bất cứ một bảng hiệu nào. Cũng rất lâu rồi mình mới chứng kiến có người tỏ ra hết sức phấn khởi khi trông thấy bảng hiệu quảng cáo nước súc miệng. Cứ tưởng cô ấy lên cơn đau tim khi xe chạy ngang qua Colosseum chứ. Mình không chắc chuyện nào gây ấn tượng mạnh hơn... do Colosseum đã đứng đó hơn 2000 năm nay, hay do Britney Spears dạo gần đây cũng đang ở đó để quay đoạn phim quảng cáo (ít ra đó cũng là thông tin cô bạn của Holly nói lại).

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Malcolm Weatherly

Về việc: Ciao!

Cục cưng của anh! Thế nào rồi hở? Đến nơi rồi chứ? Em thấy sao nào? Khá tuyệt đúng không? Ủ, anh cũng từng phát cuồng lên khi đến Ý năm ngoái cho giải châu u mở rộng. Thậm chí cà phê dỏ ẹt cũng ngon hơn khi uống ở đó

Nhưng anh không thích cái kiểu “mọi cửa hàng đều đóng cửa từ 12 đến 4 giờ chiều nên không ai phục vụ bữa trưa, và sau 10 giờ tối các bạn chỉ có mỗi món mì ống để ăn mà thôi”. Sẽ chẳng thể làm gì nếu em thức dậy lúc 1 giờ và muốn ăn một cái bánh quế.

Em nhớ dùng thử bồn rửa phía dưới sau khi đi vệ sinh nhé! Nó sẽ thay đổi cuộc đời em đấy!

Nhớ tránh xa những tay yêu đương theo kiểu Ý Latin luôn! Anh biết những thằng đó nghĩ gì. Chúng chỉ muốn thể xanh thôi. Không phải là em không thật sự hấp dẫn.

Ái dà, phải đi rồi, đến lượt anh tập trên halfpipe[28]. Yêu em!

Mal

Tái bút: Biết gì không? Anh thấy nhớ con Dude rồi. Nhờ em gửi cho nó nụ hôn nồng cháy của anh nhé! Chà, không thể được, vì em đang ở Ý mà. Xin lỗi cưng!

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Lá email đó không ngọt ngào sao? Mình cũng nhớ con Dude vậy. Nếu nó có ở đây, thế nào nó cũng cuộn tròn dưới chân mình.

Và ngón chân cái của mình sẽ bị tê cứng vì nó quá nặng. Nhưng chẳng s

Mình không hiểu tại sao Julio lại không hồi âm. Lỡ thằng bé quên mất thì sao? Quên cho con Dude ăn?

Nhưng làm sao thằng bé có thể quên được? Mình đã dán một tấm băng khổng lồ trên cánh cửa của bố nó, để nhắc nhở nó...

Mình viết tới đâu rồi nhỉ? Đúng rồi. Đi sau lưng Mark và Holly xuyên qua một lối đi có mái hiên nhỏ.

Ủm... khi mình đang ngắm họ, và đang suy nghĩ họ thật dễ thương, và thật đáng tiếc khi Cal Mê Người Mẩu không có mặt để trông thấy cảnh này, đột nhiên mình thấy nhói đau.

NHÓI ĐAU.

Mình thừa nhận. Ý mình là, mình toàn tâm toàn ý chúc mừng Holly và luôn ủng hộ hết mình cho chương trình kết hôn bí mật này. Thật vậy, trong tình huống như thế, mình không nghĩ hai người còn chọn lựa nào khác ngoài việc bỏ trốn.

Nhưng khi trông thấy họ bên nhau như thế, đầu Holly tựa trên vai Mark, tay Mark vòng qua eo Holly - mình thấy đau nhói.

Vì, anh Mark CỦA MÌNH ở đâu? Ở đâu vậy? Anh ấy ĐANG ở đâu?

Vì mình biết, lúc này anh ấy không ở Canada để luyện tập halfpipe - hay fullpipe[29] gì đấy, hay cả hai, như trong trường hợp của Malcolm. Mình thích Macolm, và tụi mình đã có khoảng thời gian vui vẻ bên nhau. Nhưng mình không thể hình dung ra cảnh anh ấy đi tản bộ qua lối đi này với cánh tay vòng qua eo mình. Có lẽ trượt ván qua nó thì chính xác hơn. Còn chuyện cùng uống bianco frizzante lúc hoàng hôn ư? Chẳng thể nào đâu.

Mình chắc chắn anh ấy đang đâu đó. Anh Mark của mình. Phải như vậy chứ, đúng không?

Nếu như mình không tìm thấy anh ấy thì sao? Hay lỡ mình đã gặp anh rồi, nhưng lại làm rối tung hết thì sao? Chuyện này cũng bình thường thôi, vì mình luôn làm rối tung mọi thứ. Có khi nào chàng Mark của mình chính là DAVE - người đã phản bội mình dan díu với Amy Jenkins (con quỉ cái đó) không?

Ôi Chúa ơi, không đâu! Định mệnh không bao giờ nghiệt ngã như vậy.

Hay lẽ như Mark của mình là Curt Shipley, người đã mời mình đến buổi khiêu vũ lớp 11, và hai đứa đã cùng gần gũi trên chiếc Chevette, để rồi mùa hè sau đó, mình phát hiện cậu ta cũng gần gũi, cũng trên chiếc Chevette đó, với Mike Morris sau lễ bắn pháo hoa vào ngày 4 tháng 7, thì sao?

Điều đó có nghĩa, mình đã biến Curt thành gay, vì rõ ràng cậu ta không phải là gay TRƯỚC KHI hai đứa gần gũi nhau.

Ôi Chúa ơi! Lẽ như Curt Shipley chính là người tình trong mộng của mình, nhưng mình đã BIẾN ANH ẤY THÀNH GAY thì sao chứ????

Đập đầu vào gối chết thôi.

Có một điều khá thú vị về niềm đam mê di tích cổ xưa của người Mỹ. Cứ tưởng mình quên mất rồi, vì đã xa quê hương quá lâu, rằng đâu đó trên hành tinh này vẫn còn một nơi mà ở đó, không có công trình nào có độ tuổi quá nửa thiên niên kỉ. Ất hẳn người ta sẽ rất ấn tượng nếu có thể trông thấy thứ gì đó tồn tại 1500 năm, trước cả tàu lịch sử Mayflower[21]...

Dĩ nhiên là có, nếu chúng ta không tàn sát người da đỏ và phá hủy đất đai của họ. Khi đó mọi thứ sẽ rất khác.

Chúa ơi! Có thể chỉ mỗi mình mình rung động chuyện này. Lẽ như đó không phải là điều cô ấy ấn tượng thì sao? Nếu như cô ấy chỉ chú ý đến Britney Spears thôi thì sao?

Không. Không thể có chuyện đó được. Không cần là họa sĩ cũng không đến nỗi hời hợt như vậy.

Mình cần nhớ lát nữa phải đổi tiền, nếu tìm thấy nơi nào có tỉ số hối đoái hợp lí. Mình đã tiêu sạch đồng euro cuối cùng cho chuyến taxi vừa rồi.

Đó là người giữ cửa. Grazi đến rồi. Cô ấy đến nhanh thật. Mình gọi cho cô ấy chưa đầy nửa tiếng trước. Cứ nghĩ tối nay cô ấy mới đến, chứ không phải BY GIỜ.

Tuy nhiên, sẽ không lịch sự chút nào nếu mình không gặp cô ấy...

Gửi đến: Julio Chasesz

Từ: Jane Harris

Về việc: Con Dude

Chào Julio! Lại là chị nữa đây! Chỉ để kiểm tra thôi, vì chị không thấy em hồi âm. Con Dude sao rồi em? Nó có thích món patê cá hồi chị đã mua không? Chị chỉ nghĩ nó đáng được ăn ngon một chút trong những ngày chị đi xa. Hi vọng em tìm ra Pounce. Chị để nó trên bếp, cùng với đôi găng tay. Thật đấy, em chỉ cần dùng món Pounce nếu nó cố tấn công em. Tất nhiên là nó không nên rồi, nó BIẾT em mà. Cả hai là bạn của nhau. Có đúng không?

Em báo cho chị biết ngay tình hình của nó ngay khi em rảnh nhé! Cũng chẳng phải chuyện gì nghiêm trọng. Em chỉ cần gửi email thôi, nếu em muốn như vậy. Hay gọi điện cũng được. Cứ dùng điện thoại trong nhà chị. Bằng cách đó em sẽ không tốn kém gì cả. Em đừng lo lắng về chuyện khác biệt thời gian, cứ gọi cho chị bất cứ khi nào em muốn nhé! Chị không phiền nếu phải thức dậy đâu, nếu đó là việc liên quan đến

J

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi, nơi này thật TUYỆT VỜI! Khi mình thức dậy, đã 2 giờ chiều, mình gọi cho Holly để hỏi xem cậu ấy có thấy đói không. Cậu ấy cũng giống mình, nhưng Mark vẫn đang ngủ, và tên Mê Người Mẫu/ Tên Quốc Xã Muốn Chiếm Chỗ Góc Tay đã không nghe máy (thở phào nhẹ nhõm) khi Holly gọi... Bạn biết đấy, rủ anh ta chẳng qua vì lịch sự thôi.

Thế là Holly và mình gặp nhau ngoài hành lang và cả hai tản bộ ra con đường nhỏ Via di Buffalo. Mình nghĩ nó được đặt tên theo tên một loại phô mát trắng, được làm từ sữa bò, ít nhất là ở Ý. Và hai đứa bắt đầu tản bộ. Chỉ trong vòng nửa tiếng, cách khách sạn chưa đến năm dãy nhà, cả hai đã được ngắm Đài phun nước Trevi, Điện Pantheon, Quảng trường Piazza Navone, và hàng tá thắng cảnh khác mình chẳng thể nào nhớ hết, vì chúng đều là những tượng đài bằng đá với những dòng chữ múa lượn.

Nhưng đó vẫn chưa phải tất cả! Hai đứa trông thấy những họa sĩ vẽ tranh chân dung, ngay trên đường phố - những họa sĩ tài năng, không giống những tay gà mờ ở New York. Mọi người xung quanh đều ăn kem. Có nhiều nhóm người lớn tuổi cầm cờ đi theo sau hướng dẫn viên du lịch. Và mình đã ném đồng tiền vào Fontana di Trevi - mình không biết bao nhiêu, vì đó là đồng tiền Ý - chỉ để đảm bảo một ngày nào đó mình sẽ quay lại. Hi vọng chuyện này có thật, vì nó đúng là một vòi phun nước tuyệt vời, có thể nói là tuyệt đẹp như hồ bơi của Ozzy trong The Osbournes[22]

Hai đứa bị một người lùn lưng gù chẳng mặc áo gì cả với một hình xăm Antonio trên vai theo nài nỉ xin tiền. Mình cho anh ta một ít tiền, sau đó mình mua một chai Diet Coke[23] với giá năm euro, đắt hơn một lốc sáu lon ở Mỹ, và mình nhận ra đã cho anh lùn đó số tiền đủ mua NĂM chai Diet Coke trên đất Rome này.

Mình phải kiểm soát vấn đề chi tiêu mới được. Mặc dù mình biết Antonio (nếu đó là tên anh ta) cần tiền hơn cả việc mình cần Diet Coke.

Rồi Holly muốn chụp hình chung với một anh chàng nóng bỏng ăn mặc như đấu sĩ đứng trước Pantheon, thế là mình chụp một tấm. Nhưng sau đó, một phụ nữ thô kệch mặc áo choàng rộng thời La Mã tiến đến gần và đòi năm euro, chỉ vì bà ta đã để mình chụp hình bạn trai đấu sĩ của bà! Anh chàng chỉ đứng đó bên lên trong khi chuyện này diễn ra, nhưng Holly thì cứ một mực: “Mình muốn chụp, sẽ vui lắm đây!” thế là mình phải móc thêm năm euro nữa và chụp tấm hình.

Sau đó, Holly kể với mình rằng, ngay trước khi mình bấm máy, chàng đấu sĩ đã đưa cho cậu ấy thanh kiếm nhựa. Và khi cậu ấy hỏi: “Tôi phải làm gì với cái này đây?”, anh ta trả lời, với một giọng nói hết sức nhẫn nại: “Hãy hất tung áo tôi đi!”.

Xét về bản chất cũng đáng giá năm euro đấy chứ.

Và bất cứ nơi nào hai đứa đến đều có nhiều người bán hàng rong xuất hiện mời chào, cứ mỗi năm giây lại có một người: “Túi không, California?”. Mình nghĩ chắc là vì hai đứa trông giống người đến từ California, mặc dù dĩ nhiên là không phải vậy, tuy cả hai có nước da hơi sạm, cũng nhờ vào căn hộ của Holly và Mark ở bờ biển EastHampton mà thôi.

Mình chẳng thể lí giải được tại sao họ có thể biết hai đứa là người Mỹ, dù hai đứa đã nói rất nhiều về điều này. Và rõ ràng mình là cô gái duy nhất ở Rome mang guốc Steve Madden.

Sau đó, Mark ọi cho Holly nói rằng anh ấy thấy đói bụng và Cal cũng không nghe máy bàn trong phòng khách sạn. Thế nên hai đứa đồng ý gặp Mark để đi ăn nhẹ.

Tuy nhiên, trên đường trở về khách sạn, hai đứa đi ngang qua một nhà thờ nơi đang tổ chức lễ cưới - hay họ chỉ đang chuẩn bị mà thôi. Mình trông thấy đám đông và cứ nghĩ, có lẽ có cảnh đẹp nào đấy không nên bỏ qua. Nhưng hóa ra đám đông đó chỉ là những du khách như hai đứa mình. Họ đang đứng đợi ngoài nhà thờ cùng vài cô bé rải hoa và các phù dâu. Khi đó hai đứa mới biết chính xác hóa ra đó là một đám cưới!

Thế là Holly nói muốn ở lại chờ nhìn mặt cô dâu để lấy hên, vì cậu ấy cũng sắp kết hôn.

Vậy là cả hai len lỏi vào nhà thờ và đứng chờ. Không lâu sau đó, một chiếc Mercedes màu be dừng lại và cô dâu, nhìn cực kì tao nhã trong bộ váy màu ngà với mạng che mặt nho nhỏ, bước xuống xe, nở nụ cười rạng rỡ và nói tiếng Ý với những cô bé rải hoa đang bắt đầu nhảy cẫng lên.

Mình đã chụp rất nhiều tấm hình đẹp và muốn hỏi cô ấy liệu có muốn mình gửi vài tấm làm kỉ niệm không (ý mình muốn nói cô dâu), nhưng mình chẳng biết nói tiếng Ý thế nào cho đúng. Và hơn nữa, khi đó bố cô dâu bước ra từ nhà thờ và chìa cánh tay về phía con gái. Đó là khi Holly và mình nhận ra hai đứa đang đứng ngay trên lối đi, còn chú rể đứng trước cửa nhà thờ cùng với đức cha đang cố gắng nhìn qua cả hai để được trông thấy cô vợ tương lai trong chiếc áo dài màu ngà tha thướt đó.

Thế là hai đứa lật đật chạy ra ngoài. Và khi mình quay sang nhìn Holly, cậu ấy đang khóc!!!!

Mình cứ tưởng cậu ấy bị ong chích hay gì đó nên vội vàng nói: “Đi tìm đá lạnh nhanh lên!” nhưng hóa ra chẳng phải như vậy. Holly nhìn mình nước mắt lưng tròng rồi nói: “Mình muốn được bố mình dìu đi trên lối đi vào nhà thờ! Đáng buồn là ông ấy không biết mình sắp kết hôn. Và mình cũng chẳng có lối đi nào để đi cả. Vì mình sẽ được kết hôn trước một nhân viên pháp lý nào đó trong một văn phòng nào đó”.

Sau đó cậu ấy òa khóc nức nở trên con đường mà mình chẳng nhớ

Dĩ nhiên, mình chẳng còn chọn lựa nào khác là phải hấp tấp đưa cậu ấy đến quán cafe đã hẹn với Mark ăn xé trước đó. Mình biết đó là nhiệm vụ của một nhân chứng kiêm phụ dâu như mình. Phải giúp cậu ấy lau sạch mặt mũi trước khi chồng tương lai phát hiện anh ta sắp cưới một người vợ thần kinh yếu như thế nào. Không phải Mark chưa biết, vì Holly cũng rất hay khóc sau mỗi tập phim Thiên đường thứ bảy kết thúc, thậm chí cả khi xem lại. Hậu quả là cậu ấy sẽ không bao giờ nghe điện thoại vào mỗi tối thứ hai.

Tuy nhiên...

Hai đứa lập tức ổn định chỗ ngồi tại quán cafe đối diện Pantheon - chính xác là ngồi một bàn ngoài trời. Ở New York, dù có đi nát cả chân, bạn cũng chẳng thể kiếm ra quán cafe nào có bàn đặt ngoài trời như thế. Có lẽ người phục vụ cảm thấy hai đứa quá thê thảm, nếu xét đến gương mặt đang khóc lóc của Holly. Thế là anh ta xếp cho hai đứa ngồi dưới bóng râm của tấm bạt lớn đang tung bay phấp phới. Rồi mình nói, “Un verre de vin blanc pour moi et pour mon amie”[24], quên mất mình không phải đang ở lớp 11 học tiếng Pháp, mà đang ở Ý.

Tuy nhiên người phục vụ hiểu ngay lập tức. “Frizzante?”[25], anh ta hỏi lại.

Mình không hề có khái niệm anh ta đang nói về điều gì. Nhưng mình nhớ ngay đang ở Ý chứ không phải Pháp, thế là mình cố gắng nói Si[26] chứ không phải là Oui[27].

Một sự trao đổi ngoại ngữ đầu tiên của mình! Mình đã nói tiếng Anh với anh chàng bán Diet Coke và mũ tú bà của anh đầu sĩ. Đúng là sự trao đổi này không thuần túy là loại ngôn ngữ đang được giao tiếp trên đất nước này. Xét ra, nó vẫn là tiếng nước ngoài

Sau đó một ổ bánh mì được đưa ra, với một lọ bơ trắng mịn nho nhỏ, và hai đứa bắt đầu ăn. Thậm chí ngay khi đang khóc, Holly vẫn có thể ăn được, đó chính là một trong những lý do mình rất thích cậu ấy.

Và mình phân tích cho cậu ấy hiểu việc bố cậu ấy KHÔNG có mặt ở đây hóa ra là điều may mắn. Vì, cũng như mẹ Holly, ông ấy nói thẳng ra là không ưng Mark lắm. Chuyện này đúng thật nực cười, vì Mark hoàn toàn là một người chồng hoàn hảo, rất ngọt ngào, chín chắn, hài hước, biết nâng người hạ mình và hoàn toàn trái ngược với anh bạn Cal Mè Người Mẩu ở tất cả mọi mặt. Hơn nữa, Mark trông cũng khá điển trai. À, và anh ấy còn là bác sĩ. Tham gia vào một chuyên mục sức khỏe hàng tuần của tờ báo New York được đọc bởi hàng triệu triệu người. Gia đình Caputo còn muốn đòi hỏi thêm điều gì nữa?

Một con rể theo Công giáo, rõ ràng là vậy.

Đôi khi, mình muốn nổi điên lên với cái cách bố mẹ cậu ấy đối xử với con, mình chỉ muốn nói toạc ra cho họ biết.

Tuy nhiên, bố mẹ Mark cũng chẳng hơn gì, theo cách riêng của họ.

“Cứ như nó có tác động đến tụi mình vậy” - Holly nức nở, khi người phục vụ quay trở lại với hai ly rượu vang trắng trên khay. “Tớ muốn nói là, tớ đã không đến nhà thờ từ khi lên 18 tuổi! Nhà thờ là chuyện của bố mẹ, không liên quan gì đến tớ. Còn Mark đã không đến đền thờ từ khi 13 tuổi phải làm lễ thụ giới bên Do Thái giáo. Tụi mình không hề có dự định là sẽ định hướng con cái theo tôn giáo nào. Tụi mình sẽ nuôi dạy chúng không theo tôn giáo nào cả. Rồi khi chúng lớn khôn, chúng có thể quyết định tôn giáo nào - bất cứ cái nào - chúng nên theo học”.

Mình cứ gục gặc đầu vì đã nghe chuyện này quá nhiều lần rồi. Rượu vang trong hai ly thủy tinh mà người phục vụ đã đặt xuống trước mặt hai đứa dường như đang hấp thu ánh sáng mặt trời và nhảy múa lung linh trước mắt mình như khối đá giống vàng mà cô bé Laura đã trông thấy dưới dòng suối trong bộ phim Ngôi nhà nhỏ trên thảo

“Tại sao họ không thể chấp nhận đây là người đàn ông tốt yêu?” - Holly hỏi, nhấc ly rượu lên và uống một ngụm. “Thì đúng, anh ấy là người Do Thái. Chỉ cần nhắm mắt cho qua là được thôi mà?”.

Mình cũng hợp một ngụm rượu...

Và xem chút nữa phun hết cả ra! Bởi vì đó không phải là rượu vang! Đó là sâm-panh!

Chỉ ngon hơn sâm-panh một chút! Bong bóng khí trong sâm-panh luôn khiến mình nhức đầu ngay lập tức.

Nhưng những bong bóng này rất nhỏ và nhẹ - bạn khó lòng trông thấy chúng.

“Rượu gì đây?” - mình hỏi, khá hoang mang, nâng ly đưa lên ánh sáng và soi mới những bong bóng đáng yêu ấy.

“Frizzante” - Holly nói. “Không nhớ à? Anh ta hỏi, rồi cậu nói Si. Nó giống như rượu có gas. Cậu không thích hả?”.

“Tớ thích chứ”.

Mình rất thích nó. Mình đã uống thêm một ly nữa. Trước lúc Mark đến, mình đã có tâm trạng HẾT SỨC vui vẻ.

Rất may là Holly cũng vậy. Có quá nhiều người để quan sát họ đang làm gì tại góc đường nơi hai đứa đang ngồi, đến nỗi cậu ấy nhanh chóng quên mất đám cưới vừa gặp, cũng như nỗi khao khát được bố mình đi trên lối đi vào nhà thờ. Chỉ một lúc sau là hai đứa có thể nhận ra người Mỹ còn nhanh hơn cả người Ý. Mình không có ý nói xấu nam thanh nữ tú của đất nước mình, nhưng mà này, dân Mỹ luôn là những người tự lực cánh sinh.

Holly vui lên ngay, như thường lệ thôi, khi cô nàng trông thấy Mark. Anh ấy đề nghị xem menu và nhận được một cái - bằng tiếng Anh! - rồi gọi một đĩa trai sốt tỏi cộng một đĩa khai vị kiểu Ý. Cả bọn ngồi đó vừa nhắm nháp mấy viên pho mát Parma chắc nịch, ô-liu tươi thơm lừng, lát xúc xích Ý quét bơ mỡ màng và cả đĩa trai sốt tỏi, vừa khoái chí xem những người xấu số khác bị mù tú bà và chàng đầu bếp có gương mặt điển trai nhưng ử dột lừa bịp.

Sau đó, trời dần tắt nắng. Mark kiểm tra Blackberry và nói cả bọn nên quay về khách sạn thay đồ cho bữa tối. Vì thế mọi người gọi tính tiền - Mark cứ nằng nặc đòi trả - và bắt đầu đi về. Mark vòng cánh tay qua eo Holly, còn cô ấy thì ngả đầu vào vai chồng sắp cưới, nỗi đau buồn của cô nàng cách đây mới vài tiếng thôi đã bị lãng quên trong hạnh phúc.

Và mình THẬT SỰ ước ao gã Cal Mê Người Mẩu tồi tệ đó có mặt để chứng kiến cảnh Holly và Mark bên nhau dễ thương như thế nào, họ là một cặp đẹp đôi ra sao, và họ sẽ là ông bố bà mẹ hết sức tuyệt vời, và sẽ thật tội lỗi nếu họ không đến được với nhau. Làm sao ai đó có thể nhìn vào Mark và Holly mà nghĩ, thậm chí trong một phút thôi, rằng hôn nhân là một thể chế lạc hậu cần được loại bỏ? Họ chính là những nhân chứng sống hùng hồn nhất. Đừng vì vợ của tay Mê Người Mẩu là mù hám tiền mà qui kết cho...

Ôiiiiii! Mình nhận được email! Trên chiếc Blackberry! LÀM ON là thư của Julio!!!!

6. Chương 05

Chương 05

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Xin lỗi nhé

Xin lỗi vì lúc này đã không nghe máy khi cậu gọi. Tớ ngủ say như chết. Chúng ta vẫn trong kế hoạch cùng ăn tối đêm nay chứ?

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Xin lỗi nhé

Ừ, tớ tình cờ được biết cậu “ngủ say như chết” thế nào khi đi ngang phòng cậu trên đường đến chỗ hai cô nàng. Tớ chưa bao giờ biết chuyện xác chết lại có khả năng sinh hoạt tình dục... ít ra là như vậy, nếu tớ chắc chắn giọng nữ hơi nặng gọi tên cậu với âm lượng ngày càng tăng cao vì cô ta đã lên tới đỉnh, thật ra xuất phát từ phòng 204.

Mark

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Cal Langdon

Về việc: Xin lỗi nhé

À, đó là Graziella. Tối nay cô ấy sẽ không tham gia cùng tụi mình.

C

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Xin lỗi nhé

Không ngôn từ nào có thể diễn tả tớ cảm thấy tiếc như thế nào. Gặp cậu lúc 8 giờ tối.

Mark

PDA của Cal Langdon

Đúng là sai lầm khi mời Grazi đến đây. Lẽ ra mình nên cương quyết đòi đến chỗ của cô ấy. Mình quên bèn cô ấy có thể... la lớn như thế nào.

ANTIPASTI

(Món khai vị)

Insalatina mista all’aceto balsamico Carpaccio tiepido di manzo con parmigiano e rucola Medaglioni d’astice con insalata di stagione

(Xà lách trộn với dấm thơm, thịt bê nóng có rắc bột phô mát Parmigiano với rau xà lách xoong, tôm hùm với rau củ theo mùa)

PASTA

(Các món m

Fusilli con pomodori e basilico Garganelli con pesto, patate e fagiolini Tagliolini con zafferano, gamberoni e zucchine

(Mì xoắn với sốt cà và rau quế thơm, mì garganelli với rau quế thơm, mì Tagliolini với bột nghệ, tôm và bí xanh)

SECONDI PLATTI

(Món thứ hai)

Medaglioni di vitello in crosta di basilico con purea de melanzane e parmigiano Filetto di manzo alle erbe aromatiche Tagliata di manzo con timballo de patate e cardamomo Filetto di rombo al forno con limone e capperi

(Thịt bê nấu với rau thơm và khoai tây nghiền, thịt bò phi lê với rau thơm, thịt bê cắt nhỏ với khoai tây và rau thơm, cá phi lê hấp lò với chanh và nụ bạch hoa)

INSALATE DI STAGIONE

(Rau xà lách theo mùa)

SELEZIONE DI FORMAGGI ITALIANI

(Phó mát Ý chọn lọc)

DOLCI

(Các loại đồ ngọt, ăn tráng miệng)

Bavarese al cioccolato bianco con crema cocoa alla liquirizia e latte di madorle Mousse al cioccolato fondente con sedano candito Crema al limone Budino al cocco con frutto della passione

(Bavarese với sô cô la trắng, kem cacao có vị cam thảo và sữa hạnh nhân, kem sô cô la có trộn mứt, kem chanh, bánh pudding d và vị chanh dây)

PDA của Cal Langdon

Nặng nề đòi trả tiền bữa tối, vì đã chiếm hầu hết thời gian truyền bá cho Sweeping Sands để rồi cảm thấy cần phải đền bù cho họ. Hơn nữa, đó là việc tối thiểu mình có thể làm sau khi bị Mark phát hiện đan dứ với Grazi. Tám trăm euro, nhưng rất xứng đáng - đặc biệt là rượu vang.

Tuy nhiên, đừng nghĩ mình sẽ làm bạn với cô Harris này. Cũng tiếc thật, vì cô ấy trông khá quyến rũ trên đôi giày cao gót - gót giày đã khiến cả bọn trở về khó khăn khi cô ấy vấp ngã ngoài khách sạn, mình buộc phải nạy gót giày đang mắc kẹt giữa hai viên sỏi ra giúp cô ấy.

Hình xăm cũng LÀ Wondercat. Đó cũng chính là cái đầu mèo cô ấy đã vẽ trên túi hành lí. Mình chưa bao giờ xăm hình, nhưng hình xăm của cô ấy trông rất quyến rũ.

Không tin được mình lại viết ra từ quyến rũ. Đất nước này đi vào lòng mình như rượu prosecco[30] vậy.

Nhật kí du hành của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi, nhà hàng đó tuyệt vời đến nỗi họ thậm chí còn trang bị ghế nhỏ cho các quý cô để ví của mình lên! Thật vậy đấy! Người phục vụ kéo ghế cho mình, rồi anh ta lấy ra một chiếc ghế đẩu đi kèm để mình đặt túi! Chiếc túi mình đã m tại một quầy hàng vỉa hè trên đường Canal ở khu Chinatown[31], sau đó mình gây ấn tượng cho nó bằng một hình vẽ gương mặt Wondercat! Ngay vị trí danh dự nhất!

Có quá nhiều thứ đáng ngạc nhiên. Có một món đồ làm bằng bạc đặt trên bàn mà trước đây mình chưa từng trông thấy.

Hơn nữa, trong toa-lét, người ta xếp những chiếc khăn lau tay cho mỗi du khách. Không phải khăn giấy đâu nhé! Một chồng khăn tay nho nhỏ, khi bạn muốn lau tay, bạn có thể dùng một cái, sau đó quăng nó vào một cái giỏ được đặt dưới bồn rửa tay.

Mình chẳng có khái niệm đã ăn gì cho bữa tối cả. Nhưng chúng rất ngon. Người phục vụ giới thiệu đủ thứ, và Holly, người nói được một chút tiếng Ý, cả Cal Mè Người Mẩu, nói được nhiều hơn Holly một chút, chỉ gật gật đầu lặp đi lặp lại: “Si, si”. Sau đó các đĩa thức ăn được đưa ra. Bông bí nhồi phó mát dê, một miếng gan ngỗng nhỏ và một nhúm rau diếp quăn sốt bơ phó mát tan chảy...

Bữa ăn đó ít nhất cũng 3000 Kcal.

Nhưng mình chẳng quan tâm. Vì thức ăn quá đồi ngon miệng. BỮA TỐI THẬT VUI!!!!!!

Ngoại trừ tên Cal này. HÈN GỈ anh ta chưa bao giờ nghe nói đến Wondercat. Mình ngờ từ nhỏ đến lớn anh ta chưa bao giờ đọc truyện cười. Holly đã phạm sai lầm - một sai lầm TRẦM TRỌNG - khi hỏi cuốn sách anh ta đang viết nói về điều gì.

Dĩ nhiên một kẻ hám người mẩu như anh ta không thể viết được những tác phẩm tuyệt vời như tiểu thuyết gián điệp hay tác phẩm văn học về mật thám, như Nick Hornsby chẳng hạn. Không, ANH TA đã viết một cuốn sách về - bạn nhớ điều này nhé - tình hình dầu mỏ ở Ả-rập Saudi đang bên bờ vực thẳm ra sao, và sớm muộn gì nó cũng không đáp ứng nổi nhu cầu của thế giới thế nào. Chuyện này, dĩ nhiên là, sẽ phá sập

nền kinh tế của Ả-rập Saudi, và gây hậu quả nghiêm trọng theo hiệu ứng domino đối với những quốc gia còn lại trên thế giới.

Đúng là vậy. Nhưng ai thêm quan tâm? Anh biết gì không, Cal? Ở Ả-rập Saudi, phụ nữ không được phép bầu cử hay lái xe hơi. Tại sao tôi phải quan tâm đến việc nền kinh tế nước đó có bị suy thoái hay không? Có lẽ là, nếu họ để phụ nữ có tiếng nói trong chính quyền, có thể ngay từ đầu họ đã không rơi vào trường hợp đáng tiếc như vậy.

Đáng buồn là, anh ta TRÔNG THẤY mình ngáp dài. Cal.

Và thay vì lịch sự chấp nhận lời xin lỗi của mình - “Xin lỗi nhé, mệt mỏi do khác biệt thời gian thôi!” - anh ta lại cứ: “Chuyện này cũng có tác động sâu sắc đến cô đấy, Jane ạ. Cô nghĩ mấy chai nước khoáng cô rất thích thú được làm từ đâu vậy? Dầu mỏ cả thôi”.

Trời đất ơi! Mình thích Mark muốn chết, nhưng tại sao anh ấy lại làm bạn với gã này chứ? À phải, có lẽ cô vợ cũ đã khiến anh ta khó ưa thế này. Nhưng anh ta có cần phải đổ hết lên đầu mình như thế không?

Hơn nữa, có lẽ anh ta tự cho rằng mình là người khôn khéo, không hề biết khi mình ra khỏi phòng để gặp Holly và Mark cùng uống cocktail dưới tiền sảnh, mình đã tận mắt trông thấy điều mà anh ta dành cả buổi chiều bên cạnh - cô ta lượn ra khỏi phòng anh ta và đi xuống cầu thang. Mình không quan tâm Holly nói mình là tuýp người của anh ta như thế nào, điều đó hoàn toàn đối trá. “Mẫu người” của Cal Langdon VẪN LÀ mấy cô người mẫu tóc vàng cao 1 mét 8, KHÔNG PHẢI họa sĩ truyện tranh da ngăm cao 1 mét 6 như mình, mặc một chiếc quần jean đến hai cô người mẫu như vậy cũng chui lọt.

Như thể chuyện đó vẫn chưa đủ tồi tệ vậy. Khi cả bọn đang đứng đón taxi về nhà, mình trông thấy Mark cởi áo ấm khoác lên người Holly khi cô nàng đang đứng run rẩy trong chiếc đầm hồng cụt tay. Rồi anh ấy choàng cánh tay qua người cô ấy, và hai người bọn họ ôm ấp nhau.

ÔM ẤP. Họ đang ÔM ẤP nhau.

Mình đảo mắt nhìn để xem Cal có trông thấy hay không. Anh ta đang đứng nhìn họ

Mình phải thú nhận rằng, khó mà biết được điều gì đang diễn ra đằng sau cặp mắt xanh dương đáng yêu nhưng sắc lạnh đó.

Nhưng mình đã tưởng tượng - một SAI LẦM LỚN thứ hai của mình - rằng anh ta cũng cảm thấy như mình bây giờ. Rằng Mark và Holly là một cặp đôi đáng yêu NHẤT và họ hoàn toàn thuộc về nhau. Và những gì mà gia đình hai bên đang đối xử với họ là một TỘI LỖI, quá vô lý khi cứ chăm chăm vào sự khác biệt trong đức tin.

Vì thế mình nói, bằng một giọng hết sức nhỏ nhẹ để Mark và Holly không nghe thấy, “Thế anh CÒN nghĩ hai người bọn họ không nên kết hôn nữa không?”.

Chàng Mê Người Mẫu trả lời: “Được một năm là cùng. Tối đa là hai năm”.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mình không thể tin được chuyện này! Anh ta căn cứ vào đâu mà DÁM nói như vậy?

Thế là mình đáp ngay: “Anh có điên không? Họ đang yêu nhau nồng nàn thế kia. Nhìn họ mà xem”.

Cal: “Cô không biết tình yêu chỉ là phản ứng hóa học xảy ra trong não bộ do những xung động của phenylethylamine[32] thôi à?”.

Mình: (hơi bối rối) “Ý anh nói Holly và Mark không thật sự yêu nhau sao? Rằng tình yêu đó chỉ nằm trong đầu họ thôi?”.

Cal: “Tôi muốn nói không ai yêu ai cả. Mọi người đều bị thu hút bởi đối tượng khác giới và kết đôi với nhau để duy trì giống nòi theo bản năng sinh sản tự nhiên. Nhưng sự thu hút đó không kéo dài lâu. Do tác động của thuốc men, cơ thể chúng ta dần quen với ảnh hưởng của phenylethylamine. Và thu hút cô từng có với đối tượng của mình dần dần phai nhạt. Điều đó xảy ra hoàn toàn tự nhiên. Cô có thể lấy được lượng

phenylethylamine tương tự, chất kích thích mà não bộ cần, bằng cách ăn càng nhiều sô-cô-la càng tốt để có cảm giác mở ngoặc, yêu ai đó, đóng ngoặc”.

Mình: “VẬY... anh không tin vào tình yêu lãng mạn?”.

Cal: “Tôi nghĩ mình vừa trả lời đầy thôi”.

Mình: “Chỉ vì anh đã dành quá nhiều thời gian tìm hiểu chủ đề này sao?”.

Cal: “Xét theo kinh nghiệm của bản thân tôi thì, đúng vậy. Và từ những mối quan hệ tôi quan sát quanh mình”.

Mình: “Thế nghĩa là Holly và Mark sẽ chia tay nhau đơn giản chỉ vì giữa họ không có thứ gì gọi là tình yêu?”.

Cal: “Không phải vậy. Đúng là cuối cùng thì vẫn phải vậy. Nhưng trước khi chuyện đó xảy ra, họ sẽ phải chia tay vì nền tảng hai gia đình quá khác biệt”.

Mình nghĩ không thể nào bị bắt lỗi khi buột miệng nói: “Ít ra họ cũng là con người, không giống như cô gái gọi tôi trông thấy ra khỏi phòng anh khi này”.

Mình cảm thấy hết sức thỏa mãn khi lần đầu tiên kể từ lúc gặp nhau, anh ta hoàn toàn cứng miệng.

Đáng buồn là sự khoái trá này nhanh chóng lụi tàn khi gót giày của mình kẹt trong đồng đá cuội ngoài khách sạn. Nó đã bay mất lớp kim loại bằng bạc phủ bên ngoài. Mình nghĩ không thể nào sửa nó được rồi.

Phải công nhận lớp đá cuội rất bắt mắt. Nhưng chẳng lẽ người dân ở đây chưa bao giờ biết đến nhựa đường sao? Đúng là quá mất mặt. Tên Mê Người Mẩu phải giúp mình kéo nó ra. Chiếc giày cao

Bàn tay anh ta bao quanh ống chân mình. Bạn biết đấy, nghĩa là ngón tay cái của anh ta đụng đến mấy ngón tay ở phía bên kia.

Tạ ơn Chúa, mình đã nhớ cạo lông chân trước khi đi ăn tối!

Chúa ơi, mình vẫn còn tơ tưởng đến mấy món ăn ngon miệng đó. Mình không nghĩ đêm nay sẽ ngủ được đâu. Hơn nữa, mình cứ luôn nghĩ về con Dude. Nó chắc chắn vẫn bình yên chứ? Thế nào Julio cũng gọi điện nếu xảy ra điều gì bất trắc. Mình đã để lại số điện thoại của mình kế bên điện thoại bàn, để Julio có thể dùng điện thoại của mình mà không khiến cước phí điện thoại của bố mẹ em gia tăng.

Mình vừa mới kiểm tra, không thấy thằng bé gọi. Nghĩa là con Dude vẫn ổn. Không có tin gì nghĩa là tin tốt, đúng không? Con Dude CHẮC CHẮN đang yên bình.

Chỉ là bây giờ tụi mình đã xa nhau đến 5 đêm, tính từ khi nó còn là một chú mèo con. Ai sẽ thức dậy theo thói quen khi con Dude đứng bên bậu cửa sổ kêu meo meo dưới ánh trăng lúc 4 giờ sáng và an ủi nó khi mình không có ở đó bây giờ? Tiếng meo meo đó đã từng khiến mình phát điên. Nhưng bây giờ mình lại thấy nhớ nó. Giờ đây, mình sẽ đổi lấy bất cứ thứ gì chỉ để được nghe thấy tiếng meo meo đó. Thật ra, mình không nghĩ có thể ngủ được nếu không nghe thấy âm thanh đó...

Gửi đến: Dịch vụ Bảo vệ quyền lợi du hành của khách hàng Tạp chí New York

Từ: Mark Levine

Về việc: Thuê x

Tôi biết hôm nay là Chủ nhật, và văn phòng đã đóng cửa. Tuy nhiên, khi tôi đến nhận xe đã được đặt trước, tôi cứ đinh ninh mình sẽ nhận được một chiếc ô tô mui kín với thùng xe có thể chứa đủ bốn chiếc túi LOẠI LỚN. Tôi đã đề nghị đi xe Jaguar hay Mercedes, không phải Toyota. Bây giờ tôi phải nhét một cái túi vào ghế sau với hai hành khách trong khi chúng tôi sắp đi đường NÚI gập ghềnh. Quý vị có nghĩ rằng sẽ thật sự an toàn khi lái xe xuyên qua rặng núi với một cái vali to đùng nhét giữa hai hành khách ngồi ghế phía sau không?

Cá nhân tôi thì không nghĩ vậy. Hi vọng Thứ hai sẽ nhận được hồi âm từ quý vị.

Mark Levine, MD

Gửi đến: Julio Chazez

Từ: Jane Harris

Về việc: Con Dude

Chào em, Julio! Chị phải nói rằng, chị bắt đầu cảm thấy lo lắng rồi. Mọi việc vẫn ỔN chứ? Vì em không hỏi âm gì cả trong khi chị chỉ muốn biết mọi chuyện ở nhà ra sao. Chị biết em bận học và còn tập hockey này nọ, nhưng nếu em chịu khó gửi cho chị một lá email ngắn thôi, chỉ để thông báo con Dude vẫn ổn, chị sẽ cảm ơn em lắm.

Có lẽ chị sẽ nhấn vào máy nhắn tin của em.

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu ở đâu vậy?

????????????????

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu ở đâu vậy?

Tớ vẫn đang trong phòng khách ăn sáng. Còn CẬU ở đâu?

J

Gửi đến: Jane Harris

T>

Về việc: Cậu ở đâu vậy?

Bên ngoài. Cậu ăn nhanh lên rồi ra đây đi! Cậu phải xem cái này. Mark và Cal đang cố nhét đồng hành lí vào thùng xe, nhưng không thể nào vừa được. Thế là họ hì hà hì hục. Tớ nói thật đấy. Cứ như họ đang chơi trò ráp hình khổng lồ. Một câu đố hết sức QUAN TRỌNG. Ra nhanh lên, không cậu sẽ lỡ mất đấy!

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu ở đâu vậy?

Tớ vẫn chưa ăn da-ua xong.

J

Gửi đến: Jane Harris

T>

Về việc: Cậu ở đâu vậy?

Ôi trời, chỉ là hộp DA-UA thôi mà! Ra nhanh đi! Cậu ăn da-ua lúc nào chẳng được.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu ở đâu vậy?

Cái này thì khác. Đây là món da-ua ngon nhất tớ từng ăn.

Fett-Grassi 3.7g có nghĩa là gì vậy?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu ở

Số gam chất béo.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu ở đâu vậy?

THẬT VẬY À??? BÉO NO HAY CHƯA NO??? ÔI CHÚA ƠI, TỚ ĐÃ ĂN BỐN HỮ RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Claire Harris

Về việc: Con có khỏe không?

Con yêu! Cảm ơn con vì đã hồi âm cho mẹ nhanh như vậy. Hi vọng con đến khách sạn an toàn. Mọi việc ở nhà đều ổn. Trừ việc bố con xem chút nữa là gãy xương cụt vì bị té xuống từ mái nhà khi đang vệ sinh máng xối. May mắn là ông rơi trúng bụi tú cầu rồi tung lên nên không sao c

Mẹ không muốn con phải lo lắng, nhưng hôm qua, sau khi gửi email cho con, mẹ lại tình cờ gặp mẹ của Holly. Lần này gặp ở Kroger Sav-On. Và mẹ có nói đến chuyện thật tuyệt vời khi nhóm các con cùng du lịch đến Ý và ở lại biệt thự của chú Holly, nhưng Marie chẳng hề biết tí gì về chuyện này. Mẹ biết mình không nên nói về chuyện kết hôn bí mật của con bé, nhưng Holly có nói cho mẹ nó biết chuyện các con đến nhà chú nó chứ, đúng không? Mẹ hi vọng mình không vô tình làm rối điều gì.

Yêu con,

Mẹ

Tái bút: Cal Langdon, phóng viên Tạp chí New York phải không? Sao vậy? Mẹ mới trông thấy cậu ta trong chương trình Charlie Rose tối hôm kia! Cậu ta được phỏng vấn về cuốn sách hoành tráng vừa viết. Rõ ràng là doanh số của nó khá tốt. Cậu ta cũng rất đẹp trai, Janie ạ.

Tuy nhiên, nó cho rằng thằng Mark không nên cưới Holly à? Hai đứa nó sinh ra để là của nhau! Mà có ai không nghe nói đến Wondercat chứ? Cậu ta sao vậy, đang sống dưới lòng đất à???? Mẹ nghĩ chắc vậy đấy, vì nó viết sách về Ả-rập Saudi mà...

Mẹ

Gửi đến: Claire Harris

Từ: Jane Harris

Về việc: Con có khỏe không?

Chào mẹ! Mọi chuyện ở đây đều ổn cả ạ. Con và Holly chỉ đang chờ hai ông làm thủ tục trả phòng để tụi con có thể chỉnh lại cái cách mà hai người đã xếp hành lí lên xe khi nãyhiếc xe quá nhỏ đối với bốn người, thêm cả hành lí nữa. Thế là con và Holly phải ngồi phía sau cùng với chiếc vali to đựng của cô ấy. Tụi con cũng không thấy phiền, trừ việc họ đã xếp túi đựng sô-cô-la Toblerone vào thùng xe. Nó nằm ở đó thì còn phục vụ cho ai được nữa?

Hôm nay chúng con sẽ đến biệt thự của chú Holly. Lái xe từ khách sạn đến đó, bờ biển Adriatic, mất khoảng bốn tiếng. Con không thể đợi đến lúc được trông thấy nó! Mọi thứ ở đây đều rất khác lạ và vui mắt. Đến cả da-ua cũng ngon hơn.

Nhưng sau đó con nhận ra rằng chỉ vì đó là lần đầu tiên trong đời con ăn da-ua có chất béo. Thế đấy ạ.

Con chẳng thấy lo gì về mẹ của Holly cả. Người nhà của cậu ấy vẫn thường mượn nhà của ông chú mà, vì ông ấy cứ đi xa suốt.

Mẹ nói với bố có rất nhiều người bố có thể thuê họ để vệ sinh máng xối.

Yêu mẹ,

Janie

Tái bút: Mẹ thấy Cal trong chương trình Charlie Rose sao? Hóa ra là như vậy. Hèn gì anh ta rất tự mãn. Vì tư tưởng của anh ta luôn cho rằng Holly và Mark không phù hợp với nhau nên... Mẹ làm ơn đi! Con thậm chí còn không muốn nhớ Holly trông như thế nào trước khi bắt đầu hẹn hò với Mark. Ai lại thích nhớ khoảng thời gian tóc xanh tóc đỏ đó chứ?

Mẹ ắt hẳn phải sống dưới lòng đất nếu không biết đến chiến dịch thu gom rác vụn của Wondercat diễn ra tại D'Agostino. Tụi con đã gửi giấy báo đến khắp nơi.

J

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Sao cậu để Mark lái xe vậy hả?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Ê? Cậu cũng ở đó mà. Làm sao tởn ngăn anh ấy được chứ?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

T: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Ừ, nhưng anh ta lái xe tệ thật đấy. Rất, rất ư là tệ.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Này. Đây là nước Ý. Dân ở đây lái xe rất tệ. Anh ấy phải hòa hợp chứ.

Hơn nữa, tởn phải để anh ấy lái, sau khi Cal giành việc sắp xếp lại hành lí rồi.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Ừm. Nhưng chuyện sắp xếp là SAO vậy? Tại sao Cal lại... ra dáng chỉ đạo như thế?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Mark nói rằng đó là vì Cal có một cái khổng lồ mà cậu cũng biết là gì rồi.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này

Cái đầu à?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Không, cậu ngốc thật. Cậu BIẾT tớ muốn nói gì mà.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Khoan. CÁI GÌ CHỨ??? THÔI NHA!!!!!!!!!!!!

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Mark thề đó là sự thật. Anh ấy nói rằng Cal lúc nào cũng tràn trề tự tin về sự to lớn của cái mà cậu cũng biết là gì rồi đấy. Ít ra cũng cho đến lúc cô người mẫu đó làm tan nát trái tim anh ta.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Cậu đang bịa chuyện thôi. Về cái mà cậu cũng biết là gì.

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Ừm. Cậu có bao giờ thấy anh ta ngồi bắt chéo chân chưa?

Holly

7. Chương 06

Chương 06

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Không có nghĩa là... Ôi Chúa ơi, cậu ĐANG nói thật.

J

Gửi đến: Jane Harris

T>

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Rõ ràng là, cho dù có bị vợ cũ ruồng rẫy vào ngay ngày kỉ niệm một năm ngày cưới, thì anh ta vẫn có lí do chính đáng để ngẩng cao mặt nhìn đời.

Chuyện này có khiến cậu thích anh ta thêm chút nào không?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

KHÔNG HỀ!!! Kịch cỡ chẳng xi nhê gì hết, cậu biết rồi còn gì.

Mà, cũng không hẳn như thế.

Cô ta thật sự bỏ đi vào lúc kỉ niệm một năm ngày cưới sao?

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Anh ấy đi làm về, định bụng sẽ thay đồ để dẫn cô ta ra ngoài ăn tối thì nhìn thấy một mẫu giấy. Trong khi anh ấy vẫn đang làm việc tại văn phòng, cô ta đã cho nhân viên chuyển nhà đến thu dọn tất cả đồ đạc. Trừ con mèo.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Họ có nuôi MÈO sao????

J

G: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Đó là con mèo của cô ta. Cô ta để nó lại cho Cal vì bạn trai mới của ả dị ứng với mèo. Cal đã chăm sóc nó gần một năm, hi vọng Valerie sẽ thay đổi và trở về. Nhưng cô ta vẫn vậy. Vì thế Cal đăng kí công tác ở Iraq.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Rồi CON MÈO ra sao?????

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ>

Về việc: Chuyện này là sao đây?

À. Con mèo đã chết ngay trước khi cậu ấy quyết định đi Iraq. Bị ung thư. Mark nói rằng anh ấy không rõ chuyện nào khiến Cal đau đớn hơn - chuyện bị vợ bỏ, hay chuyện con mèo chết.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Cậu đúng là đồ nói dối. Cậu đã bịa chuyện con mèo chết. Chuyện gì đã thật sự xảy ra với nó hả?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Cậu ấy đã gửi nó cho Tim, nhân phòng IT.

Tuy nhiên. Theo như tớ biết, bây giờ con mèo cũng CÓ THỂ đã chết rồi. Cal thật là đáng thương, đáng thương!

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Cậu dễ mủi lòng thật.

Nếu tớ là cậu, tớ chẳng thấy Cal Langdon tội nghiệp chút nào. Anh ta chỉ lo bảo vệ lợi ích của mình mà thôi.

Hãy hứa cậu sẽ không để Mark lái xe qua núi đi. Anh ấy sẽ nhồi chúng ta đến chết mất.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: C là sao đây?

Ừm. Đúng rồi. Có thể tớ sẽ lái xe sau bữa trưa. Hoặc chúng ta có thể nhờ Cal “Của Bự” lái xe.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

THÔI ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cậu tin tưởng để anh ta lái à????

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Dĩ nhiên là vậy rồi! Không giống như những người khác, Cal đã rất quen thuộc với việc lái xe ở nước ngo

Nhưng cậu có vấn đề gì với anh ấy vậy? Anh ấy đã tỏ ra hết sức dễ thương suốt bữa tối hôm qua mà, cậu không thấy vậy sao? Cả sáng nay anh ấy vẫn không làm gì ngoài việc trông lúc nào cũng quẩn rữ. Thực chất là có chuyện gì?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Chuyện này là sao đây?

Chẳng gì cả. Đừng email cho tớ nữa, họ biết tổng chúng ta đang nói về họ đấy.

Tạ ơn Chúa, họ không biết chúng ta đang nói về CHUYỆN GÌ.

Kính thật.

J

Gửi đến: Mark Levine

Từ>

Về việc: Chào con!

Bà mẹ này chỉ muốn biết, đó là cách con nói chuyện với mẹ ruột sao? Mẹ BIẾT con hiểu lầm mình đã yêu Holly mà thôi.

Và mẹ công nhận con bé rất đáng yêu.

Nhưng mẹ không nghĩ nó là một nửa đích thực của con, Mark à. Cả hai đứa con đến từ hai thế giới khác nhau. Đừng hiểu lầm ý mẹ. Bản thân mẹ rất quý trọng giáo hội Ý. Họ đã mang lại nhiều điều tốt lành cho thế giới này, như món mì ống và đầu bếp Mario Batali của Food Channel.

Nhưng con nghĩ tương lai của con và Holly sẽ ra sao? Hai đứa định nuôi dạy con cái theo tôn giáo nào? Con có định sắm cây thông Noel không? Con biết gia đình DiMarco năm nào cũng đặt máng cỏ trước sân nhà, được làm từ những miếng gỗ dán. Đó là điều con muốn sao, Mark? Một bức tượng em bé Giê-su ngay trong sân à? Con định giết chết mẹ sao?

Mẹ chỉ nói con biết, mẹ chắc chắn Susie Schramm khi lớn lên đã là một cô gái rất thú vị và xinh đẹp. Tại sao con không chịu gặp con bé, chỉ để ăn trưa thôi? Một bữa ăn trưa có gì là to tát? Hai đứa cùng ăn trưa, ôn lại những chuyện cũ... ai mà biết mối quan hệ đó rồi sẽ đi đến đâu?

Hãy gọi cho mẹ, con nhé. Mẹ rất lo lắng chuyện của con. Thật đấy.

Mẹ.

Gửi đến>

Từ: Darrin Caputo

Về việc: Xin chào, là mẹ của con đây

Mẹ đang dùng hộp email của anh con để viết cho con. Bố nói mẹ không nên làm vậy, rằng con đã là người trưởng thành và mẹ nên để con tự xoay sở cuộc đời mình, giống như các anh trai của con.

Nhưng tất cả các anh con đều tìm được những cô gái Ý xinh đẹp - trừ thằng Frankie với con nhỏ thoát y đó. Nhưng đúng ra nó vẫn là một con chiên ngoan đạo, khi nó không cởi đồ để kiếm tiền.

Ngay đến Darrin, NÓ vẫn tìm được một thằng người Ý tử tế. Tối qua Bobby đến nhà dùng bữa tối và đã chén SẠCH món gà sốt phó mát Parma của mẹ. Thằng bé sành ăn thật.

Mẹ không thể hiểu tại sao con chẳng thể nào làm giống các anh trai con. Có gì khó khăn trong việc tìm kiếm một chàng trai người Ý đang hoàng để ổn định chứ? Thậm chí một thằng Ba Lan cũng được, nếu nó theo Công giáo. Tại sao con cứ phải theo thằng Mark này? Thằng bé rất dễ thương, nhưng nó không theo Công giáo. Thằng bé có biết chút gì về đạo này đâu?

Mẹ đang đề nghị con suy xét lại những gì con đang làm với cuộc đời mình. Người ta đang bắt đầu bàn ra tán vào chuyện con và thằng Mark. Mẹ đã gặp mẹ của Jane Harris trong cửa hàng tạp hóa, và bà ta nói cứ như thể con và thằng Mark sắp kết hôn vậy. Nếu con không cẩn thận, những người khác rồi cũng sẽ nghĩ y như vậy thôi. Rồi thế nào chuyện này cũng đến tai Cha Roberto. Rồi làm sao mẹ có thể ngẩng cao đầu trong lễ Xi-ma vào ngày Chủ nhật được đây?

Hãy suy nghĩ về cuộc đời con, Holly. Hãy hành động sáng suốt.

M

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Graziella Fratiani

Về việc: Ngày hôm qua

Thật tuyệt vời khi được gặp anh chiều hôm qua. Anh đúng là mẫu đàn ông của thế kỉ hai mươi mốt, không hề giống những anh chàng Ý mà em luôn gặp. Anh biết đấy, vẫn còn sống cùng mẹ, lúc nào cũng mong phụ nữ sẽ nấu ăn và lau nhà cho họ. Thật tuyệt vời khi sống cùng người đàn ông biết tự giặt vớ của mình.

Em nói với anh chưa nhỉ, em đang đợi show tiếp theo, nên hiện giờ em không đi diễn và có thể rảnh rang một chút. Em có thể nào được tham gia cùng các anh tại căn biệt thự nho nhỏ đó cuối tuần này không? Em nghĩ em có thể - “dừng đứng” nó đấy. Cho em biết câu trả lời nhé.

Grazi

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Julio Chasez

Về việc: Con Dude

Chào chị Harris. Em đã nhận được của chị. Chỉ muốn thông báo con mèo của chị vẫn ổn thôi. Thật đấy ạ.

À, em vẫn chưa phải dùng đến bao tay chống nóng. Con mèo đã ăn hết món patê cá hồi rồi ạ. Cả Tender Vittles. Cả Science Diet. Và Fancy Feast. Và cả Sheba. Nó còn cố gặm món bánh qui Girl Scout chị để trên đầu tủ, nhưng em đã nhanh chóng cất nó đi.

Hơn nữa, nó còn nhai lủng một lỗ trên ghế sofa. Em đoán chị cũng biết rồi. Nó cũng lấy mất của em một mẫu thịt trên ngón tay cái khi em phát hiện nó đang ăn tuýp kem đánh răng và cố gắng giành lấy để cất nó đi. Bác sĩ nói em sẽ ổn thôi. Em nghĩ chắc là do nước bọt của mèo sạch hơn của con người hay của chó hay của bất cứ con nào khác.

Hi vọng chị có chuyến đi vui vẻ.

Julio

Gửi đến: Julio Chazez

Từ: Jane Harris

Về việc: Con Dude

Ôi Chúa ơi, chị rất xin lỗi về ngón tay cái của em! LÀM ƠN giữ lại biên lai của bác sĩ để chị có thể hoàn lại chi phí cho em khi trở về nhé!

Em đúng là TUYỆT NHẤT!!! Chị cảm ơn em không hết vì đã chăm sóc con Dude hết sức chu đáo!

Ừ, chị biết chuyện cái ghế sofa mà. Không sao

CẢM ƠN EM NHÉ!!!! Tuần tới gặp lại em nha!

Yêu em nhiều

Jane

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Đúng là rất khó viết khi chiếc vali chen giữa mình và Holly thế này. Nhưng còn tốt hơn phải gọi chuyện để nói, vì mọi người đều có vẻ không vui sau khi kiểm tra Blackberry sau bữa trưa. Trừ mình ra. Vì Julio nói con Dude vẫn ổn!

Dĩ nhiên, mình phải đảm bảo hoàn lại chi phí thuốc men cho Julio. Con Dude vẫn còn tinh thần cắn tay cậu bé nghĩa là nó không nhớ mình nhiều lắm.

Mình không biết chuyện gì đã khiến mọi người trong xe buồn bực như vậy...

À, chắc mình biết. Hóa ra là Mark, người được giao nhiệm vụ mang theo CD để nghe trong xe, đã quên mất. Thế nên, thứ duy nhất cả bọn có thể nghe là đài radio của Ý (Này, bạn không biết điều gì thật sự phiền toái cho đến khi bạn nghe người Ý đọc rap đâu) hay đĩa nhạc của Queen mà Cal tình cờ mang theo trong ba lô.

Đúng vậy. Nhóm Queen.

Nãy giờ mình đã nghe bài "Fat-Bottomed Girls" đến 12 lần rồi. Holly nói đùa rằng, có lẽ nó sẽ là bài hát chủ đề trong đám cưới của cậu ấy luôn.

Cảm ơn Chúa, Mark đã chịu dừng lại khi cả bọn đến chân núi và để Cal lái thế. Bạn chưa từng trông thấy con đường nào vừa hẹp vừa ngoằn ngoèo như thế này đâu. Cứ tưởng mình sắp lên thiên đường rồi chứ. Cảm ơn Chúa, mình có mang theo thuốc chống ói Dramamine.

Hơn nữa, cứ mỗi khi xe rẽ trái hay phải, vali của Holly lại đổ lên người mình. Thật ra, cũng không hẳn là đổ lên, vì Holly đã cố giữ nó lại, nhưng nó ĐỀ LÊN MÌNH NẶNG ƠI LÀ NẶNG. Trước khi cả bọn dừng lại để ăn trưa, mình đã bị thứ ngu ngốc này làm trầy cả da, thế là cũng rơi vào tình trạng không vui... đặc biệt là khi mình trông thấy nhà hàng Cal tấp xe vào.

Chắc Chúa đã cấm anh ta chọn một nhà hàng nào đó trong THỊ TRẤN thì phải. Ôi không, ngài Tôi Vác Ba Lô Đi Khắp Thế Giới Với Con Dao Cạo và Đĩa CD Queen (cả một ít bao cao su, hi vọng vậy, nếu anh ta có thói quen làm thịt siêu mẫu ở bất cứ nơi nào anh ta dừng lại với CÁI CỦA PHỤ TO LỚN BẤT THƯỜNG

đó - nếu những gì Holly nói là sự thật. Nhưng mình rất nghi ngờ. Có lẽ cậu ấy chỉ nói vậy để mình thích anh ta thôi. Này, CHĂNG có tác dụng gì đâu nhé).

Dù sao thì, Kể Mê Người Mẫu đã chọn một nơi theo phong cách Ho-Jo khá buồn cười, với những cửa sổ gắn kính dày, ở vùng đất xa xôi hẻo lánh này, nằm cheo leo trên VÁCH ĐÁ, theo đúng nghĩa đen.

Khi cả bọn bước vào - mình đang cố gắng xoa xoa bả vai đang tê buốt - thì bên trong dường như có hàng triệu người. Họ đang nhìn ra cửa sổ để ngắm thác nước đang đổ ào ào.

Người phục vụ tỏ ra hết sức tử tế mặc dù cả bọn không đặt chỗ trước, và xếp vào một bàn hết sức đáng yêu sát bên cửa kính nhìn ra thác nước. Và thay vì đưa ra menu, anh ta đã giới thiệu (tất nhiên bằng tiếng Ý) về những món ăn nhà hàng đang phục vụ. Holly và Mark cứ nói Si, còn mình chẳng hiểu gì hết.

Và điều tiếp theo mình biết, là một bình bianco frizzante đã nằm chễm chệ ngay trên bàn.

Sau đó, người phục vụ mang đến một tô mì ống sốt pho mát khổng lồ trông rất ngon mắt. Rồi anh ta múc ra từng đĩa cho mỗi người. Sợi mì như tan ra trong miệng ngay khi chúng chạm vào đầu lưỡi.

Tiếp theo, anh ta mang ra một con cá TO ĐỪNG, ướp dấm nước sốt bơ tan chảy, để cả bàn cùng thưởng thức, một tô salad chua chua giòn giòn cũng to không kém, và bánh mì. Cả đồng món như vậy chỉ tốn - bạn nghe nhé - hai mươi tám euro mà thôi.

Tương đương với năm chai Diet Coke ở Rome.

Dĩ nhiên, câu hỏi đặt ra là:

Tại sao không có nhiều phụ nữ Ý béo phì hơn ở Mỹ? Đó chính là điều mình muốn biết. Vì những phụ nữ trong nhà hàng đó đều hoàn toàn bình thường về cân nặng.

Mark nói rằng đó là vì họ không nạp thêm những thực phẩm giàu năng lượng như người Mỹ. Bạn biết đấy, soda, khoai tây chiên và những thứ đại loại như vậy.

Có lẽ đúng như vậy.

Chỉ cần thêm vài bữa ăn như thế này, mình bảo đảm sẽ không chui lọt chiếc áo tắm một mảnh nữa. Điều đó thật tồi tệ, vì Holly nói biệt thự của chú cậu ấy có một hồ bơi tuyệt cú mèo.

Vì thế, sau bữa trưa, cả bọn đi bộ quanh bãi đậu xe một chút để tiêu hóa thức ăn, sẵn tiện ngắm cảnh đẹp bên ngoài. Khi mình đang đứng đó tận hưởng ánh nắng lan tỏa khắp mặt và lắng nghe tiếng thác đổ thì Cal - ý mình muốn nói Cửa Bự - tiến đến gần, “Về chuyện cô đã nói đêm qua...”.

Mình cứ nghĩ anh ta định nói về chuyện tối qua và xin lỗi, khi mình cho rằng Holly và Mark là một cặp đôi hoàn hảo, còn anh ta thì nói ngược lại. Đặc biệt là bây giờ, khi họ đứng hai bên chiếc xe cùng tranh cãi về việc đến lượt Holly lái xe thế nào và Mark nói rằng anh ấy lái xe rành hơn Holly ra sao thì đó đúng là một cuộc tranh luận dễ thương. Nó khiến mình khao khát tìm được người bạn tâm giao để cùng cãi nhau như thế.

Thay vào đó, anh ta lại nói, “Graziella Fratiani sở hữu một trong những phòng triển lãm lớn nhất Rome, vừa là một nữ doanh nhân tài ba vừa là một người bạn tốt. Cô ấy khó mà là - cô gọi cô ấy là gì ấy nhỉ? À, đúng rồi - một gái gọi.”

BẠN TIN NỔI CHUYỆN NÀY KHÔNG???? Mình hoàn toàn bị sốc. Mình chỉ đứng đó ngược nhìn anh ta trân trân (nhưng tại sao anh ta lại cao vậy chứ? Và tại sao những anh chàng cao ráo lúc nào trông cũng... quyến rũ hết vậy?) hoàn toàn không thể nghĩ ra câu gì vừa sâu sắc vừa dí dỏm để đối đáp. Như thường lệ thôi.

Anh ta tỏ vẻ như thể anh ta CÓ quyền để nổi giận. Ý mình là, mình không biết Grazi Frati gì gì đó. Có thể cô ta chẳng phải là gái gọi. Có thể cô ta là nữ doanh nhân hào phóng và nhân hậu, người đã tài trợ một đồng tiền cho nghiên cứu ung thư và cho các tình nguyện viên ở các trại trẻ mồ côi địa phương...

Đúng vậy. Nhưng không ai trong độ tuổi ba mươi như cô ta lại có cặp đùi thon thả như thế mà không nhờ đến sự trợ giúp của cộng đồng y khoa.

Và không ai bỏ ra nhiều công sức làm đẹp như vậy chỉ để giao du với trẻ em mờ côi bao giờ.

Hơn nữa, việc vào phòng khách sạn của những gã trai chớp nhoáng trong buổi chiều như thế kia không phải gái gọi thì là gì?

Và mặc dù Holly đã đề nghị mình nên cố gắng hòa đồng với gã Cửa Bự, chỉ trong chuyến đi này thôi, cũng như cố gắng thông hiểu một dững sĩ đáng thương như anh ta, vì vợ cũ của anh ta đã bỏ đi để đến với người giàu có hơn (mình cá là bây giờ cô ta đang rất nuối tiếc, nếu cô ta có xem chương trình Charlie Rose như mẹ đã nói), nhưng mình chỉ ngẩng lên nhìn anh ta. Và trước khi kịp kìm lại, mình đã vượt miệng, “Ồi chào, vậy à, một trong những phòng triển lãm nổi tiếng nhất Rome sao?”.

Cal: “Đúng vậy”.

Mình: “Cô t không, giống như là, được thừa hưởng nó từ bố hay nhận được nó khi li dị với chồng cũ đấy chứ?”.

Cal: (trông hơi khó chịu) “À, thì đúng, ông nội của cô ấy đã bắt đầu công việc kinh doanh, nhưng mà...”.

Mình: “Tôi hiểu rồi. Có lẽ anh sẽ cảm thấy thú vị khi biết rằng có những phụ nữ thực sự bắt đầu sự nghiệp với hai bàn tay trắng mà không hề có sự nâng đỡ nào từ các ông bố, cũng như đã cố gắng giành được hợp đồng bảy số với Cartoon Network nhờ vào nỗ lực lao động và sự kiên trì”.

Đó là sự thật. Thật ra, mình sẽ không CÓ ĐƯỢC hợp đồng bảy số nếu Cartoon Network không chọn Wondercat làm phim hoạt hình dài tập.

Nhưng anh ta không cần biết điều đó.

Hơn nữa, cho dù không có bảy chữ số đó, sự nghiệp của mình cũng đang hoàng, cũng tốt đẹp như Grazi nào đó. Có lẽ như thế.

Cho dù không như vậy, đồng tiền đó cũng là CỦA MÌNH. Mình kiếm được chúng nhờ lao động chăm chỉ, không phải do ông nội để lại. Nếu như thế, mình sống trong một căn hộ nhỏ thì đã sao? Anh ta không cần biết chuyện này. Mình cần nhiều không gian để làm gì? Xét cho cùng chỉ có mỗi mình mình và con Dude mà thôi.

Thế nhưng, anh ta tuyệt nhiên không biểu lộ chút gì gọi là xấu hổ. Anh ta chỉ nói: “Không cần biết. Cô không có quyền nói cô ấy là gái gọi”.

Thế là, mình nhìn sâu vào mắt anh ta - vâng, nhìn sát đến mức có thể, với chiều cao bất lợi thua kém 3,6 cen ti của mình - rồi nói, “Thế thì, anh cũng không có quyền cho rằng Mark và Holly không thể kết hôn”.

“Thật ra thì “, anh ta nói, “tôi có quyền đấy”.

RỒI ANH TA HIỀN NGANG BỎ ĐI!!! Trước khi mình kịp mở miệng nói lời nào! Trước khi mình kịp quay ngoắt đi trước anh ta!

Nhưng hoá ra, đó lại là điều may mắn. Vì khi mình ngoảnh mặt bước đi theo hướng ngược lại, đôi giày Steve Madden của mình trượt trên đồng sỏi và xém chút nữa là mình ngã xuống đất nếu không may mắn chụp lấy thiết bị cản sóc của chiếc Smart Car đang đậu gần bên.

Rất may, anh ta không trông thấy.

Dù sao thì, chuyện này cũng có thể được kết luận như sau:

Cal Langdon = Quân độc ác

Nhưng ít ra bây giờ mình cũng nhận thấy, mình và anh ta đang đứng ở hai đầu cuộc chiến. Và mình có thể triển khai nhiều hoạt động thiết thực hơn. Rõ ràng là, từ giây phút này trở đi, mình sẽ không bao giờ

- a) Để Cal và Mark cùng trong phòng một mình
- b) Để Cal và Holly cùng trong phòng một mình
- c) Để Cal một mình ở bất cứ đâu

Mình sẽ để ý anh ta như điều hâu rình mồi. Anh ta sẽ KHÔNG THỂ NÀO có cơ hội đưa ra những gợi ý trơ trẽn về phenylethylamine hay thỉnh thoảng đề cập đến hôn nhân tan vỡ của anh ta hòng lung lay niềm tin vào tình yêu của Mark.

Cả Holly nữa, mình hiểu quá rõ, cậu ấy cũng đang hoang mang rằng liệu có đang làm điều đúng đắn hay không. Mình KHÔNG THỂ để người đàn ông đó phá tan một mối quan hệ thật sự lãng mạn và bền chắc duy nhất còn sót lại trong vũ trụ này... À, trừ mối quan hệ của bố mẹ mình. Ồi chà, chẳng muốn nói về chuyện đó lúc này đâu.

Vấn đề ở đây là, anh ta luôn cho rằng mình biết rõ điều gì là tốt nhất... không chỉ cho riêng Mark, mà còn cho tất cả mọi người. Cái cách chỉ đạo của anh ta khi tự ý chọn nhà hàng để ăn trưa, rồi khi cả bọn đến đó, anh ta lại tự ý chọn món ăn.

Tuy nhiên, đúng là ngon miệng thật.

Nhưng vẫn đáng ghét.

Mình phải tìm ra cách nói cho anh ta biết, anh ta CHẴNG CÓ trách nhiệm nào ở đây, MÀ KHÔNG để Holly nghi ngờ có chuyện không ổn giữa mình và anh ta. Vì Holly đã có đủ chuyện để lo lắng rồi. Nếu cậu ấy biết được chàng rể phụ cũng cho rằng đám cưới này không phải là một ý hay, thì mọi chuyện sẽ chấm hết.

Mình phải chứng tỏ cho gã này biết, mình không hề ấn tượng với kích cỡ thành cu tí của anh ta CHÚT NÀO. Sự to lớn của cái mà bạn cũng biết là gì rồi đấy chẳng MẤY MAY dự dõ được MÌNH đâu.

Mình không nghĩ thứ đó của anh ta thật sự lớn như vậy vì anh ta dường như không đi chân vòng kiềng. Cái của Curt Shipley rất KHỔNG LỒ và bạn có thể trông thấy ánh sáng mặt trời xuyên qua khe giữa hai đùi khi anh ấy tiến đến gần bạn...

À há, mình biết rồi. Nếu email của anh ta cũng giống những nhân viên khác trong Tạp chí thì...

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

Là tôi đây. Anh không nghĩ chuyện anh đã nóbãi đậu xe - về việc anh sẽ làm bất cứ điều gì để đảm bảo Mark không phạm phải sai lầm lớn nhất trong cuộc đời - là quá ư tự quyền sao?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Holly và Mark

Cô Harris. Ngạc nhiên nhỉ. Cô gửi email cho tôi.

Ngay từ ghế sau.

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

Thôi đi, cũng giống như anh và Mark gửi email qua lại trên taxi ngày hôm qua.

Tôi hiểu anh và Mark là bạn - những người bạn tốt, từ thời thơ ấu - cũng giống như tôi và Holly.

Nhưng anh đã không gặp Mark trong khoảng thời gian khá dài. Làm sao anh có thể biết điều gì là tốt nhất cho anh ấy nữa? Và anh thậm chí cũng chưa hiểu rõ Holly để có thể đánh giá đúng cậu ấy. Làm sao anh có thể cho rằng mình biết điều gì là tốt nhất cho hai người đó khi sự thật là, anh chẳng biết chút nào về họ?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Holly và Mark

Cô có quyền giữ nguyên ý kiến của mình. Tôi cũng có quyền giữ vững ý kiến của tôi.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

Anh không có quyền gì hết. Vì ý kiến của anh là SAI LẦM. Anh chẳng có nền tảng chắc chắn nào về chuyện đó. Anh không thể nào biết được Mark đang phạm “sai lầm lớn nhất trong cuộc đời” nếu kết hôn với Holly vì anh thậm chí còn chưa biết gì về cô ấy. Anh rất chủ quan khi đưa ra quan niệm chống đối tình yêu và hôn nhân. Chuyện đó chẳng liên quan gì đến Mark HAY Holly cả. Đó chỉ là sự ngu ngốc của riêng anh mà thôi.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Holly và Mark

Bây giờ thì ai mới là người khẳng khái giữ nguyên ý kiến khi chưa có nền tảng chắc chắn nào đây?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc:

Này, bất cứ TÊN NGỐC nào cũng có thể nói với anh rằng việc kết hôn với cô người mẫu mới quen biết một tháng là điều hết sức ngu ngốc. Tôi xin lỗi, nhưng đó là sự thật.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Holly và Mark

Cô Harris. Đã có ai nói với cô rằng, sự vô vị của cô rất đáng ngạc nhiên chưa?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

TÔI à??? Tôi không phải là người vô vị, thưa ngài Chẳng Biết Gì Về Tình Yêu Lãng Mạn Holly và Mark đã bước vào tuổi ba mươi, chứ không phải hai mươi, và họ đã sống cùng nhau hơn hai năm nay. Họ KHÔNG phạm phải sai lầm giống như anh. Họ là những người đã đủ tuổi thành niên - cả hai đều không ai làm trong nghề người mẫu - đang yêu nhau. Hết chuyện.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Holly và Mark

Có lẽ chúng ta nên mặt đối mặt nói về chuyện này. Sức mạnh thuyết phục của tôi không phát huy với những thiết bị cầm tay thế này.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

Không đời nào! Tôi không muốn Holly biết chuyện anh không hoàn toàn thành tâm ủng hộ đám cưới. Cậu ấy đã quá mệt mỏi khi gia đình hai bên liên tục phản đối rồi. Nếu cậu ấy biết chàng rể phụ cũng chống đối, cậu ấy sẽ chết mất.

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Holly và Mark

Tôi chỉ định nói khi nào không có Holly và Mark ở đó thôi.

Cal

8. Chương 07

Chương 07

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

Tôi chẳng thấy có lúc nào cả.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Holly và Mark

Cô không hề mong đợi rằng, trong suốt bảy ngày tiếp theo, chúng ta sẽ có thời gian riêng ở cạnh nhau sao?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

Chúa ơi, tôi hi vọng là không. Câu trả lời chính xác là, tôi không hề mong đợi. Hãy cứ nói chuyện bằng thư giấy. Hay thư điện tử. Hay bất cứ thứ gì cũng được. Tôi không muốn Holly biết chuyện này. Tôi...

AAAAAAAAAAAAAH!

Nhật kí du hành của

Holly Caputo và Mark Levin

Jane Harris

Trời ơi, ĐÓ đúng là chuyện khiến người ta chết khiếp. Điện thoại của Holly reo vang ngay khi mình định viết tin nhắn cuối cùng gửi cho Cal, và đã giật mình nhấn phím Gửi.

Holly nhờ mình nghe điện thoại, vì cậu ấy đang tập trung lái xe trong khi ví lại để băng ghế đằng sau cùng với mình và Mark (dĩ nhiên là Cal ngồi ghế trước, vì anh ta quá CAO) và điện thoại cứ đổ chuông liên hồi.

Thế là mình nghe máy. Và giọng nói kì lạ của một phụ nữ lớn tuổi vang lên: “A lôôô? A lôôô-ôôô?”. Và mình trả lời: “Đây là số điện thoại của Holly”. Và người phụ nữ kia nói: “Cái gì? Cái gì?” với giọng Đức, thế là mình nói: “Holly, có một phụ nữ Đức gọi cho cậu”.

Holly trả lời: “À, đó chính là Frau Schumacher, quản gia của ông chú mình. Bà ấy sẽ gặp chúng ta tại cửa ra để dẫn đường đến biệt thự vì tớ đã không đến đó từ hồi còn nhỏ xíu nên không nhớ đường lắm. Vả lại, bà ấy nói rất khó chỉ đường bằng lời. Cứ nói với bà chúng ta đang trên đường đến đó”.

Thế là mình: “Ừ. Được rồi”. “A lô, bà Frau Schumacher phải không ạ?”

Và Frau Schumacher: “A lôôôôô, Holly phải không?”.

“Thưa không, là Jane, bạn của Holly ạ”, mình nói, “Holly không thể nghe điện thoại vì cậu ấy đang lái xe. Nhưng cậu ấy nhắn cháu nói với bà rằng mọi người đang trên đường tới đó”.

“Tới đâu rồi?”, bà Frau Schumacher muốn biết.

Vì vậy, để tìm câu trả lời, mình phải nhìn ra ngoài kính xe, và trông thấy một tấm biển trắng thông báo về tên thành phố tiếp theo cả bọn sắp đến.

“Tụi cháu vừa ra khỏi Carabinieri ạ”, mình trả lời.

Điều này đã khiến Cal cười NẮC NẼ. Mặc dù theo mình được biết, mình chẳng nói gì buồn cười cả.

“Cái gì?”, Frau Schumacher nghe có vẻ bối rối. Nhưng cũng khó phân biệt khi trong xe đang có tiếng cười NGẬT NHGEÔ như thế này. “Cô đến đâu vậy?”

“Tụi cháu vừa mới đi ra khỏi Carabinieri”, mình nói vào điện thoại. Bây giờ đến lượt Holly cũng cười. Mình chồm lên đập cậu ấy một cái, trong khi Mark ngơ ngác hỏi: “Có gì buồn cười đâu?”.

“Jane”, Holly thở hổn hển, nói giữa những tiếng cười nắc nẻ. “Carabinieri không phải là tên một thị trấn. Nó có nghĩa là cảnh sát. Chúng ta vừa mới chạy qua đồn cảnh sát đó”.

Thật tình mình chẳng thấy chuyện này có gì buồn cười. Làm sao mình có thể biết carabinieri có nghĩa là gì chứ? Mình chỉ vừa học được từ si - vâng, andgrazie - cảm ơn thôi. Và mình vẫn đang cố học từ buon giorno - chúc một ngày tốt lành và buona sera - chúc ngủ ngon... Đó là chưa kể đến Non ho votato per lui (Tôi không bầu ông ta) trong những sự kiện chẳng mấy hay ho thể hiện sự chống đối nước Mỹ.

“Carabinieri ở đâu vậy?”, bà Frau Shumacher hỏi với giọng hoang mang. “Họ chạy theo các cháu sao?”

“Không, không phải”, mình nói vào điện thoại. “Xin lỗi bà. Cháu bị nhầm lẫn”.

“Họ lúc nào cũng nghĩ rằng họ sở hữu cả con đường, đám cảnh sát ấy!”, bà Frau Shumacher la lên. “Ồ Đức, cảnh sát luôn biết giới hạn của mình!”

“Không, không có cảnh sát nào đâu ạ”, mình nói. “Không có cảnh sát nào hết... cháu chỉ nhầm lẫn cht đỉnh...”

“Đưa cho tôi.”, đột nhiên, Kẻ Mê Người Mẩu chồm ra sau, cố giật lấy điện thoại từ tay mình.

“Tôi ĐANG nghe”, mình la lên giận dữ, giật phắt điện thoại lại.

“Hai cái người này”, Holly cũng la lên, đảo mạnh bánh xe.

“Anh đã nói là em không biết lái cái thứ vớ vẩn này đâu”, Mark nói, khi vali của Holly đập lên người anh ấy.

Sau đó, vì Cal ném cái nhìn đầy ngụ ý cho mình - như thể là, Mark vừa mới chỉ trích Holly xong, cũng đồng nghĩa hai người bọn họ không thuộc về nhau vậy - thế là mình quảng điện thoại cho anh ta.

“Đây này, đồ trẻ con to đầu”, mình nói - có lẽ giọng điệu nghe cũng trẻ con không kém. Nhưng mình có quan tâm.

Cal nghe điện thoại và bắt đầu nói chuyện với bà quản gia bằng tiếng Đức hết sức trôi chảy. Trong khi hai người đang nói chuyện huyền thuyên, mình huých vai Holly rồi hỏi: “Tại sao chú của cậu lại thuê một quản gia người Đức làm việc ở Ý?”.

“Làm sao tớ biết được?”. Giờ đây cả bọn đã ra khỏi dãy núi, nhưng Holly vẫn tập trung lái xe. “Có vẻ như bà ấy sẽ sống trong căn nhà tranh cạnh đó cho đến hết cuộc đời, thế là chú Matteo mời bà ấy giúp việc”.

Một lời giải thích chẳng đâu vào đâu.

Cũng chẳng vừa lòng mình như cuộc chiến email với Cal khi nãy. Anh ta là ai mà dám nói với mình rằng cô bạn của mình chẳng xứng đáng gì so với cậu bạn của anh ta? Anh ta muốn gì khi đề nghị nói chuyện này mặt đối mặt? Chẳng phải anh ta quá tự cao sao? Mình sẽ không bao giờ để chuyện chỉ có mình với Cal trong một căn phòng xảy ra. Có thể anh ta sẽ đem cái Cửa Phụ To Đùng ra dụ dỗ mình! Giống như Curt Shipley đã từng làm. Các cô gái - và, theo như mình biết, cả những chàng trai cũng vậy - đều tỏ ra bất lực khi Curt Shipley trưng bày tạo hóa phẩm này. Có thể Cal Langdon cũng vậy! Những người đàn ông luôn tự tôn về kích cỡ của cái mà bạn cũng biết là gì rồi đấy dường như luôn rỉ ra chút ít cái thứ...

Anh ta luôn vênh váo, đúng thế, và mình khó mà biết được rằng, bản thân mình có bị đánh bại trước cái Cửa Phụ Hàng Khủng của anh ta hay không.

Tuy nhiên, anh ta cũng khá thu hút, đặc biệt là khi mái tóc buông xõa trước trán...

Phải chi anh ta chịu im cái miệng về Ả-rập Saudi vớ vẩn nào đó một lúc thôi.

AAAAAAAAA OOOOOOOOO OEEEEEEEEEOOOOOOOOO

Xin lỗi bạn đọc nhé! Tự nhiên xe chạy đến đỉnh núi này, và mắt mình như HOA đi trước những gì trông thấy bên dưới:

Những thung lũng xanh ngắt, nhấp nhô những thành phố nhỏ nhỏ (các thành phố cổ đại đã được tu sửa, theo sách hướng dẫn du lịch) tụ lại thành từng cụm trong những bức tường đá, trên những sườn đồi ngập tràn ánh nắng mặt trời...

Những tòa lâu đài đồ sộ như đang chỉ huy những nông trại chấp vá bên dưới chúng...

Những ngôi nhà cứng cáp với mái ngói đỏ cam. Những chú gà cứ ngẩng đầu nhìn những bộ quần áo với sắc màu tươi sáng đang treo trên dây bên ngoài cửa sổ...

Ôi Chúa ơi, mình nghĩ đã đến nơi rồi! Le Marche!

Anh chàng hải quan đó đã sai. Nơi này ĐẸP NGẤT NGY!!!

Gửi đến: Graziella Fratiani

Từ: Cal Langdon

Về việc: Chuyện hôm qua

Nếu em thật lòng muốn đến như lời đã nói, em sẽ được đón chào nồng nhiệt... ít nhất là từ cá nhân anh. Anh sẽ có thêm trợ thủ đắc lực. Lòng tự trọng của anh đã bị chà đạp đến mức tối đa trong chuyến đi này. Cô nàng phụ dâu đó, phải gọi là, một con quỷ mới đúng.

Anh rất mong được gặp em.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Ruth Levine

Về việc: Chào cháu!

Cal, là cô đây, mẹ thằng Mark. Cháu có khỏe không? Cô biết cháu đang đi cùng thằng Mark trong chuyến đi chơi châu u này. Cô nghe nói thời gian này trong năm nước Ý rất đẹp. Hi vọng cháu được thư giãn một cách thoải mái - cháu xứng đáng được tận hưởng điều đó sau những tâm huyết dồn vào cuốn sách. Ngày hôm kia, cô trông thấy nó trong hiệu sách Barnes & Noble. Nó nằm vị trí thứ sáu trong danh sách những sách bán chạy nhất. Xin chúc mừng cháu! Thật tuyệt vời

Dĩ nhiên cả cô và chú đều biết rằng cháu sinh ra là để làm những việc lớn lao. Điều đó rất rõ ràng ngay từ lúc cô chú gặp cháu, khi cháu và thằng Mark mở tung mô-tơ máy hút bụi ra sàn nhà bếp để nghiên cứu nguyên lí hoạt động của nó. Nó vẫn chạy tốt sau khi hai đứa lắp ráp lại, tuy vẫn còn sót vài mảnh.

Chắc cháu đang tự hỏi tại sao cô lại gửi email cho cháu sau từng ấy năm trời, nên cô vào thẳng vấn đề luôn nhé.

Cô đang rất lo lắng về thằng Mark. Cô biết con bé Holly này là một người tốt. Nhưng cô không biết nó có phù hợp với thằng Mark hay không. Con bé thuộc tuýp người NGHỆ SĨ. Cô biết con bé cũng có chức vụ cao trong tờ báo mà thỉnh thoảng thằng Mark vẫn gửi bài cho chuyên mục nho nhỏ đó. Nhưng vấn đề thực tế là: con bé không kiếm ra nhiều tiền như một vài đứa bạn gái của thằng Mark mà cô biết - như Susie Schramm chẳng hạn. Cháu nhớ con bé Susie chứ, Cal? Bây giờ con bé đã là luật sư trong một công ty rất quyền lực. Cô nghĩ Susie là tuýp phụ nữ hợp với Mark HƠN NHIỀU so với con bé Holly này.

Cô KHÔNG có ý nói đó là do Holly không phải là người Do Thái. Cháu biết cô KHÔNG BAO GIỜ đánh giá người khác qua tôn giáo mà. Xét cho cùng, gia đình cháu là... là gì ấy nhỉ? Theo đạo Tin Lành đúng không? Và cô không hề mảy may để ý đến chuyện đó! Gia đình cô đều vui vẻ đến dự tiệc cocktail đêm Giáng Sinh mà mẹ cháu tổ chức mỗi năm.

Vấn đề là thằng Mark cũng thuộc tuýp người lãng mạn. Cô chắc chắn sâu tận đáy lòng thằng bé vẫn nghĩ những vấn đề như tôn giáo chẳng có gì là to tát. Còn cháu luôn tỏ ra là người thực tế, Cal à. Đó là chưa kể, cháu đã đi vòng quanh thế giới, và biết được nhiều điều hơn thằng Mark. Vì thế cô nghĩ rằng cháu sẽ hiểu. Hơn nữa, cháu cũng đã trải qua một lần đổ vỡ. Cô chắc chắn cháu mong ước lúc đó phải chỉ có người anh em nào đứng ra ngăn cháu lao đầu vào cô nàng Valerie này. Cô ta không thích hợp với cháu, ai cũng có thể thấy được điều đó. Cô biết điều này ngay từ phút giây đầu tiên gặp nó. Cô ta nghĩ gì mà dám mặc bộ áo cưới hở nguyên cả vai thế kia? Cô biết đó là bộ váy áo sang trọng mà Oscar de la Renta đã thiết kế riêng cho cô ta. Tuy nhiên, nó khó mà phù hợp với cộng đồng này, đúng vậy không cháu?

Còn chuyện con cái thì sao đây? Ý cô nói con cái của Mark và Holly, liệu, xin Chúa cấm cản, tụi nó có nên có con không? Chúng sẽ nuôi dạy con như thế nào? Cô không muốn cháu của cô phải rơi vào trường hợp nửa nạc nửa mỡ chỉ vì được nuôi dạy theo HAI dòng tôn giáo như thế. Thà tụi nó được nuôi dạy không theo tôn giáo nào còn đỡ tệ hơn!

Tóm lại là, vì bây giờ cháu đang đi cùng thằng Mark, cô chỉ hi vọng cháu có thể nói chuyện lí lẽ với nó. Thằng bé luôn tôn trọng cháu. Cô biết, nếu cháu khuyên nó đừng nên đâm đầu vào chuyện này - mà hãy gọi cho Susie ngay khi trở về - nó sẽ nghe lời cháu thôi. Bây giờ hàm răng dưới của con bé không còn nhô ra như xưa nữa. Thuật chỉnh hình răng đã tạo ra một phép màu.

Cô cảm ơn cháu trước nhé, Cal. Cho cô gửi lời hỏi thăm đến gia đình cháu. Trừ bảng tin Giáng Sinh hàng năm cô nhận từ mẹ cháu, cô vẫn không nghe tin tức gì nhiều kể từ khi bố mẹ cháu chia tay. Nhưng xưởng máy của Joan ở Tucson rất khang trang - ít ra cô cũng biết tin nhờ bảng tin thôi. Cô cũng hi vọng Hank tìm thấy cuộc sống thoải mái ở Mexico City, và sự hiểu lầm nho nhỏ về đường ray ở Dayton đó sẽ sớm được giải quyết.

Thân mến,

Ruth Levine

PDA của Cal Langdon

Chà... chuyến đi này có vẻ ngày càng thú vị.

Ông chú của cô dâu tương lai dường như đang tuyển dụng một người Đức khờ khạo để làm quản gia, người lúc nào cũng tỏ vẻ kinh tởm vì mọi thứ ở Le Marche đã quá khác biệt sau chiến tranh (không cần phải hỏi cuộc chiến nào... quanh đây, chỉ có mỗi một cuộc chiến mà thôi). Và bây giờ, ở đây, người Mỹ được dang rộng đôi tay chào đón, dù những gì họ đã làm với Ancona. Tuy nhiên, đó là không nói đến chuyện chính nước bà ta mới là tác nhân khởi xướng cuộc chiến này.

Mẹ của chú rể đã ngầm chấm một cô dâu tương lai khác cho con trai.

Và cô dâu ph thì tỏ ra ghét bỏ sự thành thật của mình.

Chuyện này sẽ rất vui đây.

Nói thật, Le Marche đúng là một vùng đất tuyệt đẹp của thế giới, với nhiều thị trấn thời Phục Hưng vẫn chưa bị người Mỹ tác động... Không MacDonald, không siêu thị tiện ích 24/24, không cửa hàng lớn. Hèn gì mùa hè nào, người Ý cũng tập trung đến đây từng đoàn. Những khu resort dọc bờ sông luôn kín hết phòng suốt tháng Bảy đến tháng Tám. Nghe đồn có những bờ biển dưới Portofoño và Osimo cũng là những đối thủ đáng gờm của Cote d'Azur trong cuộc chiến về sắc đẹp tự nhiên này.

Tuy nhiên, ngoài khung cảnh tuyệt đẹp và các nhà thờ Phục Hưng, Le Marche chắc chắn sẽ không phải là nơi mình chọn để kết hôn, nếu mình phạm phải sai lầm kết hôn lần nữa. Nhưng điều đó, dĩ nhiên là, sẽ không bao giờ xảy ra.

Mình cảm thấy cũng có một phần trách nhiệm trong việc can ngăn Mark phạm phải sai lầm giống mình. Không phải vì... mặc cho những gì Jane Harris cáo buộc, mình nghĩ Holly là một Valerie thứ hai. Cũng không phải vì mẹ cậu ấy đề nghị mình làm như vậy. Mà chính là vì anh chàng này chưa bao giờ trải đời! Cậu ấy đi học, mất bao lâu nhỉ, hai mươi năm? Và sau đó đi làm toàn thời gian từ lúc đó cho đến bây giờ... Anh chàng này CHƯA làm gì hết. Chưa bao giờ vác ba lô đến Nepal. Chưa bao giờ vượt rừng Amazon. Chưa bao giờ nuốt con trùn dưới đáy chai tequila tại Belize. Những chuyến phiêu lưu, đối với Mark, có lẽ là mấy cái qui ước của trò chơi Star Trek.

Cậu ấy nghĩ mình đã sẵn sàng để kết hôn rồi sao? Chính xác là cậu ấy đã sẵn sàng cho một cái giường bệnh thì có.

Holly là một cô gái tuyệt vời - mình chẳng mấy may nghi ngờ chuyện này. Nhưng hôn nhân? Không. Không phải bây giờ. Đàn ông phải đi thăm thú đây đó trước. Sau đó, nếu Mark và Holly vẫn còn tình cảm với nhau, họ có thể tự nguyện đeo gông cùm xiềng xích vào cổ.

Rõ ràng là, mình phải hết sức khôn khéo trong chuyện này. Cô Harris chắc chắn sẽ theo dõi nhất cử nhất động của mình. Cũng không hẳn là điều tồi tệ. Cô ấy trông khá đáng yêu khi trề cằm ra mỗi lần giận d

Không tin được mình lại viết ra điều đó. Đầu tiên là quyến rũ. Bây giờ là đáng yêu. Mình nên ra khỏi xe thôi. Và đi uống một ngụm.

Dường như cô nàng luôn gặp vấn đề tồi tệ với giày hơn hầu hết những phụ nữ khác mình đã gặp. Đầu tiên là đêm qua, đôi giày cao gót bị mắc kẹt giữa hai viên sỏi. Còn hôm nay, gót giày lại bị vẹo trong đồng cuội này. Mình không biết cô ấy xoay sở thế nào để vẫn đứng vững.

Và cô ấy còn có thói quen chẳng hề e lệ là cứ nhìn chằm chằm vào đũng quần mình. Đúng, dĩ nhiên là cô ấy lùn, nhưng cũng không quá thấp đến nỗi cặp mắt của cô ấy chỉ cần nhìn ngang thôi cũng trông thấy đũng quần của mình.

A, chúng ta đã đến được lối ra, nơi Frau Schumacher sẽ đón mọi người rồi. Bà ấy nói sẽ lái chiếc Mercedes màu bạc. Vốn từ tiếng Anh chập chững của bà ấy dường như xuất phát từ việc xem quá nhiều phim phụ đề Murder She Wrote.

Đây sẽ là một tuần lễ hết sức thú vị cho xem.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Levine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi, chúng ta đến NƠI rồi. Biệt thự Beccacia!

Một biệt thự LỘNG LÃY.

Mình phải thú nhận rằng, mình thấy nghi ngờ ngay lập tức. Bà Frau Schumacher đó - mình nghĩ bà ấy cũng lớn tuổi như những lâu đài mình trông thấy khi này. Và,, ừm, cũng KHÁ để ý đến cái Cửa Phụ To Đùng đó. Thật kinh tởm! Chỉ vì anh ta nói được tiếng Đức. Cả bọn vừa mới chui đầu ra khỏi xe thì bà ấy đã hỏi: “Ai là Cal vậy?”. Và khi anh ta giơ tay lên, bạn có thể trông thấy bà ta như đang tan chảy xuống mặt đường.

Khả năng của bà ấy chắc hẳn tăng gấp trăm lần (nếu bà ấy còn khả năng)! Ai biết được thứ To Đùng đó có tác dụng đến người trăm tuổi hay không?

Điều tiếp theo mình biết, là hai người bọn họ cứ nói tiếng Đức lú lo cùng nhau, bỏ mặc cả bọn đứng tổng ngong chẳng hiểu mô tê gì.

May mắn là bà ta có dắt theo đứa cháu nội, Peter, mới 14 tuổi và biết nói tiếng Anh... dù sao cũng lưu loát hơn. Các bạn đừng hỏi mình là tại sao Peter lại đến Ý sống cùng bà nội mà không đi học, dù ở đây hay ở nước Đức quê nhà. Có thể bà ấy đang cho thằng bé học tại nhà chẳng? Thằng bé trông có vẻ sẽ rất khổ khổ với cái mà bạn cũng biết là gì rồi đấy nếu học một trường cấp ba của Mỹ. Ý mình là, thằng bé trông hơi tròn một chút và nói năng rất nhỏ nhẹ, nó mặc áo thun cộc tay với áo khoác jean bên ngoài.

Bất luận thế nào, mình không nghĩ sẽ lịch sự lắm khi mở miệng hỏi thăm. Về chuyện tại sao thằng bé không đi học.

Dù sao thì Peter cũng hỏi thăm những người không biết nói tiếng Đức như tụi mình về chuyến đi như thế nào và tụi mình có đói hay không. Thằng bé nói “bà nội” đã nhét đầy thức ăn trong tủ lạnh, và mọi người sẽ được no đủ cho đến khi “các cửa hàng” mở cửa lại vào ngày mai, hôm nay là chủ nhật nên tất cả đều đóng cửa.

Mark hỏi thằng bé có rượu không - bạn có thể hiểu rằng việc ngồi quan sát từ sau khi Holly lái xe có lẽ đã tước đi dây thần kinh tốt cuối cùng của anh ấy - và Peter trả lời, trông có vẻ bối rối: “Vâng, cháu nghĩ trong nhà có rất nhiều rượu”.

Mark thở phào nhẹ nhõm trông thấy.

Sau đó, bà Frau Schumacher đề nghị cả bọn quay vào xe và đi theo bà ấy. Thế là cả bọn làm theo lái xe đi. Mình không thể nào rời mắt khỏi bức tường mây khổng lồ đang chậm chậm bò lên sườn đồi nhấp nhô các lâu đài cổ, và nhận ra rằng có thể tối nay mình sẽ không được lặn ngụp trong hồ bơi, thì đột nhiên, Holly reo lên: “Nhìn kìa! Biển Adriatic!”.

Nó kia rồi, một mảnh sapphire xanh da trời tuyệt đẹp, đang ở ngay đó! Không một bóng người trên bờ biển, vì bây giờ đang là giữa tháng chín, dĩ nhiên đã hết mùa du lịch... mặc dù nhiệt độ vẫn là 80 độ F, nhiệt độ lí tưởng (tương ứng với 20 độ, nếu bạn tính theo độ C, như người Ý).

Mặc dù vậy, ai đó cũng đã để sẵn những cái ghế ngồi được sơn sọc trắng-vàng.

Và cả bọn lái xe qua thị trấn bên bờ biển đáng yêu này, Porto Recanati. Nơi đây đầy rẫy những cửa hàng xinh xắn - một cửa hàng kem, một cửa hàng thời trang Benetton của Ý... Và một chỗ gì đó với tên gọi như Bar Điên Loạn và Cửa Hàng Xăm Hình Khêu Gọi - mình không chắc những nơi thế này có được liệt vào danh sách đáng yêu hay không. Và ở mặt dốc bên trái con đường, hình như là, MỘT con đường. Ý mình là, nó RẤT ĐỎ, và bụi thì tung mù trời khi xe ô tô chạy xuống đó, đến nỗi cả bọn phải đóng tất cả cửa xe lại.

Tuy nhiên, đây lại là con đường hai bên lề rợp bóng cây xanh và thông qua khoảng trống giữa các cây, mình có thể trông thấy Centro Ippico thấp thoáng - một khu trung tâm di chuyển bằng ngựa phía dưới con đường dẫn đến biệt thự Beccacia - mặc dù thật ra cũng không xa LẮM, nếu bạn muốn biết. Vì khi mình đang viết những dòng này, mình đã nghe thấy tiếng ngựa hí rồi.

Cả mùi ngựa phảng phất trong không khí mỗi khi có cơn gió nào thoảng qua.

Nhưng sao cũng được. Cả bọn chạy theo sau bà Frau Schumacher đến một cánh cổng điện tử làm bằng gỗ, và dừng lại đợi, trong khi bà ấy nhấn nút để nó chậm chậm mở ra...

Là nó. Biệt thự Beccacia, nhà của ông chú Holly, đã định vị ở đó trong khoảng thời gian rất lâu... hàng trăm năm, kể từ khi nó được xây dựng vào những năm 60

Tất nhiên là, nó đã được tu sửa lại.

Nhưng nếu nhìn từ bên ngoài thì bạn chẳng thể nào biết được. Khi xe chạy vào con đường nhỏ, đập vào mắt là vườn cây ăn trái bao quanh với những chú ong đang kêu vo ve và những chú bướm đang bay lượn nhẹ nhàng. Xe chạy ngang qua hồ nước xanh ngắt một màu mà mặt nước được tô điểm bởi những lá sen, ngang qua những đồi cỏ xanh, và ngang qua ngôi nhà bằng đá, với những dây nho bò lên mái nhà.

Đó cũng chính là hình ảnh mà mình đã hình dung!

Thì, chẳng thấy bóng dáng một tháp pháo nào. Nhưng đúng là nó rất GIỐNG một lâu đài. Ý mình là, nó rất cổ kính, và bên trong là trần nhà mái vòm với ánh sáng lơ mơ. Xung quanh tường đều được treo thảm thêu, và trong nhà bếp, theo phong cách cổ xưa, còn có một bếp lò bằng gạch.

Bạn không thể SỬ DỤNG nó... họ đã đặt một bếp lò hiện đại lên trên để có thể nấu nướng. Nhưng bếp lò bằng gạch vẫn đang nằm ở ĐÓ.

Các cửa sổ hai cánh có thể mở ra được xây chìm vào các bức tường dày với bệ cửa sổ đủ rộng để bạn có thể ngồi lên. Không có tấm chắn, bởi nếu dùng chúng, bạn không thể nào mở cửa sổ được.

Bước ra phía sau biệt thự, hồ bơi chỉ cách sân lộ thiên bằng đá có mái che vài bước chân - hay terrazza[33], từ Peter sử dụng - với một lò nướng hay lò sưởi gì đấy, gắn liền tường. Đây đúng là nơi Zio Matteo dành hầu hết thời gian khi ở nhà, vì ở chiếc bàn được tôi luyện từ sắt này, bạn có thể trông thấy khắp nơi đều rải rác sập nên vón cục từ rất nhiều cây nến tan chảy khi ông ấy đang thưởng thức bữa ăn mà bà Frau Schumacher phải công nhận rằng đó là một trong những bữa ăn thịnh soạn của ông (từ những tấm hình treo khắp biệt thự cũng có thể biết, Zio Matteo rõ ràng là người có tâm hồn ăn uống). Có nhiều củi được chất thành đống để dùng dần, và một vài dải dây bắt ruồi buồn tẻ được treo rủ xuống từ xà nhà

Hồ bơi quá tuyệt vời, ít nhất cũng 6x15 mét, với những dãy ghế ngồi được sơn sọc xanh dương-trắng nằm bao quanh, cuối dãy ghế là những cây cọ, hàng cây dương xỉ chao mình nhẹ nhàng trong làn gió (đúng là mát hừng, vì đám mây mưa đang kéo đến). Mình sẽ dán mắt không rời cảnh này ngay khi bầu trời trong trẻo trở lại.

À, và cả chuyện đám cưới đang được chuẩn bị nữa.

Holly thông báo tin này cho Frau Schumacher khi cả bọn đi theo bà lòng vòng khắp nhà, lắng nghe câu chuyện dài lê thê bằng tiếng Anh, tiếng hiểu tiếng không, về việc biệt thự này có nhiều khăn tắm sạch như thế nào nhưng bà chỉ vừa mới giặt sạch chúng ra sao và chúng vẫn đang được phơi trên dây tại căn nhà tranh phía cuối con đường nhỏ nơi bà đang ở.

“Các cháu sẽ cần rất nhiều khăn tắm”, Frau Schumacher huyền thuyên, “để đi bơi và đi biển”.

“À” - Holly nói, đưa mắt nhìn Mark một cách âu yếm - “tụi cháu không đến đây để bơi lội, bà Frau Schumacher ạ. Mark và cháu định kết hôn ở Castelfidardo vào tuần này”.

Frau Schumacher phản ứng như một người BÌNH THƯỜNG - không giống Cal Langdon đâu nhé - khi biết tin một cặp đôi xinh đẹp và trẻ trung như Mark và Holly sắp kết hôn: Bà vỗ tay hân hoan và muốn biết chi tiết về đám cưới, như Holly sẽ mặc đồ gì, ông chú có biết hay không và bố mẹ hai bên khi nào sẽ đến.

Holly trả lời với gương mặt ửng đỏ, “À, cháu chưa nói cho chú Zio Matteo cũng như ba mẹ cháu biết. Thật ra tụi cháu đang lén kết hôn thôi...”.

Bà Frau Schumacher trông khá bối rối - nhưng khi Cal phiên dịch lại, vì cả bà ấy và Peter đều chưa quen với khái niệm này - bà reo lên, bằng thứ tiếng Anh đứt quãng, rằng bà biết thị trưởng Castelfidardo rất rõ, rằng nếu có bất cứ vấn đề nào xảy ra, bà đều được ông ấy tư vấn ngay. Bữa sáng trước đám cưới sẽ tổ chức ở đâu? Cái gì? Các cháu không lên chương trình cho bữa sáng trước đám cưới sao? Ái chà, phải có một bữa sáng chứ. Và sẽ làm...

Sau đó ánh nhìn của bà Frau Schumacher chuyển sang Cal (ánh mắt đó chưa bao giờ rời anh ta lâu, mình để ý thấy vậy) rồi bà nhanh chóng liếc sang nhìn mình và hỏi, nụ cười đã tắt: “Còn hai đứa? Hai đứa cũng tổ chức đám cưới chứ?”.

9. Chương 08

Chương 08

Cả mình và Cal đều vội vàng giải thích với bà ấy ngay. Nhưng, nói thật với bạn, anh ta hấp tấp như vậy chẳng lịch sự chút nào. Có lẽ anh ta không biết, nhưng anh ta sẽ là người MAY MẮN nếu cưới được một cô gái như mình. Ít ra mình cũng tự nuôi thân mà không cần bố yêu giúp đỡ hay chuyên viên đầu tư ngân hàng nào đó - không giống MỘT SỐ phụ nữ khác mà anh ta biết.

Và mình cũng là một người có cân nặng hết sức bình thường, chẳng cần đưa tay vào cổ họng để duy trì số cân đó.

Hơn nữa, mình có đến hai cái ti-vi. Cal có được bao nhiêu cái chứ? Chắc chẳng có cái nào đâu nhỉ. Mình hỏi rồi. Cũng đúng, anh ta đâu có “tin” vào ti-vi.

Được thôi. Bạn biết mình không tin vào gì không? Đó là những người không tin vào ti-vi.

Và cả con Dude nữa. Bất cứ chàng trai nào cũng là người may mắn nếu được ở chung nhà với con Dude.

Nhưng dù sao đi nữa. Anh ta cũng đã bỏ lỡ rồi.

Không phải mình MUỐN kết hôn với anh ta. Hay bất cứ người nào khác. Mình đã có hợp đồng đầu tiên. Mình còn cần chồng để làm gì nữa?

Bà Frau Schumacher cứ nằng nặc đòi làm cho cả bọn vài món ăn nhẹ trong khi Peter giúp mọi người mang hành lý lên lầu. Mark mang túi của anh ấy cùng với túi của Holly còn Cal thì vác cái ba lô ngu ngốc của anh ta (Queen. Đó là đĩa CD duy nhất anh ta mang theo khi đi xa. QUEEN. Mặc dù nói thẳng ra, mình cũng thích nhóm Queen này. Nhưng mình sẽ không bao giờ để ANH TA biết được điều đó) thế nên cái túi duy nhất còn lại là của mình. Và khi Peter đến nhắc nó lên, cậu bé khựng lại ngay, nhìn mình chằm, rồi hỏi bằng một giọng hết sức ngạc nhiên, “Vundercat à?”.

Khi đó Holly, đã đi được một nửa cầu thang, cười cười nói với xuống, “Đúng vậy, Peter, em không biết sao? Janie là tác giả của Wondercat đấy”.

Và Peter - đúng với niềm tự hào bất diệt của mình - reo lên: “Chị là Jane Harris, họa sĩ của Vundercat sao? Vundercat lúc nào cũng là truyện tranh yêu thích nhất của em! Em có đầy đủ bộ Vundercat đấy! Em còn có cả Website ủng hộ bất cứ hoạt động nào của Vundercat nữa!”.

“Ôi, vậy sao?”, mình không thể không lên nhìn Cal khi anh ta đang theo sau Holly và Mark lên lầu. Đó là sự tưởng tượng của mình, hay anh ta đang mỉm cười đầy buồn bã? Đúng đó, anh TỐT NHẤT nên cảm thấy buồn đi, ngài Tôi Chưa Bao Giờ Nghe Nói Đến Wondercat ạ. Wondercat đã PHỔ BIẾN KHẮP THẾ GIỚI. Đúng vậy. Thậm chí đến cậu bé người Đức xa xôi chỉ được dạy học tại nhà và đang sống ở Ý này cũng biết đến nó! Tôi có thể không biết từ carabinieri có nghĩa là gì, anh bạn à, nhưng ít ra tôi cũng vẽ được thứ gì đó nổi tiếng TOÀN THẾ GIỚI.

“Thế thì, Peter, trong khi chị ở đây”, mình nói, cố ý trêu gan Cal, “chị sẽ rất vui nếu vẽ cho em một vài bức hình Wondercat nguyên bản, cho Web-site của em hay bất cứ thứ gì cũng được”.

Gương mặt trái xoan của Peter tràn ngập niềm sung sướng, rồi thằng bé phóng lên lầu mang theo cái túi của mình, luôn miệng nói liên hồi về truyện tranh Wondercat yêu thích của cậu bé. Mình cũng cố gắng khơi chuyện cho thằng bé nói, cốt để Cal nghe cho rõ.

Biệt thự Beccacia có bảy phòng ngủ. Holly bảo Cal và mình cứ chọn phòng nào ưng ý nhất. Sáu phòng ngủ đầu tiên đều rất rộng lớn, có kiểu giường ngủ cung điện ngày xưa với bốn tấm màn bao quanh, giống hệt

giường của Scrooge trong phim Chuyện kể trước đêm Giáng Sinh vậy. Trên tường treo những kệ sách màu tối, xếp đầy sách đủ thể loại từ Quan sát nhận dạng chim đến Thung lũng búp bê, đều bằng tiếng Ý.

Căn phòng thứ bảy nép mình bên dưới mái nghiêng, cửa sổ ở mái nhà của nó nhìn thẳng ra hồ bơi. Rõ ràng đó là căn phòng của một cậu bé, với tấm khăn trải giường màu xanh đậm trên chiếc giường đôi, đi đôi với phòng tắm mái ngói xanh đậm sát bên. Tất cả những bức tranh treo trên tường đều vẽ tàu thuyền. Tấm cũ kĩ nhất có dòng chữ A sua eccellenza il sig Cav Francesco Seratti được khắc bên dưới. Mình không quan tâm nó có nghĩa gì.

Ngay lập tức mình biết ngay đây là căn phòng dành cho mình.

Peter trông có vẻ sợ hãi. Cậu bé nói: “Không, chị không thích căn phòng đó đâu. Chị thích căn phòng màu hồng”.

Nhưng mình nói: “Để anh Cal dùng căn phòng đó. (Mình biết anh ta có nghe thấy, vì mình nghe tiếng khịt mũi ngoài lối đi.)”.

Thế là Peter miễn cưỡng đặt túi của mình xuống và đi xuống cầu thang để xem bà nội cần gì, vì bà ấy đang réo vang tên thằng bé (bà lão bé tí nhưng có hai lá phổi cũng tốt thật).

Và bây giờ mình đang nằm trên một trong hai chiếc giường viết ra những điều này, trong khi những người khác đang làm gì thì có trời mới biết. Từ nhỏ đến lớn, Holly luôn nói về biệt thự Baccacia, và số tiền mà người chú lập dị của Holly đã bỏ ra mua với triệu đô đầu tiên ông kiếm được... E hèm, ông chú ấy làm gì mình không cần biết. Cuối cùng thì bây giờ mình cũng Ở TRONG nó! Cảm giác thân quen như ở nhà như thể Zio Matteo cũng là chú CỦA MÌNH vậy.

Oooh, bà Frau Schumacher đang gọi mọi người. Bữa ăn nhẹ đúng chất Ý (được làm bởi người Đức) chắc đã xong rồi. Măm măm!

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Malcolm Weatherly

Về việc: Chà

Hey! Em ở đâu vậy? Anh chẳng nghe tin tức gì từ em cả. Hi vọng mọi chuyện đều ổn.

Có chuyện này, em nhớ xem liệu anh có để quên chiếc nón ESPN màu xanh lá ở nhà em không vậy? Vì anh chẳng tìm thấy nó. Anh biết mình có thể đi mua một cái mới, nhưng nó là cái nón may mắn của anh. Nếu em nhớ ra, báo cho anh biết ngay nhé! Rồi khi nào em trở về, hãy gửi cho anh, nếu em vẫn còn giữ nó!

Tuyệt đấy.

Anh biển đây.

M

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

Tất cả nghe đây! Các cậu sẽ không tin chuyện tớ sắp kể đâu! JANE HARRIS, tác giả truyện tranh Wundercat yêu quý của chúng ta, đang có mặt tại nước Ý này! Đúng vậy! TRONG CĂN NHÀ SÁT BÊN NHÀ BÀ NỘI TỚ!!! Chị ấy đang giúp người bạn tổ chức đám cưới bí mật ở Castelfidardo!

Và tớ cũng đã nói chuyện với chị ấy! Chị ấy nói rằng sẽ vẽ cho trang web của bọn mình một vài tấm hình nguyên bản về chú mèo yêu thích nhất của chúng ta đấy! HOAN HỒ!!!!

Chị JANE HARRIS trông rất QUYẾN RŨ đấy nhé! Chị ấy có mái tóc nâu (dài, kiểu chúng ta khoái đấy, các chàng trai!) và đôi mắt cũng màu nâu to tròn, và một dáng người cực kì dễ thương (xin lỗi các cô gái nhé!). Chị ấy rất giống nữ chiến binh ma cà rồng Selene xinh đẹp (được đóng bởi nữ diễn viên Kate Beckinsdale đẹp mê hồn) trong bộ phim hay nhất mọi thời đại, Thế giới ngầm!

Và chị ấy cũng đã giết chết trái tim trần gian này!

Tớ sẽ luôn cập nhật tin tức về JANE HARRIS cho các cậu!

Cho đến lúc đó thì,

WUNDERCAT MUÔN NĂM!!!!

P. Schumacher

Webmaster, .wundercatlives.com

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo and Mark Levine

Jane Harris

Được rồi, mình biết người Ý đã đóng góp rất nhiều cho thế giới của chúng ta, những gì da Vinci và Mike Piazza đã làm, đó là chưa kể đến món bánh ngọt chiên giòn nhân phô mát.

Nhưng thật tình mà nói, tại sao Holly và Mark không chọn một quốc gia nào đó có đèn điện chứ

Được rồi, được rồi, mình BIẾT nước Ý có điện. Trên lý thuyết. Ở hầu hết các khu vực. Chỉ là, nó không được kéo dài đến nhà ông chú của cậu ấy mà thôi. Đặc biệt là khi bếp lò được bật lên.

Vì ngay khi Mark bật bếp lò để đun sôi nước cho món mì ống bà Frau Schumacher để sẵn, tất cả điện trong nhà đều vụt tắt.

Và khi cả bọn gọi cho bà Frau Schumacher để hỏi xem nhà bà ấy có bị tắt điện hay không, bà ấy chỉ trả lời ngắn gọn: “Không”. Và khi mọi người cố gắng giải thích về việc đã làm mới khiến điện bị tắt, bà ta cười nắc nẻ: “Ồi dào, mấy đứa không thể bật lò lên khi đèn điện cũng đang được bật lên!”.

Đúng ra. Bà ấy đang cười như điên khi đám người Mỹ chúng tôi muốn bật lò nấu cũng như đèn điện lên CÙNG MỘT LÚC.

Thế là cả bọn hỏi bà ấy hộp cầu chì ở đâu để có thể bật đèn trở lại (mình nghĩ, chắc ăn món khai vị này cho bữa tối cho rồi) và bà ấy trả lời: “À. Mấy đứa đi xuống con đường ra phía cổng...”.

Holly hỏi lại: “Cổng ĐIỆN TỬ phải không ạ? Đi ra con đường nhỏ sao?”.

Thay vì trả lời “Đúng rồi” bà Frau Schumacher la lên, “Còn cái cổng nào khác đâu hả, mấy đứa ngốc này?” rồi nói luôn, “Đi qua cổng đến bức tượng Đức Mẹ đồng trinh Mary dưới một cái cây lớn...”.

Trời đất. ĐI QUA cổng. Cách căn nhà cả chục DẶM. Cũng chưa đến nỗi, nhưng ít nhất cũng gần 200 mét. ĐẾN BỨC TƯỢNG ĐỨC MẸ ĐỒNG TRINH MARY. Bên dưới một cái cây lớn.

“... Sau đó mở bà ấy ra các cháu sẽ thấy hộp cầu chì”.

Ra vậy. Đó là cách họ mở điện lên khi bị tắt điện ở Ý. Họ ĐI XUỐNG con đường nhỏ, ĐI XUYỀN qua cổng, ĐẾN tượng ĐỨC MẸ ĐỒNG TRINH MARY, MỞ bà ấy ra, rồi bật công tắc.

Đúng vậy. Trong lúc trời tối u u. Trong lúc mưa tuôn xối xả.

Vì Holly nghĩ có thể cậu ấy không hiểu đúng những gì bà Frau Schumacher nói, thế là cậu ấy chuyển điện thoại cho Cal, để anh ta hỏi lại lần nữa, bằng tiếng Đức.

Cậu trả lời tương tự.

Vì vậy Cal nói anh ta sẽ đi.

Phải nói đây là dấu hiệu đầu tiên của lòng tốt - à, trừ việc trả tiền bữa ăn tối ngày hôm qua - của anh ta cho đến lúc này. Đặc biệt là khi bà Frau Schumacher nói có thể nhờ cậu bé Peter.

Nhưng Cal nằng nặc đòi đi. Anh ta chạy ra ngoài, mặc cho Holly, Mark và mình ngồi trong bóng tối nói đùa về việc những phạm nhân đào tẩu ở Ý có thể đang lẩn trốn bên ngoài, kiên nhẫn chờ đợi ai đó bật bếp lò lên để điện trong nhà tắt hết và chúng có thể ập vào cướp bóc.

Chỉ một lúc sau, cả bọn nghe thấy tiếng cửa trước được đóng mạnh và Cal đã về, ướt nhẹp và luôn miệng chửi thề.

Nhưng điện vẫn chưa có.

“Có chuyện gì vậy?”, Mark hỏi.

Nhưng Cal chẳng buồn trả lời. Anh ta bước đi loạng choạng trong bóng tối lờ mờ, tìm một chai Jack Daniel của chú Holly trong tủ rượu, rót một ly, rồi uống cạn trong một hớp. Sau đó anh ta ngồi xuống - làm chiếc ghế dài của ông chú Zio Matteo cũng ướt nhẹp theo - đưa hai tay lên ôm đầu.

“Ái chà”, Mark đột ngột nói, giống như anh ấy biết chuyện gì đã xảy ra. “Có phải là... ?”

Cal chỉ gật đầu, nhưng không nhìn lên.

Thế là Mark nói: “Được rồi. Không sao đâu. Tổ sẽ đi”. Rồi chụp lấy chiếc đèn pin nhếch nhác được tìm thấy trong phòng ăng.

Dĩ nhiên mình không thể để anh ấy đi sau chuyện này. Vì mình rất muốn biết cái quái quỷ gì đã khiến kẻ Mê Người Mẩu xuống tinh thần như vậy.

Nhưng hóa ra đó chỉ là một con rắn! Một con nhỏ xíu, nằm cuộn mình dưới đáy hộp cầu chì mà ai đó đã khéo léo bỏ vào đằng sau bức tượng Đức Mẹ đồng trinh Mary. Mark nói rằng từ xưa đến giờ Cal luôn sợ rắn.

Như vậy cũng đáng yêu thôi. Hóa ra anh ta cũng có điểm yếu đấy chứ? Mình hầu như có thể tha thứ cho anh ta về chuyện phenylethylamine.

Gần như thế.

Trừ việc bây giờ mình cũng đang ướt sũng và một gót giày Steve Madden của mình bị mắc kẹt trong bùn trên đường đi và rơi ra, thế là mình phải dùng tay cạy nó ra trong khi Mark cười nghiêng ngửa. Và bây giờ cả bọn không thể hâm nóng thức ăn trừ phi dùng đèn cây (mặc dù Cal, sau khi đã lấy lại tinh thần vụ con rắn, ra ngoài terrazza hay gì gì, cố nhóm lửa trong cái lò nướng bằng đá đó, cho rằng có thể nướng lại món cá bà Frau Schumacher để sẵn. Như thế, trong chùng mực nào đó, anh ta sẽ thành công trong việc khiến mọi người quên đi chuyện anh ta đã sợ hãi con rắn như thế nào. Nhưng việc đó không có tác dụng đâu nhé, ngài Thu Được Triệu Đô Từ Cuốn Sách Chán Phèo Nhưng Lại Sợ Rắn của tôi ời).

Mình nhớ con Dude quá - dù nó khiến mình thức giấc với “dạ khúc dưới ánh trăng” lúc 4 giờ sáng của nó.

Mình dường như không nguôi tiếc nuối về việc mình đã bỏ lỡ ER[34] tuần này như thế nào - vì quá bận rộn với việc thu xếp hành lí để đến đây, và cảm thấy ngượng ngùng ra sao khi Holly đã nhờ mình, chứ không phải anh trai cậu ấy, làm phù dâu. Mình chắc chắn DARRIN sẽ không ngồi trong phòng vừa cố gắng lau khô tóc bằng cái khăn ẩm (có chuyện gì với mấy cái khăn tắm Ý nhỏ xíu này vậy? Chúng có cùng kích cỡ với những chiếc khăn nóng trên máy bay - dĩ nhiên không phải dành cho mình, mà cho hành khách hạng nhất. Mình chỉ tình cờ biết được vì ở khoang mình, người ta đứng xếp hàng dài trước toa-lét, thế là mình lên vào sử dụng ké trang thiết bị của khoang đằng trước) vừa nghĩ về Bác sĩ Kovac.

Không đâu, vào khoảng thời gian này, thế nào Darrin - và bạn trai Bobby của anh ấy - cũng đang suy tính nên tặng quà gì cho Holly và Mark. Một món quà cưới. Như drap trải giường Ai Cập làm bằng cotton, hay một bức tranh nhả nhận được tô bằng tay Audubon, hay lò nướng của George Foreman, hay thứ gì đó cũng có ý nghĩa như vậy.

Chứ không phải cuốn nhật kí hành trình ngu ngốc này, biết sao không, bây giờ mình thậm chí không thể tặng cho họ vì đã đề cập đến Cửa Phụ Hàng Khủng của chàng rể phụ quá nhiều lần...

Holly gõ cửa phòng để nói rằng Cal đã nhóm lửa xong, Cal và Mark đang nướng cá rất vui nhộn và mình nên xuống tham gia, cũng như tiện thể hỏi luôn, mình đã thích Cal thêm chút nào chưa khi biết anh ta sợ

rắn như vậy?

Holly đang hi vọng rằng, vào thời điểm như thế này, khi đám cưới bí mật mà cậu ấy đã chuẩn bị suốt cả năm trời cuối cùng chỉ còn vài ngày nữa, Cal có thể sẽ là Người Đàn Ông Đích Thực dành cho mình.

Mình biết tổng cậu ấy đang hi vọng mình và Cal yêu nhau rồi kết hôn, rồi mua một căn nhà sát bên căn nhà mà ai cũng biết cậu ấy và Mark sẽ mua ở Westchester (cũng như Hellmouth) và gửi con học chung một trường, cùng nhau tổ chức tiệc nướng ngoài trời vào các buổi tối thứ Bảy và ngồi bên nhau cùng uống bia Amstel Light trong khi canh chừng dùng chai xịt mũi Off để mấy đứa nhỏ không bị nhiễm virus West Nile.

Được lắm. Đừng nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra nhé, Holl. Chàng rể phụ của cậu đầu TIN vào tình yêu. Nhưng đừng lo, tớ chắc chắn anh ta sẽ nâng ly chúc mừng đám cưới cậu RẤT thành t

Nhưng khoan đã, không được rồi. Vì anh ta đầu CÓ trái tim.

Thế là bây giờ mình vừa ướt vừa lạnh ngồi trong phòng với cái khăn tắm nhỏ xíu trùm lên đầu, đang cố cạo bùn ra khỏi chiếc giày Steve Madden và tự hỏi mình có vấn đề gì vậy. Lẽ ra mình phải vui vẻ mới đúng. Vì xét cho cùng, đây là chuyến đi nước ngoài đầu tiên của mình. Bản thân mình vẫn chưa có chuyến du lịch thỏa đáng nào từ nhiều tháng nay, thậm chí từ nhiều năm nay. Mình đã dành tất cả thời gian của mình tự giam hãm trong cái căn hộ nhỏ xíu mà chăm chỉ vẽ những con mèo ngu ngốc đó.

Mình biết rằng dù anh hải quan có nói gì, Le Marche vẫn được xem là một nơi thần tiên, mặc dù kể từ lúc tụi mình đến đây, trời đổ mưa như trút nước tạo ra những âm thanh ồm ồm khi chúng rơi xuống mái ngói nâu đỏ trên cửa sổ phòng mình. Và mình thề có Chúa, nếu mình và Cal bị giam hãm trong căn nhà này cả tuần liền vì trời mưa, chỉ một trong hai đứa có thể ngoi lên mà sống, và người đó chắc chắn là mình, vì bây giờ mình đã biết điểm yếu của anh ta.

Nhưng Chúa tôi ơi! Cái đồng bùn này và việc tắt cả các cửa hàng đều đóng cửa vào ngày Chủ nhật rồi điện sẽ tắt khi bật bếp lò lên và cả việc có người không biết nói tiếng Anh là sao đây? Đó là chưa kể, chuyện nướng cá đã đến đâu rồi? Mình thích cá, đại loại vậy, ăn một chút thì được, dĩ nhiên mình rất quan tâm đến sự hấp thu chất béo omega 3. Ai mà không quan tâm chứ?

Nhưng mình có thể cải thiện điều đó bằng cách nhờ cửa hàng H & H quảng cho miếng bánh mì kẹp cá hồi ba lần một tuần. Mình không cần phải ăn cá cho bữa sáng, bữa trưa và bữa tối như những người Ý này.

Khoan nào. Phải chăng điều này giải thích tại sao họ lại thon gọn như vậy?

Ồi Chúa ơi, mình có vấn đề gì chứ? Mình đang ở một quốc gia khác, trong một căn nhà hết sức xinh đẹp (trừ việc không có ti-vi. Và hình Đức Mẹ Mary được treo khắp nơi - hình như chú của Holly sưu tập chúng, những bức tranh với những cặp mắt luôn dõi theo mình khắp nơi, rợn người đến nỗi mình phải tháo bức tranh trong phòng mình xuống và đặt vào tủ quần áo. À, cả chuyện không có nhà tắm nào có bồn tắm nữa chứ, chỉ có vòi sen thôi. Và chàng rể phụ, bạn của chồng của nhỏ bạn thân mình thì cứ luôn miệng sử dụng những từ như “đây là thời khắc giao mùa” và rõ ràng anh ta muốn có thời gian riêng tư với mình để cả hai có thể “nói chuyện”. Ngoài mấy chuyện đó, nơi này rất xinh đẹp) với người bạn thân nhất sắp kết hôn, KẾT HÔN, với người đàn ông cậu ấy luôn yêu. Lẽ ra mình phải vui mừng cho cậu ấy.

Tình hình là, với cơn bão đang vùn vù trên đầu, mưa tuôn xối xả, cả bọn đang kẹt trong nhà cùng nhau, chẳng có gì ngoài những bức tượng Đức Mẹ Mary và con cá bà Frau Schumacher để lại. Tất cả những gì mình có thể nghĩ là thời tiết dở tệ thế nào, chàng rể phụ của Mark ích kỷ ra sao và khối lượng công việc mình phải làm khi trở về đang chất đống. Và có lẽ Julio đang giận dữ vì bị con Dude cản, dẫn đến việc quên thu hình lại các chương trình yêu thích của mình, và thế là mình chẳng biết chuyện gì đã diễn ra nên phải hỏi thăm Dolly Vargas - người sẽ tỏ ra thương xót khi nói với mình rằng một phụ nữ độc thân lại ghiền ti-vi như mình đang rất phí phạm cuộc sống nên hãy để cô ấy giới thiệu cho mình một ai đó.

Holly đang gọi mình. Cậu ấy nói bữa tối đã sẵn sàng.

Mình thề có Chúa, nếu bất cứ ai trong số họ tìm thấy bộ bài mà vị khách mắc mưa nào đó đã để lại và đề nghị cả bọn nên chơi bài brít hay thứ gì đó để tạo sự thân mật thì mình sẽ ra hồ bơi ngay, dù tạnh mưa hay chưa, để ngâm mình trong nước.

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Holly, Mark có cậu không?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Ồi Chúa ơi, Jane. Cậu ở đâu vậy? Sao cậu lại email cho tớ? Tớ vẫn còn thức. Sao cậu không đến đây gặp tớ nói chuyện? Tớ đang ở trong phòng. Không sao đâu, Mark vẫn còn dưới lầu.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Cal có ở cùng anh ấy không? Ý mình là Mark đấy?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Làm sao tớ biết được? Tớ nói rồi mà, tớ đang ở trong phòng. Tớ muốn đi ngủ vì đuổi quá rồi. Cậu LÀM SAO vậy? Cậu ĐANG ở đâu? Sao tự nhiên cậu lại hành động lạ lùng như vậy?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Không có gì. Tớ cũng đang lên phòng đi ngủ đây. Tớ đang trong phòng thay đồ dưới lầu. Chỉ là không muốn đụng phải Cal thôi. Cậu ngủ tiếp đi nhé. Xin lỗi nếu tớ làm cậu thức giấc.

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Hừm. Làm như BY GIỜ tớ có thể ngủ lại được vậy. Janie, TẠI SAO cậu vào phòng thay đồ dưới lầu? Và TẠI SAO cậu lại không muốn gặp Cal? Nói cho tớ biết đi, không thì tớ sẽ xuống dưới đó mở tung cửa phòng đấy.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

CHẲNG CÓ CHUYỆN GÌ CẢ, được chưa nào? Sau khi cậu đi ngủ, Mark đi tìm xem còn chai ứt-ki nào không sau khi bọn tớ uống hết chai cuối cùng, Cal nói anh ta muốn nói chuyện riêng với tớ trước khi đi ngủ.

Chỉ có vậy thôi. Bây giờ tớ đang trốn trong phòng thay đồ vì tớ không muốn nói chuyện với anh ta. Được chưa? Cậu vừa lòng chưa

J

Tái bút: Nếu cậu biết anh ta ở đâu, phải báo cho tớ ngay, nếu anh ta không đứng gần cầu thang, tớ sẽ chạy thật nhanh lên phòng. Sau đó tớ có thể tắt hết đèn và giả vờ ngủ say nếu anh ta gõ cửa.

10. Chương 09

Chương 09

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Janie, đừng tỏ ra ương bướng như vậy! Anh ấy THÍCH cậu. PHẢI vậy thôi. Còn lí do nào khác khiến anh ấy muốn gặp riêng cậu nữa? Có lẽ anh ấy muốn... cậu cũng biết rồi đấy.

Sao lại không nhỉ? Hai người đang đi nghỉ mà, cả hai đều quyến rũ, cả hai đều độc thân... sao cậu KHÔNG CHỊU gần gũi với?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Ừm, nhưng tại sao tụi tớ PHẢI làm vậy? Anh ta là kẻ mê người mẫu, nhắc để cậu không quên.

Tin tớ đi, chuyện gần gũi KHÔNG PHẢI là điều anh ta muốn ở tớ.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Anh ấy đâu rồi?

Vậy thì cái gì Cậu nghĩ anh ta định nói với cậu về cái giống gì chứ?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu nghĩ anh ta định nói với cậu về cái giống gì chứ?

Nếu biết cậu sẽ ngạc nhiên cho xem.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu nghĩ anh ta định nói với cậu về cái giống gì chứ?

Janie, cậu nên vượt qua định kiến vô lí này về Cal đi. Mới nãy tớ và Mark cũng đã nói chuyện với nhau về việc này, khi cậu đang rửa chén, còn Cal đang lau chùi vỉ nướng. Hai người có rất nhiều điểm chung. Ý mình là, hai người đều xuất thân từ thị trấn nhỏ. Hai người đều thành công lớn trong sự nghiệp, và đều đi

lên từ hai bàn tay trắng. Cả hai đều quỵến rũ và có óc sáng tạo. Và cả hai đều là bạn thân của mình và Mark! Hai người sẽ tạo thành một cặp đôi TUYỆT ĐẸP. Hãy cho anh ấy một cơ hội. Tớ biết anh ấy không thỏa mãn tiêu chuẩn của cậu - nếu xét đến tính chất công việc anh ấy đang làm và anh ta cũng quá tuổi 25 - nhưng chắc chắn anh ấy sẽ khiến cậu ngạc nhiên.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu nghĩ anh ta định nói với cậu về cái giống gì chứ?

Xin lỗi, cậu vừa dùng từ cặp đôi TUYỆT ĐẸP à?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc

Đừng tỏ ra ngốc xít như vậy nữa. Ra khỏi phòng thay đồ mau. Hãy gấp để biết anh ấy muốn gì!

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Anh ta muốn gì

Tin đi, tớ biết anh ta muốn gì. Và điều đó sẽ không xảy ra đâu. Hãy tin tớ chuyện này, H. Nó liên quan đến niềm vui duy nhất của cậu.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Anh ta muốn gì

Này, tớ nghĩ cậu thật nực cười. Tớ không muốn nói về chuyện này nữa. Tớ đi ngủ đây. Ngày mai chúng ta còn nhiều việc phải làm đấy - cậu đã hứa đến Castelfidardo cùng tụi tớ để xin giấy kết hôn và chọn một ngày để tổ chức l cưới. Tớ không biết cậu thế nào, nhưng tớ muốn gặp thị trưởng với bộ mặt tươi tỉnh. Ngủ ngon nhé.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Anh ta muốn gì

Được thôi, đi ngủ đi. Đồ phản bội. Tớ làm thế này là vì cậu đấy, cậu biết chứ.

À không, tớ nghĩ cậu không biết đâu.

Tin tớ đi, tớ vẫn quyết tâm giữ vững lập trường!

Buona sera[35].

J

PDA của Cal Langdon

Chúa phù hộ cho Zio Matteo. Ông chú này không quan tâm lắm đến hệ thống dây điện trong nhà, nhưng ít ra ông ấy cũng chuẩn bị một tủ rượu đầy nhóc. Mark và mình đã uống bay phần tỉnh túy của chai uýt-ki 12 năm tuổi, và mặc dù hơi khó khăn khi gõ những dòng này với những ngón tay tê cứng vì rượu, nhưng ít nhất mình cũng quên được hình ảnh con rắn đó.

Cuối cùng mưa cũng tạnh rồi. Các vì tinh tú đã bắt đầu lộ dạng, và cơn gió ẩm áp đang thổi nhẹ nhàng - tuy phảng phất mùi phân ngựa - đến từ phía đông. Hồ bơi và bề mặt nền đá ướt đầm sáng lấp lánh dưới ánh trăng, và đầu đó ở một nơi xa xôi - xa hơn cả tiếng ngáy của Mark bên cạnh, người đang say mềm gục đầu xuống bàn - mình nghe thấy tiếng kêu be be của một chú lừa. Nó nhắc mình nhớ lại những đêm ở Baghdad với Barbara Bellerieve, trước khi cô ấy từ bỏ việc đeo chiếc nhẫn của mình, rời xa mình và gần gũi với Aaron Spender - tội nghiệp thằng đó.

Chuyện này khiến mình nhận ra những việc như thế này đang xảy ra một cách đều đặn đáng lo ngại. Những phụ nữ mình từng qua đêm đều lập gia đình với những người khác.

Mình cũng không nên phàn nàn. Có Chúa mới biết mình chẳng hề muốn đăng kí kết hôn với nàng nào trong số đó ở Williams-Sonoma.

Nhưng lạ lùng ở chỗ tất cả những người bạn của mình đều có cặp có đôi. Ví dụ như Mark. Không phải mình không mong đợi Mark được như thế, chỉ vì cậu ta chưa bao giờ đốt cháy bất cứ đường mòn nào để trải nghiệm cá tính gai góc của bản thân. Dù cậu ta cũng vừa đốt cháy con cá bơn tội nghiệp.

Nhưng thậm chí những đứa cần chỉ điểm có cuộc sống độc thân lâu dài - như John Trent bên Chronicle - và Spender, đều đang đâm đầu vào tròng.

Có phải chẳng bao lâu nữa mình sẽ là thằng đàn ông duy nhất trên thế giới ở lứa tuổi này còn độc thân không? Và nếu như vậy... thì tại sao? Mấy thằng này không biết mình đang đâm thân vào cái gì sao?

Phải công nhận rằng, trong trường hợp của Mark, tình hình cũng không thảm khốc như mình từng nghĩ, dù cho những gì bà Ruth Levine đã lên tiếng cảnh báo. Holly đúng là một người đồng hành vui vẻ và biết quan tâm, cũng không phải là một cô gái không xinh xắn. Cô ấy dùng kèm món tráng miệng với cá, trình bày đầy nghệ thuật với artiso, nấm kho, dầu ô-liu, pho mát trắng, ớt đỏ nướng, cà chua phơi khô, pho mát Parma, được rưới thêm dầu ô-liu và nhựa thơ

Và khi Mark có vẻ tự hạ thấp mình khi đề cập đến vấn đề nào đó của chuyên mục cậu ấy viết bài, cô ấy đã đánh cậu ta, và nói với mình rằng những bài viết của cậu ấy thuộc chuyên mục sức khỏe nổi tiếng nhất.

Và khi cả bọn ngồi vào bàn ăn mà người bạn tên Jane của cô ấy đã dọn sẵn - cũng hơi kì quái khi nó được trang trí với tất cả đèn cây được tìm thấy trong nhà, vì cả bọn đang ăn tối ngoài hiên có mái che, khi mưa đang rơi đồm độp trên những khung cửa đá xung quanh - Holly cứ nằng nặc đòi chụp ảnh, để đánh dấu bữa ăn tối đầu tiên tại biệt thự Beccacia.

Sau đó cô Harris - khá sâu sắc - cũng nằng nặc đòi chụp hình cho Mark và Holly - “Để tưởng nhớ bữa ăn tối cuối cùng của hai cậu với tư cách là người độc thân” - và hai người bọn họ bắt đầu choàng tay qua người nhau...

Mình có thể hiểu quan điểm của Jane khi cho rằng hai người đó là một đôi hoàn hảo. Họ là một cặp rất dễ thương. Holly không khiến mình nghĩ - cho đến lúc này - rằng cô ấy là một loại người, mà, ngay khi cô ấy được đeo nhẫn vào ngón tay, sẽ từ bỏ công việc ngay và phân chia ngày giờ để có thể vừa mua sắm ở Neiman - Marcus vừa tham gia lớp thể dục Pilates.

Phải ghi nhớ không nên đánh giá tất cả những phụ nữ khác qua hình ảnh của Valerie nữa.

Nếu Valerie có mặt trong bữa tối vừa rồi, trong vai trò của Holly, thế nào một mình cô ta cũng nốc hết hai chai rượu hảo hạng montepolciano của Zio Matteo. Và cô ta sẽ luôn đảm bảo rằng cuộc trò chuyện này, thay vì nói theo một cách hài hước về những phiền toái của chiếc lò cho đến cuộc sống trước kia của bà Frau Schumacher, sẽ luôn quanh quẩn mỗi mình cô ta mà thôi.

Và dĩ nhiên là sau đó, cô ta sẽ lao đảo vào toa-lét và nôn thốc nôn tháo những gì cô ta mới cho vào miệng.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa Mark sẽ an toàn tuyệt đối. Một người đàn ông khi bước chân vào hôn nhân sẽ nghĩ rằng anh ta sắp nhận được điều gì đó, nhưng trên thực tế, anh ta sẽ nhận được điều gì đó hết sức khác biệt. Holly của Mark dường như là người bạn đời hoàn hảo tính tới thời điểm này trong mối quan hệ của họ, nhưng ai có thể đảm bảo rằng, một khi giai đoạn tốt đẹp đã qua, nói ví dụ như vậy, và họ được tuyên bố là chồng là vợ - hay uomo và moglie theo tiếng Ý, nếu đám cưới xảy ra - cô ấy có trở thành một mụ vợ cáu bẳn, đòi hỏi cậu ấy phải kiếm nhiều tiền hơn để cô ấy có thể mua trang sức đắt tiền và dành hầu hết thời gian ám ảnh về chuyện cân nặng và ghi chép lại tất tần tật những món đã cho vào miệng trong nhật kí ăn uống hay không?

Mình nghĩ Mark nên suy xét đến vấn đề này.

Và nếu bây giờ cậu ấy còn tỉnh táo, chắc chắn cậu ấy sẽ được biết.

Tuy nhiên, mình phải đợi đến sáng mai, và hi vọng hai đứa có cơ hội nói chuyện riêng trước khi cả nhóm đi đến văn phòng đăng kí kết hôn.

Nói về hi vọng có cơ hội nói chuyện, mình có nhắc cô Harris rằng tối nay mình rất muốn trở thành thánh giá duy nhất của cô ấy, để rồi sau đó, cô nàng nhanh chóng biến mất trong căn nhà, không bao giờ trở lại. Mới đây thôi mình vừa tìm cô ấy, và phát hiện rằng cô ấy đã vào phòng nghỉ ngơi, vì cánh cửa đã được đóng kín. Mình thừa biết nếu cửa này có chốt, cô ấy cũng đóng chốt luôn rồi.

Đối với một phụ nữ có khả năng gửi đi những lá email đầy thách thức, cô ta thế nào cũng sẽ tỏ ra kín tiếng trong cuộc chạm trán mặt đối mặt cho xem. Mình thừa biết phụ nữ luôn thích chỉ bảo đàn ông nên làm gì. Jane Harris thì ngược lại, cô ấy chỉ có thể nói ra bằng tay, chứ không thể bằng miệng.

Cô ấy đúng là một người lạ lùng.

Nhưng cô ấy là một họa sĩ... và còn là một họa sĩ nổi tiếng, chỉ ít nếu thằng nhóc hàng xóm tào lao ngớ ngẩn đó, cái thằng dường như không hề rời mắt khỏi cô ấy mỗi khi họ tình cờ gặp nhau, có lời nói đáng tin cậy.

Mình thật thông cảm với nỗi đau của nó tin rằng mình cũng từng có cảm giác tương tự khi chết đứ đừ vì cô giáo dạy môn khoa học vào năm lớp mười, Cô Huff.

Mặc dù cô Huff không có những đặc trưng ấn tượng như Jane Harris... cổ chân mảnh mai đó - cổ chân phải mảnh khảnh gây ấn tượng mạnh với hình xăm một cái đầu mèo đang nhe răng cười - và cả nụ cười ngây thơ nữa.

Ngây thơ. Chúa ơi. Làm quái nào mà mình nhận được hợp đồng từ cuốn sách vậy?

Nói về chuyện này mới nhớ... mình phải viết cái quái gì trong cuốn sách tiếp theo đây?

Thôi. Đã quá mệt rồi - và cũng khuya nữa - để nghĩ về chuyện này. Phải dẹp thứ này đi và đi ngủ thôi. Bây giờ chắc đã quá nửa đêm nhưng đồng hồ sinh học của mình vẫn đang theo giờ New York. Những ý tưởng về cuốn tiếp theo sau *Sweeping Sands* - cũng như những suy đoán sâu hơn về cô Harris - chắc phải để đến sáng mai.

PDA của Cal Langdon

Một điều cuối cùng trước khi đi ngủ:

Cô ấy dường như vẫn gấn bó một cách kì dị với đống quần của mình. Mình bắt đầu tự hỏi, không biết Mark có nhắc lại tin đồn nực cười khi tại mình còn ở bang Ohio không, về việc mình có thằng nhỏ siêu bự, rồi kể cho Holly và tiếp đó là Holly kể lại cho cô Harris này. Còn lời giải thích nào khác cho việc mình cứ bắt gặp cô nàng nhìn chăm chăm vào điểm nhạy cảm đó?

Nếu đây đúng là sự thật, mình buộc phải, đơn giản thôi, giết chết Mark. Bạn cũng biết rằng, với độ tuổi như Mark, đùa như vậy là quá lỗ rồi.

Nhưng cậu ấy làm việc trong lĩnh vực khoa học, và những tài năng trong đấu trường đó dường như không tiến hóa khiêu hài hước như chúng ta.

Phải nhớ để sáng mai hỏi cậu ấy mới được.

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

Chào buổi sáng tất cả các fan thân yêu của Wundercat! Bây giờ tớ sẽ lấy xe máy vào thị trấn để mua bánh mì cho JANE HARRIS! Chị ấy vẫn chưa thức dậy. Tớ vẫn chưa thấy chị kéo rèm cửa sổ phòng ngủ.

Nhưng ngay khi chị ấy thức dậy, chị ấy sẽ trông thấy một ổ bánh mì tươi ngon để chị ấy có thể dùng kèm với cà phê! Nhờ tớ cả thôi, Fan Số Một của Wundercat Mọi Thời Đại!

Wundercat muôn năm!

Peter

Gửi đến: Mark Levine

Từ>

Về việc: Thuê xe

Thưa ông,

Xin nhận lời xin lỗi chân thành nhất của chúng tôi về hiểu lầm đáng tiếc liên quan đến chiếc xe ông đã thuê. Văn phòng của chúng tôi, như ông đã biết, không mở cửa vào các ngày Chủ nhật. Tuy nhiên, nếu ông chịu khó trả lại chiếc ô tô ông đã thuê cho đại lý tại Ancona vào thứ Hai, chúng tôi sẽ rất hân hạnh khi giúp ông đổi chiếc hiện tại thành chiếc ô tô mui kín 4 chỗ mà ông đã đề cập.

Sally Marx

Chuyên gia phòng Du hành Tạp chí New York

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Được rồi, tất cả những gì mình đã viết đêm qua về việc ghét nước Ý này và ước gì được ở nhà xem ER ra sao, coi như bỏ hết.

Mình YÊU nước Ý. Mình YÊU THÍCH nơi này.

Khi mình thức dậy, mình đã cố kéo tấm rèm cửa sổ nặng trĩu ra, tưởng rằng sẽ thấy cơn mưa nặng hạt như tối hôm qua

Tạnh rồi. Không còn mưa nữa.

Thay vào đó, là cả một bầu trời trong xanh không một gợn mây. Và phía xa xa, thấp thoáng sườn đồi xanh rờn nhấp nhô những tòa lâu đài như vừa bước ra từ câu chuyện thần tiên. Và bên dưới là một hồ nước pha lê lấp lánh. Đâu đó thoảng thoảng mùi cỏ khô mới cắt. Các bức tường đá phản chiếu ánh nắng mặt trời của khoảng sân sau còn ướt sũng với những chiếc lá xanh loang lổ và những chùm hoa giấy đỏ rực, cả những chú chim đang hót líu lo trên những ngọn cây...

Thế thì, mình còn làm gì mà không mau mặc đồ bơi và nhảy ùm xuống nước thôi?

Và sẽ rất, rất là...

LẠNH QUÁ!!!!

Bạn thấy chưa? Nước đúng là RẤT lạnh. Giống như đá cục trong tủ lạnh vậy. Mình vừa run rẩy vì lạnh vừa viết những dòng này trên chiếc ghế bên bờ hồ trong khi toàn thân trùm kín khăn tắm.

Dù bây giờ có thể mới 9 giờ sáng, nhưng mặt trời đã tỏa ánh nắng chói chang. Hơi nước đang bốc lên từ chiếc khăn tắm ẩm ướt phủ lên chân mình. Mình sẽ cảm thấy ấm áp ngay thôi...

Về việc:

JANE HARRIS mặc đồ tắm trông thế nào? Sao cậu không kể!

Martin Schneck

Gửi đến: Claire Harris

Từ: Jane Harris

Về việc: Chào mẹ!

Ngay bây giờ tụi con đang ngồi trong xe chạy đến Castelfidardo để xin giấy kết hôn cho Holly và Mark! Vui lắm mẹ ạ!

Phong cảnh ở đây cũng rấtttttttttttttt là đẹp. Thậm chí cả những bảng hiệu cũng đẹp hơn hẳn khu nhà mình. Chúng nhìn bắt mắt hơn... dù con chẳng hiểu gì hết.

Cả thức ăn nữa! Con vừa được ăn bữa sáng ngon nhất trong ĐỜI... món gì đó tên Nutella với ổ bánh mì - vẫn còn nóng - vừa mới nướng này. Chúa ơi, con tưởng mình đã chết và lên đến thiên đường rồi chứ.

Dù sao thì, chúc bố mẹ đều mạnh khỏe nhé!

Con chào mẹ!

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Vì cô cứ im lặng không muốn nói chuyện này mặt đối mặt, nên tôi chẳng còn chọn lựa nào khác phải tiếp tục cuộc chiến email này. Tôi tin rằng cô đã nói điều gì đó với ngụ ý, tôi không nên chõ mũi vào chuyện tình cảm của Mark, và tôi ắt hẳn đã quá ám ảnh với suy nghĩ là người bạn trung thành nên phải có trách nhiệm cảnh báo cậu ấy nên tránh xa nguy cơ bị đe dọa về cảm xúc lẫn tài chính trong khi chính cậu ấy lại mong muốn dẫn thân vào. Cô có chịu suy xét chuyện này thấu đáo hơn không, hay cô vẫn còn mờ mắt về thứ gọi là lãng mạn đó?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Chúa ơi, không tin được anh LẠI gửi email cho tôi khi đang ngồi trong xe như thế này. THÔI NGAY ĐI!

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Cô còn cho tôi chọn lựa nào khác khi không chịu nói chuyện trực tiếp với tôi? Tôi còn chưa kịp đánh tiếng với hai người đó về việc họ đang phạm phải sai lầm như thế nào. Có lẽ nào cô cũng dần suy nghĩ giống tôi chẳng? Tôi để ý sáng nay cô có vẻ miễn cưỡng rời khỏi hồ bơi khi cô bạn Holly của cô hối thúc mọi người chuẩn bị đến Castelfidardo....

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Chỉ vì tôi đang hưởng thụ cuộc sống bên hồ bơi thôi! Ít ra cũng cho đến khi ANH xuất hiện.

Không, tôi vẫn không thay đổi ý định. Holly và Mark thuộc về nhau, và tôi không thể hiểu tại sao có người lại suy nghĩ ngược lại.

Và tôi cũng không phải là người “mờ mắt vì thứ gọi là lãng mạn đó” như anh đã kết tội. Tình cảm là điều ngọt ngào, chỉ vậy thôi. Và nếu anh cứ cố chọc gậy bánh xe, anh là kẻ đê tiện!

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Đê tiện à?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

nh đã nghe tôi nói rồi. Hay đọc được cái chữ tôi ghi rồi. TÊN ĐÊ TIỆN. Chỉ có kẻ đê tiện mới cố thuyết phục bạn thân mình không nên kết hôn với cô gái trong mơ của anh ta. Đừng nói với tôi đó không phải là chuyện anh đã tính toán cả đêm khi ngồi dưới terrazza hôm qua.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Làm sao cô biết chính xác tôi thức cả đêm để làm gì? Cô đi ngủ lúc 10 giờ mà.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Tôi chỉ tình cờ thức dậy đi lấy nước uống, và trông thấy anh vẫn đang ngồi đó. Anh và cả Mark nữa.

Nhưng rõ ràng nỗ lực của anh không có tác dụng rồi. Nếu không, chúng ta sẽ không ngồi trên chiếc xe này để chạy đến Castelfidardo đâu nhỉ?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Tôi chẳng có cơ hội nào nói chuyện với Mark, vì cậu ấy đã nốc quá nhiều rượu trong bữa tối nên say bí tỉ. Phải nói thêm với cô rằng, đó không phải là dấu hiệu tốt chứng tỏ cậu ấy đang rất mong đợi hôn nhân sắp tới trong sung sướng đâu.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Ồi, thôi đi. Đến cả tôi cũng có thể chuốc rượu được Mark. Đồ anh ấy nhẹ hều. Có lẽ anh ấy chỉ đang cố gắng bầu bạn với anh thôi. Chuyện này chẳng có nghĩa GÌ HẾT.

Hơn nữa, bất cứ chàng trai nào cũng đều có quyền xả hơi một chút trước khi kết hôn.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

(bất cứ chàng trai nào cũng đều có quyền xả hơi một chút trước khi kết hôn)

Điều này chứng tỏ quan điểm của tôi khi cho rằng hôn nhân là một thể chế cũ kĩ trái tự nhiên cần phải được loại trừ là đúng. Đàn ông có truyền thống uống say bí tỉ vào đêm trước khi diễn ra đám cưới phản ánh một sự thật, họ muốn dùng hơi men để chống lại lí trí sáng suốt của mình.

Chỉ có PHỤ NỮ mới muốn kết hôn. Đàn ông thì không. Hành vi của Mark đêm qua đã chứng tỏ, sâu trong tận đáy lòng, cậu ấy không hề muốn chuyện này. Cô biết r.

Cal

11. Chương 10

Chương 10

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Anh đúng là lạ đời. Tôi nói thật. Anh vẫn giữ cách suy nghĩ này về TẤT CẢ MỌI CHUYỆN sao? Ý tôi muốn nói là, anh có cần phải suy nghĩ thái quá đối với những chuyện nhỏ xiu không? Anh không bao giờ chỉ cần LẦM thôi, mà không cần suy nghĩ nhiều à?

Phải chăng chỉ VÌ anh từng làm điều gì rồi, nhưng không lường trước hậu quả, thế là bị chết cháy, nên anh mới chống đối hôn nhân của người ta như thế?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Và tôi đồ rằng cô sẽ không thừa nhận cô từng mơ mộng về ngày đám cưới của mình khi mới lên bảy chứ? Cho mấy con búp bê Barbie của cô đội mạng che của cô dâu và đưa chúng đến anh chàng chú rể Ken xấu số đáng thương khi cô lên chín? Tự phác họa ra bộ đầm cưới mơ ước khi cô bước vào tuổi thiếu niên, và sau tuổi hai mươi thì nhìn chàng trai nào cũng tưởng tượng ra đó là chồng tương lai/ là bố của những đứa con sau này, so sánh khả năng kiếm ra tiền và vẻ bề ngoài của anh ta, và đánh giá phần trăm trung thành anh ta dành cho cô?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện
Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc
Cô cũng đâu trả lời câu hỏi của tôi.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Được thôi. Đúng đó, tôi tổ chức tiệc cưới cho búp bê Barbie. Đúng, tôi đã phác họa ra bộ đầm cưới của mình.

Và, đúng vậy, tôi đánh giá những người bạn trai của tôi, tự hỏi rằng liệu họ có chung thủy với tôi hay không. Nhưng tôi chưa bao giờ quan tâm đến năng lực kiếm tiền của họ. Tôi nói thật. Anh có thể hỏi Holly để đối chứng.

Còn về chuyện người bố mẫu mực, làm sao tôi có thể lo lắng về người sắp làm bố các con tôi khi chính tôi thậm chí còn không chắc có MUỐN có con hay không? Sự nghiệp của tôi chỉ mới bắt đầu. Tôi muốn trông thấy nó diễn tiến như thế nào trước khi tôi cố gắng mang một sự sống khác vào thế giới này.

Ngoài ra, tôi đã có con mèo yêu dấu của mình. Thế nên, gần như tôi đã có đủ

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Cô có nghiêm túc không khi so sánh chuyện nuôi một đứa bé và nuôi một con mèo như thế?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Anh chưa gặp Dude đó thôi.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Dude là ai?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Con mèo của tôi. Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi CỦA TÔI.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc

Tôi không nhớ cô đã hỏi gì cả.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Chẳng phải lí do duy nhất khiến anh chống đối hôn nhân và tình yêu như vậy chỉ vì chuyện cá nhân anh bị thất bại sao?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Hoàn toàn không. Sự thất bại trong hôn nhân của tôi chẳng đóng vai trò nào đáng kể khi tôi qui kết rằng loài người từ xưa đến nay không có khả năng duy trì chế độ một vợ một chồng. Tôi tin rằng chúng ta sinh ra để có bảy hoặc tám người bạn đời trong cuộc đời, chứ không phải một. Quan điểm cho rằng chúng ta - với tư cách cộng đồng - nên vỗ tay tán dương những cặp đôi đang cố gắng duy trì việc ở bên nhau bốn mươi hay năm mươi năm hay thậm chí lâu hơn thế thật nực cười. Vốn đã có chuyện gì đó không ổn khi ca tụng những cặp đôi như thế. Đơn giản bởi lẽ, sẽ chẳng thuận theo tự nhiên nếu ai đó cố sống với người khác quá lâu.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Bố mẹ tôi sẽ tổ chức lễ kỉ niệm 40 năm ngày cưới vào năm sau. Anh có định nói vốn dĩ đã có chuyện gì không ổn giữa họ nữa không?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Không chống đối bố mẹ cô, nhưng xét về bản chất, câu trả lời là có. Cô định nói với tôi rằng trong 40 năm như thế, họ chưa bao giờ đánh nhau hay lừa dối nhau sao?

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Chắc chắn họ có đánh nhau. Họ là CON NGƯỜI mà. Nhưng lừa dối nhau? Không đời nào.

J

Tái bút: Anh đúng là kẻ đần độn.

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Cal Langdon

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

T bao giờ nói rằng lý thuyết mình đưa ra đều đúng với tất cả mọi người. Nhưng dù sao, đó vẫn là sự thật.

Cal

Tái bút: Đã có ai nói với cô rằng, cô rất dễ thương khi nổi giận chưa?

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Jane Harris

Về việc: Đã đến lúc nói chuyện

Anh đang TẤN TĨNH tôi đấy à?

Chẳng tác dụng gì đâu. Tôi sáng suốt hơn những phụ nữ anh từng ve vãn nhiều đấy.

Đừng gửi email cho tôi nữa, chúng ta đến nơi rồi.

J

Tái bút: Anh vẫn là kẻ đần độn

Vấn đề kết hôn của công dân Mỹ tại Ý

Một công dân Mỹ muốn kết hôn ở Ý trước hết phải có bản công bố (còn gọi là STATO LIBERO) được tuyên thệ bởi bốn (4) nhân chứng trước lãnh sự Ý, khẳng định rằng theo luật lệ ban hành mà chủ thể này được quản lý ở Mỹ, hôn nhân của đối tượng không gặp trở ngại nào về mặt pháp lý. Vì vậy đối tượng muốn kết hôn phải xuất trình tại Tổng Lãnh sự với bốn nhân chứng không quen biết nhau, cũng không dính líu gì đến cô dâu hay chú rể tương lai. Mỗi nhân chứng đều phải mang theo giấy tờ cá nhân còn hiệu lực (Hộ chiếu hay Giấy phép lái xe).

Hộ chiếu của đối tượng muốn kết hôn cũng phải được đệ trình, và, nếu thích hợp, phải nộp cả đơn li dị của những cuộc hôn nhân trước đó (sắc lệnh cho phép li dị cuối cùng hoặc giấy khai tử) được dịch sang tiếng Ý và được hợp thức hóa bởi Bộ Ngoại giao có thẩm quyền cùng với “Apostille” (xem trang 2). Lời tuyên thệ có hiệu lực trong ba tháng.

Nhật ký hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Cal Langdon là một tên gốc nghèo.

Hắn ta đúng là VUA của những tên gốc. Hắn ta, không nghi ngờ gì nữa, là VÔ ĐỊCH của những tên gốc mọi thời đại. Làm sao Mark có thể làm bạn với hắn? Làm sao có thể?

Mình NGHĨ anh ta có thể thú vị, thậm chí khá dí dỏm, khi nói về một đề tài huyền bí nào đó như ngành công nghiệp sản xuất đàn xếp. Ít ra như vậy cũng được xem là hữu ích khi Castelfidardo rõ ràng là một trung tâm sản xuất đàn xếp của thế giới. Ai có thể biết được hóa ra Zio Matteo là một nghệ sĩ đàn xếp lừng danh quốc tế, và đó cũng là lý do tại sao ông mua một biệt thự rất gần thị trấn nơi sản sinh ra loại nhạc cụ mà ông đã chọn này?

Thậm chí ở đây còn có cả một VIỆN BẢO TÀNG đàn xếp, trưng bày - còn gì khác nữa đâu - một cây nhất thế giới có thể chơi được. Nó cao ngang ngửa Cal Langdon.

Giữa bãi cỏ xanh của chính quyền xã còn có bức tượng người đàn ông cao lớn đang chơi đàn xếp. Nhưng lạ lùng ở chỗ, ông ấy đang khóa thân. Mình không chắc chuyện này có công hiệu ở Mỹ hay không. Một bức tượng nghệ sĩ đàn xếp lỏa lồ ngay giữa quảng trường xã.

Vậy còn những đề tài không liên quan đến mối quan hệ con người, như nguồn dự trữ dầu mỏ của Ả-rập Saudi đang suy kiệt hay lịch sử của nền công nghiệp sản xuất đàn xếp thì sao? Đó là những chủ đề duy nhất Cal Langdon phải được luật pháp cho phép mới có thể thảo luận. Vì khi nó đến với công chúng, anh ta hoàn toàn không biết gì hết.

Hèn gì cô vợ cũ đã bỏ anh ta.

Thật tình mình chẳng thể nào hiểu nổi làm sao anh ta có thể duy trì công việc làm phóng viên nước ngoài lâu đến thế. Cal Langdon đã bay khắp thế giới - chỉ khi anh ta không bị sốc tưng tưng khi ngồi phía sau chiếc xe jeep mà thôi - và phỏng vấn những người quyền cao chức trọng, lãnh đạo thế giới cũng như những chiến sĩ du kích.

Tuy nhiên, anh ta dường như không biết rõ về con người như MÌNH, mình cũng chỉ mới bước ra khỏi nhà năm năm qua, vì mình quá bận bịu với công việc vẽ tranh. Nhưng làm sao một người biết rất nhiều người lại hiểu quá ít về họ? Đó chính là điều mình muốn biết.

Sao cũng được. Mình sẽ không để anh ta phá hoại khoảnh khắc tuyệt đẹp này đâu. Cả bọn đang ngồi chờ bên ngoài Văn phòng Ngoại giao của Castelfidardo, đó là nơi họ sẽ cấp giấy đăng ký kết hôn cũng như sắp xếp các tiệc cưới trong thị trấn. Mark và Holly đang đứng bên bàn làm việc, cố gắng giải thích cho cô văn thư hiểu điều họ muốn. Họ đã có sẵn đơn xin đăng ký kết hôn làm tại lãnh sự quán Ý ở New York. Hóa ra khi một công dân Mỹ muốn lên đăng ký kết hôn ở một quốc gia khác, họ không thể làm việc bừa bãi được. Đầu tiên họ phải làm một đồng giấy tờ khi còn ở Mỹ. Trong đó có một lá đơn, Mark và Holly thậm chí phải mang theo bốn nhân chứng khác nhau - họ là những người không quen biết nhau, cũng không quen biết cô dâu chú rể - đến đại sứ quán Ý để thề rằng hai người này vẫn chưa kết hôn với người khác (Holly và Mark).

Mình không hiểu tại sao chuyện này lại mất thời gian như vậy. Hay tại sao Cal Langdon cũng thấy bứt rứt muốn qua bên đó, để nghe trộm. Mình luôn theo dõi anh ta để đảm bảo rằng anh ta không phá hoại tiến trình này. Bây giờ đến cả ông thư kí cũng ra ngoài tham gia vào câu chuyện.

Thế nhưng, ông ấy cứ luôn miệng, “Non”[36].

Nghe không hay tí nào. Lẽ ra ông ấy phải nói “Si” chứ?

Holly cứ liên tục chỉ trỏ đồng giấy tờ nhận được từ lãnh sự quán Ý và nói, “Nhưng ở New York họ nói rằng...”.

Ông thư kí thì cứ luôn miệng, nói bằng thứ tiếng Anh trệu trạo, “Đúng vậy, nhơn, đó là New Yorka, đó không phải là cách chúng tôi làm ở Ý”.

E hèm. Holly trông có vẻ căng thẳng. Mình cảm thấy mùi xúi quẩy rồi.

Bây giờ thì ông thư kí bắt đầu cảm thấy bực bội.

“Tôi khôn hỉu”, ông ấy nói, “Tại sao cô muốn kết hôn ở Castelfidardo này? Sao khôn là Las Vegas, như những người Mỹ bình thường khác?”.

Úi chà. Holly nổi điên rồi.

“Bởi vì chúng tôi KHÔNG PHẢI là những người Mỹ bình thường”, cô ấy nói, “Chúng tôi muốn kết hôn ở đây, ngay tại Castelfidardo này. Chúng tôi đã có đúng lá đơn. Vậy còn vấn đề nào nữa? Cứ mở lịch ra đi rồi nói cho chúng tôi biết khi nào ngài thị trưởng có thời gian rảnh để chủ trì buổi lễ, chúng tôi sẽ...”.

Ôi Chúa ơi. Peter Schumacher mới bước vầắc hẳn thẳng bé đã chạy theo trên chiếc xe máy nhỏ xíu của nó.

Tội nghiệp. Chắc nó cũng chẳng có chuyện gì làm...

Ồ kìa, ông thư kí đang đưa cho Holly thứ gì đó...

HIỆP ĐỊNH HAGUE VỀ VIỆC BÃI BỎ YÊU CẦU ĐƯỢC HỢP THỨC HÓA BỞI LÃNH SỰ ĐỐI VỚI CÔNG VĂN NƯỚC NGOÀI

Hoa Kỳ, Ý, cùng vài quốc gia khác đã kí kết hiệp định về việc bãi bỏ những yêu cầu được Lãnh sự quán và Bộ Ngoại giao công nhận hay hợp pháp hóa đối với những công văn được công nhận bởi một hiệp định của quốc gia này nhưng lại có ý định sử dụng tại hiệp định ở quốc gia khác cũng đã kí kết hiệp định này.

Vì vậy, tòa Tổng Lãnh sự, từ nay trở đi, sẽ không công nhận hay hợp pháp hóa bất cứ công văn nào: văn bản cần công chứng, chứng thư, giấy chứng nhận thống kê sinh tử và giá thú, di chúc, sắc lệnh của tòa án, vân vân.

Muốn có giá trị ở quốc gia đã kí kết hiệp định này, tất cả các văn bản phải kèm theo APOSTILLE.

Để có được “APOSTILLE” ở bất cứ bang nào của nước Mỹ, trước hết văn bản phải được công chứng viên của bang đó chứng nhận và sau đó được xác nhận bởi Cán bộ Hành chính của quốc gia đó nơi công chứng viên có đủ tư cách giải quyết.

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc:

TIN KHẮN! JANE HARRIS đến nước Ý này để làm nhân chứng cho một người bạn. Hôm nay họ đã đến Ufficio di Secretario[37] của Castelfidardo để đăng kí kết hôn, nhưng ông thư kí trả lời NON! Ông ta không đồng ý, vì cô bạn của Jane Harris đã không lấy APOSTILLE từ lãnh sự quán Mỹ ở Roma!

Tớ đã ngay lập tức lái xe máy từ Ufficio di Secretario về nhà để báo tin cho các cậu biết, cũng như cho bà nội của tớ. Bà nói rằng sẽ nói chuyện với ông thư kí sau giờ ăn trưa, vì bà mình quen mẹ của ông ấy! Bà nói rằng mẹ của ông ta sẽ rất giận dữ nếu biết con trai mình không để cho hai người Mỹ đang yêu nhau kết hôn! Bà còn nói rằng sẽ báo chuyện này cho chính ông thị trưởng Torelli, nếu bắt buộc phải làm như thế!

Tại Ufficio di Secretario, JANE HARRIS mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu hồng, quần tây cotton đen, và một đôi xăng-đan cùng màu hồng! Móng chân cũng được sơn màu hồng để hợp tông với nhau! JANE HARRIS trông rất xinh!

Sẽ cập nhật thêm tin tức từ Fan Số Một của Wundercat!

Wundercat muôn năm!

Peter

Gửi đến: Claire Harris

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ

Thảm họa rồi! Thành phố Castelfidardo không cho phép Holly và Mark kết hôn với nhau ở đây! Trừ phi họ có con dấu của lãnh sự Mỹ ở Rome!

Nghĩa là tụi con phải lái xe đến đó rồi quay trở về đây để nộp đơn. Lại một chuyến đi vừa đi vừa về mất tám tiếng nữa! Tụi con chỉ có thể mượn nhà cho đến thứ Sáu thôi, khi chú của Holly trở về từ chuyến lưu diễn dàn xếp gần đây nhất. Ông thư kí nói rằng lịch của ngài thị trưởng đã kín, trong khi chỉ có ngài thị trưởng mới có quyền tổ chức lễ cưới mà thôi!

Mọi người đều thất vọng. Dĩ nhiên trừ Cal ra. Anh ta luôn chống đối hôn nhân theo niềm tin cố định của mình. Anh ta nghĩ chắc chắn có điều gì đó không bình thường khi bố và mẹ sống cùng nhau lâu như vậy. Anh ta hoàn toàn không có khái niệm về việc những người bình thường đang thực hiện chức năng của mình như thế nào. Có lẽ anh ta là con robot.

Tuy nhiên, tụi con vẫn sẽ đi ăn trưa ở thị trấn và sau đó sẽ quay lại văn phòng ngoại giao để lấy thông tin. Người quản gia của ông chú Holly có thể sẽ làm được gì đó, theo lời cháu nội của bà ấy. Rõ ràng là, bà ấy biết hết bố mẹ của tất cả mọi người, và có thể làm họ cảm thấy xấu hổ để có thể đạt được điều mình muốn.

Hi vọng lưng của bố đã đỡ hơn! Đôi găng tay đó hữu ích thật!

Yêu mẹ,

Janie

PDA của Cal Langdon

Nặng nề đòi mua bữa trưa, vì mọi người trong đoàn đều trông hết sức buồn bã (dĩ nhiên trừ mình ra

Dường như chính quyền Ý đã làm nhiệm vụ thay mình, ít nhất cho đến lúc này, khi không cho phép Mark và Holly cùng kết đôi hạnh phúc (hay tê tái cũng không chừng). Hình như cặp đôi trẻ tuổi này không thể trở thành vợ chồng trừ phi họ có con dấu đóng trên lá đơn chỉ có thể được đảm bảo tại đại sứ quán Mỹ ở Rome. Họ đang lưỡng lự giữa việc dẹp luôn chuyện này hay gói ghém hành lí lên đường trở lại Rome vào ngày mai.

Về quan điểm này, Mark nghiêng về ý muốn trở lại Rome hơn. Đáng ngạc nhiên là, chính quý cô yêu quý của Mark lại bị lung lay quyết tâm. Mình tự hỏi không biết Holly có thích thú về ý tưởng kết hôn với Mark như mình - cả cô bạn Jane của cô ấy nữa - từng phỏng đoán hay không.

Ít nhất chuyện này cũng giải thích rằng tại sao cô Harris lại muốn nói chuyện bằng email. Ất hẳn cô ấy cũng đã biết rằng sự nhiệt tình của cô bạn mình không hề nồng nhiệt như lẽ ra nó phải thế.

Mình cũng phải nói rằng, nếu một chi tiết nhỏ xíu như đóng dấu lá đơn và chuyển đi tám tiếng cũng đủ để khiến Holly tức giận, thì có lẽ, Mark nên sống độc thân thì hơn.

Hai cô đang trong toa-lét, làm những chuyện mà phụ nữ thường làm bất cứ khi nào họ bước chân vào những chỗ như thế cùng nhau. Mark đang nói chuyện điện thoại với đại lý cho thuê xe hơi ở Ancona. Rõ ràng là, lời hứa đổi xe mà Tạp chí New York nói với cậu ấy sáng nay đã không còn hiệu lực. Phải chi cậu ấy gọi điện trước khi cả bọn khởi hành thì hơn.

Tuy nhiên, bữa trưa lại rất ngon miệng. Cả bọn tìm thấy một quán ăn gia đình nhỏ rất nổi tiếng trong giới công nhân làm đàn xếp ở các nhà máy. Chỉ với 20 euro, cả bọn được thưởng thức những món ăn được trình bày một cách trang nhã như mì ống sốt chanh, sò nướng, salad Capri và một bình bianco frizzante. Người bản xứ luôn nhìn bọn mình bằng những cặp mắt kì lạ, chắc chắn là vậy. Rõ ràng đây là một nhà hàng không thấy bóng dáng người Mỹ nào hết.

Và cũng chẳng nghe nói đến việc không được hút

Tuy nhiên, vẫn là một bữa ăn hết sức thoải mái.

Bây giờ, mình nghĩ cả bọn sẽ trở về tòa thị chính để tiếp tục tranh cãi với vài cán bộ có trách nhiệm ở đó. Nếu may mắn, sẽ có sự góp mặt của Inga Schumacher - người sẽ mang khúc bi hài này đến một tầm cao vui nhộn mới - và cả đứa cháu nội, thằng bé hình như cũng hoàn toàn theo phe bọn mình... nhưng không có nghĩa, sự có mặt nhanh nhẩu của nó sẽ khiến cô Harris phiền phức. Thật ra, mình bắt đầu thấy rằng hình như cô ấy thích có trẻ con bên cạnh. Sự hiện diện của Peter khiến mình rất khó nói ra những điều mình muốn nói về mục đích sùng bái của thằng bé...

Có lẽ chuyện này cũng bình thường. Đường như mình luôn suy nghĩ - hay nói ra - những điều hết sức lạ lùng về người phụ nữ đó. Nói cho cô ấy biết cô ấy rất dễ thương khi nổi giận sao? Mình đang làm cái giống gì vậy? Mình CHƯA BAO GIỜ nói ra những câu như thế, viết ra lại càng không.

Vậy đó. Cô ấy đã đọc nó, một minh chứng vĩnh viễn cho tính ngốc nghếch của mình.

Mình nên bị bắn vào đầu thì hơn.

Điều này càng thể hiện rõ, đặc biệt là khi cô ấy nghĩ mình là - là gì ấy nhỉ? À, đúng rồi. Kẻ đê tiện. Hay thật. Bị gọi là kẻ đê tiện bởi một quý cô kiếm sống bằng cách vẽ tranh về mèo. Này Cal Langdon, mày đã

tạo ra thứ gì đó để người ta lúc nào cũng ngược mắt nhìn chúng khi đang treo lủng lẳng trên miếng hít của kính chắn gió chưa? Chưa, chưa hề.

Chắc là do loại rượu có gas đáng ghét này. Đúng là do nó rồi. Mình cần một ly bia. Có lẽ chiều nay, vì hình như mọi người cũng không định đi đổi xe ở Ancona, mình sẽ rủ Mark cùng vào bar - có quán Bar Diên Loạn và Cửa Hàng Xăm Hình Khêu Gợi ở Porto Recanati - và hai đứa sẽ cùng nói về chuyện kết hôn này sau một vài ly rượu lạnh...

Mình vẫn cứ suy nghĩ miên man về cô Harris. Hôm nay cô ấy đã mang một đôi giày mình chưa bao giờ trông thấy. Giày hở ngón, dĩ nhiên là vậy rồi, với những sợi dây da màu hồng buộc díck dắc qua hình xăm đầu con mèo...

Mình cần một chút không khí.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Tội nghiệp Holly. Cậu ấy trông thật thiếu não.

Lão thư kí đáng ghét. Và cả nước Ý này. Mình lại ghét nơi này nữa rồi! Sao họ lại ích kỉ như vậy? Họ không thấy họ đang phá hủy một trong những điều ngọt ngào nhất, một cô gái hết sức hiền lành với thói hành chánh quan liêu nực cười của họ sao?

Ít ra bà Frau Schumacher cũng hiểu. Bà ấy thật sự đã khiến ông thư kí hết hồn. Ông ta trông có vẻ sợ hãi. Ông ta cứ luôn miệng nhắc đến ngài thị trưởng. Rõ ràng là, ông ta... chẳng có quyền làm gì cả.

Nhưng ngài thị trưởng thì có.

Mình nghĩ có lẽ bà Frau Schumacher nói với ông ta hãy để bà ấy gặp ông thị trưởng.

Tuyệt vời! Đối với một bà lão, bà Frau Schumacher quả là đáng sợ!

Tạ ơn Chúa vì Peter đã về nhà dẫn bà ấy lên. Cũng thật cảm ơn Chúa về Wondercat. Nếu không có chuyện hâm mộ Wondercat, Peter sẽ không biết được chuyện gì để có thể chạy về nhà báo cho bà ấy

Và dĩ nhiên, sẽ chẳng có Wondercat nếu không có con Dude. Đúng là như vậy, sẽ không có bất cứ chuyện nào xảy ra nếu không có con mèo của mình.

Như thường lệ thôi. Lại thêm một bằng chứng khác chứng minh rằng con Dude, như mình luôn nghi ngờ, chính là Thượng Đế.

Bây giờ ông thư kí đã rời khỏi văn phòng. Bà Frau Schumacher trông hết sức hài lòng. Mình hỏi Peter chuyện sao rồi, cậu bé trả lời: “Ông thư kí nài đến gặp thị trưởng để xem ôn ấy có thể thay đổi kế hoạch để bạn của chị có thể kết hôn vào thứ Tư hay không. Có thể lịch của ôn ấy vẫn còn giờ trống”.

Khi mình nói rằng chuyện này đúng là một tiến triển tốt, Peter gật đầu rồi nói: “Đúng đó. Họ rất sợ bà nội của em. Bà sẽ đến gặp mẹ ôn thị trưởng, ôn ấy không muốn như vậy đâu”.

Hay quá! Thích thật!

Cứ nghĩ Holly sẽ tươi tỉnh hơn khi nghe điều đó. Nhưng cậu ấy ngồi kế bên mình, ôm lấy bụng và trông hết sức khó chịu.

Mình cũng không thể trách cậu ấy được. Cậu ấy đã mong đợi ngày này từ rất lâu rồi, và những chuyện trì hoãn thế này khiến cậu ấy...

Ông thư kí về rồi. Là thật! Cả bọn được triệu tập đến văn phòng ngài thị trưởng!

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Claire Harris <>

Về việc: Mẹ ơi

Con yêu, đúng là một tin khủng khiếp về Holly tội nghiệp! Mẹ xin lỗi vì mãi đến bây giờ mới hồi âm cho con, nhưng bố con mới làm rớt khung hình lên ngón chân cái nên mẹ phải đưa ông ấy đến Promptcare để chụp X-quang. Không bị gãy, cảm ơn Chúa, nhưng bị bầm tím. Mẹ bắt ông ấy đi ngủ sau khi cho ông ăn một tô kem Breyers.

Mẹ hi vọng con sẽ làm được gì đó giúp Holly. Sẽ rất đáng tiếc nếu con bé và Mark - à, tất cả các con - lặn lội đường xa như vậy mà lại không thể hoàn thành đám cưới bí mật nho nhỏ này. Mẹ cảm thấy thật tội tệ.

Nhưng, cho dù hai đứa không kết hôn được, các con cũng có một chuyến đi vui vẻ mà, đúng không? Nhà chú Holly thế nào hả con? Có đẹp không? Cửa sổ có khóa không? Vì con biết đấy, mẹ vừa xem tin tức trên ti-vi thấy người ta nói rằng, ở những thành phố bên bờ biển như vậy, người ta thường mở cửa sổ vào ban đêm để đón gió biển, nhưng đó cũng là lời mời gọi cho những tên trộm và hiếp dâm! Chúng sẽ lén vào qua cửa sổ và khoán hết tất cả đồ đạc! Mẹ hi vọng là con nhớ khóa cửa cẩn thận trước khi đi ngủ.

Và mẹ cũng hi vọng con không quá khắt khe với cậu Cal Langdon đẹp trai đó. Con là một cô gái mạnh mẽ và xinh đẹp, Janie, và con cũng biết các chàng trai không thể nào cưỡng nổi sức hút của con. Có nhớ nhiều thằng đã tranh nhau mời con đến buổi khiêu vũ ở trường không? Tuy đa số tụi nó đều là những đứa đầu cấp không thể nào lấy lòng con được...

Nhưng cái cách tụi nó lớn vồn quanh nhà, rồi hỏi bố xem liệu chúng có thể cắt cỏ được không, trong khi bố mẹ biết tổng chúng chỉ muốn nhìn trộm con thôi. Hãy nhớ rằng một số thằng bé mà ngày xưa con không thêm liếc mắt tới hiện nay đã có việc làm rất tốt tại Pfizer.

Và Helen Shipley nói với mẹ rằng con trai Curt của bà ấy đã có mức lương sáu số trong ngành du lịch tàu thuyền!

Tại sao con cứ nằng nặc cho rằng Curt là đứa lưỡng tính, mẹ chẳng thể nào hình dung nổi. Hellen nói chuyện đó chẳng đúng chút nào. Theo lời bà Helen thì, Curt chưa kết hôn vì thằng bé chưa gặp người nào vừa ý. Có lẽ CON mới chính là người nó chọn, và nó vẫn đang đợi con để nói lại tình xưa.

Hơn nữa, theo Charlie Rose, cậu Langdon này đã kiếm được BỘN tiền với cuốn sách be bé đó. Con không cần phải hếch mũi lên. Wondercat là cục cưng của con, nhưng nó sẽ không thể nổi tiếng mãi mãi. Con cần phải suy nghĩ về tương lai mình, Janie của mẹ ạ.

Yêu con,

Mẹ

Tái bút: Bố nói rằng hình như bộ phim hoạt hình về những dụng cụ nhà bếp biết bay đó đã bị hủy. Chuyện này sẽ mở ra một khoảng trống cho chuỗi phim hoạt hình của Wondercat, con không nghĩ vậy sao?

12. Chương 11

Chương 11

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

THÀNH CÔNG RỒI!!! Bà nội tớ đã sắp xếp tất cả! Cô bạn của JANE HARRIS sẽ kết hôn vào 9 giờ sáng thứ Tư, trước khi ngài thị trưởng phải đi làm trọng tài cho một trận bóng trường tiểu học, nơi ông ấy giữ chức giám đốc thể thao khi không khoác áo thị trưởng.

Nhưng họ phải nhờ lãnh sự Mỹ đóng trước khi họ kết hôn. Vì vậy ngày mai họ sẽ khởi hành đến Rome.

Tất cả đều được giải quyết, nhờ bà nội của tớ! Ai cũng hứng khởi hết! Trừ ông thư kí và ngài thị trưởng.

Nhưng điều tuyệt vời nhất là...

JANE HARRIS ĐÃ HÔN TỐ!!!! ĐÚNG VẬY!!!! Để nói lời cảm ơn về những gì tớ đã làm để giúp cô bạn của chị ấy!!!

Tớ sẽ không bao giờ rửa mặt đâu.

Bản tin kết thúc. Tớ là Peter Schumacher, Fan Số Một của Wundercat, nói

TẠM BIỆT!

Wundercat muôn năm!

Peter

GE. SP. AL. S.N.C

Viale Europa 44

Porto Recanati (MC)

CỬA HÀNG BÁCH HÓA

EURO

PelliCola Co

0,50

6 Minibi

2,50

Ô-liu Bella

2,50

Kinder Sorpr

1,80

Birra Peroni, 24

12,76

Insalata Rom

0,66

Sốt Cà Chua

2,23

Uva Italia P

1,95

Trà Twinings

1,90

Insalata Tro

0,41

Puro Succo

1,33

Naionese Cal

1,22

Latte Fr.A.Q.	
1,37	
Insalata Gen	
0,38	
Latte Fr. Int	
1,30	
Oro Duepic'c	
2,34	
637 Pom.Ross	
1,90	
Banco Taglio	
1,01	
Oro Piu'caca	
1,53	
Olive verdi	
0,78	
Bisc. Conad G	
0,89	
Pane Dol	
0,55	
Pomodori Pel	
0,55	
Kem Dori	
0,65	
Mais Pop Cor	
0,60	
Banco Taglio	
27,21	
Caffe Classi	
2,09	
Caffe Classi	
2,09	
Arance Taroc	
2,55	
TOTALE	
77,55	

Contanti
100,00
R
22,45
N.Pezzi 50
Oper: 10
Cassa 1 1
Regalo Bollini: 15
Codice: Bollini
Arrivederci e Grazie! (Tạm biệt và cảm ơn!)
La Cantinetta
Enoteca
Ricrea di Morresi G. & C.
SNC Viale Europa 36
Porto Recanati
EURO
Vino1 8,66
Vino 1 7,80
Vino 1 7,40
Vino 1 5,40
Vino 1 7,0
Vino 1 9,00
Vino 1 6,50
Vino 1 6,50
Vino 1 5,00
Vino 1 5,00
Vino 1 10,20
Vino 1 9,00
Vino 1 14,00
TOTALE 110,46
Grazie! (Cảm ơn!)
Nhật kí hành trình của
Holly Caputo và Mark Lavine
Jane Harris
Ngài thị trưởng đã đồng ý!!!!

Mình cảm thấy hơi run khi phải đi đến đó, nhưng bà Frau Schumacher đã giải quyết tất cả giùm tội mình! Mình không thể viết ra bà ấy đã nói gì với người đàn ông to lớn ngồi đằng sau cái bàn - một cái bàn cũng rất đáng sợ, với rất nhiều hồ sơ đống xung quanh, và người đàn ông cũng rất đáng sợ, với dải băng đeo chéo màu xanh đột chuối phủ lên bộ đồ thể thao thùng thình - nhưng sau đó Cal đã dịch lại, bà ấy nói rằng, “Tổ chức kết hôn cho hai đứa trẻ đáng yêu này ngay nếu không cậu sẽ hối hận”.

Cal nói rằng anh ta không rõ bà Frau Schumacher định làm ông ta hối hận như thế nào, nhưng dường như ông thị trưởng tin lời hù dọa ấy vì ông ta đã chịu dành thời gian để tổ chức đám cưới cho Holly và Mark.

Đúng là có hơi sớm để tổ chức đám cưới - 9 giờ sáng - nhưng cũng tốt hơn là không có gì! Mình nghĩ bà Frau Schumacher đã nói đúng về bữa điểm tâm trước đám cưới. Đó là truyền thống họ làm ở đây, thay vì tiệc chiêu đãi.

Bây giờ tất cả những gì phải làm là lái xe đến Rome vào ngày mai, lấy tờ đơn Holly và Mark cần, rồi lái xe về.

Cuối cùng, cả bọn đã có thể thở phào nhẹ nhõm một chút. Cả bọn đến cửa hàng tạp hóa để mua thức ăn cho những ngày còn lại trong tuần (Cal và Mark đến ngay cửa hàng rượu nho nhỏ có tên gọi La Cantinetta ở Porto Recanati. Thằng thần mà nói, mình nghĩ 14 chai rượu vang, sâm-panh, J & B, và thứ gì đó gọi là limoncello có lẽ hơi nhiều, nhưng đây LÀ đám cưới, tuy chỉ có bốn người tội mình tham dự mà thôi) và sau đó về nhà nhảy ào xuống hồ bơi ngay. Ít ra, cũng có Holly, Mark, Peter và mình. Cal có điện thoại từ biên tập viên hay ai đó, thế nên anh ta ngồi trên hàng hiên, luôn miệng nói vào điện thoại những câu như, “Nhưng tôi đã nói là tháng tới rồi. Không hề, tôi có nói vậy đâu”.

Nghe có vẻ ai đó đang bị trễ nãi công việc thì phải. Ha ha.

Mình biết được một bí mật của Peter lúc mọi người ở trong phòng thị trưởng. Khi cả bọn bước vào, mình rất ngạc nhiên khi trông thấy bé gái cỡ tuổi Peter đang ngồi trên bàn thị trưởng, luôn miệng gọi “Papa” với cái giọng của đứa con gái tuổi teen đang nhõng nhẽo với bố không lẫn vào đâu được. Cô bé nhỏ nhắn có tên Annika - với đôi mắt xanh lơ to tròn, hai bím tóc vàng hoe và hai cái đầu gối bé xíu - khi trông thấy Peter, cô bé hoàn toàn quên mất mình đang vùi vỉnh bố điều gì. Đôi mắt cô bé nhúu lại khó chịu - chỉ có mắt con gái tuổi teen mới làm được thôi nhé - và nói: “Cậu làm gì ở đây?”.

Peter trả lời: “Tớ có việc quan trọng cần gặp ngài thị trưởng”.

Cô bé cười vang: “Cậu thì có chuyện gì quan trọng với bố tớ chứ?”.

Và mình đột nhiên HIỂU hết tất cả, chỉ với - để xem nào - ừm, 11 từ ngắn gọn thôi. Bạn thấy đấy, rõ ràng Peter ngưỡng mộ Annika bằng một sự say mê không thể nào chối cãi, và cô bé cũng thích Peter. Nhưng Peter không phải là người thích hợp để hẹn hò nếu xét về địa vị xã hội của hai đứa, thế nên cô bé phải tỏ vẻ khinh miệt cậu ta.

Một chuyện quá rõ ràng và đáng buồn.

Sau đó ngài thị trưởng gác điện thoại và nhắc: “Annika. Trật tự nào”.

Thế là ông ấy và bà Frau Schumacher tiếp tục trao đổi bằng tiếng Ý. Mình tranh thủ cơ hội hỏi Peter xem cô bé ấy là ai, bằng sotto voce (từ tiếng Ý cho “giọng nói nhẹ nhàng”; mình sẽ thành thực ngôn ngữ này, nếu mình chịu khó dùng nó).

Và thằng bé trả lời với giọng nói cũng tỏ vẻ khinh miệt (giả vờ thôi): “Đó là Annika. Con gái ngài thị trưởng. Cô ta cứ nghĩ mình là nữ hoàng ở Castelfidardo này nhưng thật ra thì không phải vậy”.

Khi mình hỏi hai đứa có đi học cùng trường không, thằng bé trả lời, nó học “trường internet” vì trường học ở Castelfidardo không đủ “tiến bộ” đối với nó; và cậu bé cũng không thể trở lại trường học ở Đức vì nơi đó không còn người thân, “bố” của thằng bé hiện nay “đang ở trong tù”.

Ở trong tù! Bố của Peter - con trai bà Frau Schumacher - đang ở trong tù!

Vì nguyên nhân gì thì mình không biết. Nhưng bây giờ thì mình đã hiểu tại sao Peter có thể quanh quẩn bên bọn mình cả ngày. Annika, có lẽ là, đang trong giờ nghỉ trưa (ba tiếng) ường. Bạn có thể hình dung những đứa teen Mỹ có thể gây ra chuyện gì nếu được nghỉ trưa đến ba tiếng không? Và tất cả các khu thị

tứ phải ĐÓNG CỬA trong suốt thời gian đó? Chúa ơi, nền văn minh như chúng ta đã biết thế nào cũng bị hủy hoại hoàn toàn.

Dù sao thì, sau khi bà Frau S. và ông thị trưởng đi đến thỏa thuận cuối cùng, ai cũng buông tiếng thở dài vừa nhẹ nhõm vừa vui mừng (trừ cái nhú mảy của Cal ra), thế là mình chộp lấy cơ hội chồm lên phía trước hôn vào má Peter một cái - để cảm ơn cậu bé. Bạn thấy đấy, nếu thằng bé không chạy về nhà gọi bà nội lên, sẽ chẳng có kết thúc tốt đẹp như thế này.

Và, trong khi mặt Peter sắp đỏ bừng, mình cảm thấy hết sức dễ chịu khi Annika, người đã trông thấy nụ hôn vừa rồi, cau mắt nhìn nhưng vẫn không kém phần duyên dáng.

Một điểm cộng cho Peter.

Tội nghiệp Annika. Một ngày nào đó cô bé sẽ tỉnh ngộ và nhận ra rằng Peter chính là người dành cho cô bé. Trước khi lúc đó xảy ra, Peter phải có một công ty phần mềm của riêng mình, làm ra cả triệu đô và có thể hẹn hò với một diễn viên đang lên của Fox sitcom nào đó... hoặc bất cứ cái gì ở Ý tương đương với Fox.

Cal Langdon mới tru lên, “Mấy người, sẽ có lúc mấy người nhận được nó thôi” vào điện thoại của anh ta.

Chúa ơi. Anh ta đúng là tính cách loại A. Anh ta cần học cách vui vẻ, giống như mình, không thì anh ta sẽ phải giải phẫu vành tim trước bốn mươi.

Làm sao anh ta dám khẳng định rằng bố mẹ mình có vấn đề mới sống bên nhau lâu như vậy? Mình đã hỏi anh ta trên lối đi ngoài văn phòng thị trưởng, tránh xa tầm tai của Holly, rằng bố mẹ ANH TA sống bên nhau bao lâu, anh ta trả lời: “Họ kết hôn 20 năm, và bây giờ ai cũng hạnh phúc hơn khi tìm thấy lối đi riêng”.

Một kết thúc có hậu cho họ. Nhưng nếu Cal Langdon là con trai CỦA MÌNH, mình cũng muốn tránh xa thằng bé này. Hèn gì họ chia tay nhau. Cực Bắc và cực Nam cũng không đủ xa để có thể không nghe nói đó: “Tôi đã nói với anh rồi, Arthur, tôi sẽ đưa anh bản đề xuất khi trở về. Không, không phải đúng ngày tôi về. Phải vài tuần sau đó - vâng, đúng vậy, tôi vẫn chưa xác định sẽ viết cái gì trong cuốn tiếp theo. Không, không phải kim cương bẩn. Không, tôi sẽ không đi đến Angola...”.

Một vài cô, mình nghĩ vậy, sẽ cho rằng giọng nói của Cal Langdon hết sức quyến rũ. Một giọng nói sâu lắng và mạnh mẽ, giống Robert Redford vậy.

Nhưng những thứ anh ta nói với cái giọng đó! PHÁT NÔN!

Được thôi, anh ta hấp dẫn. Mình không muốn nói dối khi cho rằng anh ta không hấp dẫn. Vì nếu mình lật lại trang đầu tiên của cuốn nhật ký này và đọc đoạn đầu tiên viết về Cal Langdon khi lần đầu trông thấy anh ta - Chúa ơi, chỉ mới bốn ngày thôi sao? Tưởng như bốn tháng vậy - sẽ biết rằng ngay lần đầu tiên gặp gỡ, mình đã nghĩ Cal Langdon thật hấp dẫn.

Thậm chí đến bây giờ, dù có những lúc mình không thiện cảm với anh ta, anh ta vẫn có những khoảnh khắc hết sức quyến rũ. Như lúc anh ta gỡ giày của mình ra khỏi vết nứt dưới vỉa hè ấy, và bàn tay của anh ta đã ôm gọn lấy cổ chân mình.

Và thỉnh thoảng khi anh ta nhìn mình với cặp mắt xanh biếc đó, dường như đầu anh ta đang tỏa sáng, như một chiếc đèn lồng trái bí - thứ ánh sáng chỉ có mỗi mình trông thấy, khiến mình cảm thấy hết sức khó khăn chẳng dám nhìn lâu vào cặp mắt đó.

Tuy nhiên, trên chuyến xe từ Castelfidardo trở về nhà, mình đã buột miệng nhận xét rằng, thật buồn cười khi mọi thứ ở đây đều đóng cửa từ giữa trưa đến 4 giờ, thậm chí 5 giờ chiều, ngày nào cũng vậy, hèn gì nước Mỹ mới là siêu cường quốc còn nước Ý thì không, bằng chứng là chúng ta chỉ có nửa tiếng cho giờ ăn trưa thôi.

Và Quý Ông Cái Gì Cần Biết Điều Biết Tất mạnh dạn lên tiếng: “Tin tôi đi, nếu nhiệt độ trung bình ở Mỹ trong suốt những tháng hè cũng là 40 độ C, chúng ta cũng sẽ đóng cửa tất cả các cửa hàng từ giữa trưa đến 4 giờ chiều”.

Ồi chà chà! Xin lỗi nhé, nghe chẳng thấy gì ngoài chuyện khoe mẽ cả. ĐỘ C À? Người Mỹ biết gì về cách tính độ C chứ?

Thôi, tranh luận với anh ta vậy đủ rồi. Đặc biệt không phải là lúc mình đang đắm chìm trong ánh nắng ấm áp như thế này. Thật khó khăn cho bạn khi phải vận động não vì một chuyện nào đó trong lúc mặt trời đang tỏa nắng vàng rạng rỡ và những hàng cọ cao cao trên đầu đang đung đưa trong làn gió biển nhẹ nhàng và phảng phất, như thường lệ thôi, cả mùi phân ngựa - chỉ có tiếng ong kêu vo ve và làn nước trong xanh như pha lê đang gợn sóng lăn tăn trong hồ bơi, cả tiếng Cal phun ào ào vào điện thoại.

Mặt trời thật chói chang, thật ra, ánh nắng đang thấm vào da mình như một loại kem dưỡng da đặc sệt vậy. Thật khó phân biệt đó là do tác động của bianco frizzante (NGON TUYỆT khi pha chung với một ít Orangina) hay mặt trời nữa, nhưng mình thật sự cảm thấy, mình cũng chẳng biết, bây giờ đối với mình chẳng còn chuyện gì quan trọng... Không hẳn là không quan tâm đến những gì đã xảy ra với Bác sĩ Kovac trên ER. Chỉ là, mình cảm thấy có thể nằm đây mãi mãi...

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Arthur Pendergast

Về việc: Cuốn sách

Cậu bình tĩnh được chứ? Tôi không phải là đang cố ý muốn sa thải cậu. Tôi biết bây giờ cậu có nhiều việc phải làm. Khốn thật, nếu tôi trở về Mỹ sau mười năm xa xứ, và phải tìm một nơi để ở, rồi đồ đạc để đem vào nhà, mua một chiếc xe, vân vân, tôi cũng sẽ hoàn toàn nổi điên lên thôi.

À, cũng không hẳn như thế, vì tôi đã giao hết chuyện đó cho vợ làm. Nhưng cậu không có vợ. Thế nên không cần phải lo lắng gì.

Vấn đề chỉ là, nếu cậu có thể cho tôi biết ý tưởng sơ khai về cuốn sách thứ hai cậu sẽ viết, sẽ rất tuyệt vời.

Arthur Pendergast

Biên tập viên cấp cao

Báo Rawlings

1418 Avenue of the Americas

New York, NY 10019

212-555-8764

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu có thấy không?

????????????????

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu có thấy không?

Này. Chẳng phải ngày một cậu sẽ kết hôn sao? Cậu làm gì mà cứ nhìn háu háu ngực trần của gã đàn ông khác vậy?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu có thấy không?

Tớ sắp kết hôn thôi, chứ đâu có CHẾT. Chúa ơi, ai mà biết được dưới nét thanh lịch kiểu Oxford kia lại đang ẩn nấp bộ ngực cơ bắp đến thế? Cậu có trông thấy cơ bụng không?

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu có thấy không?

Khó mà bỏ lỡ chúng được. Cậu không nghĩ anh ta đang khoe mẽ khi chỉ NHE NHÀNG cởi phăng áo sơ-mi và lặn xuống như vậy à? LẶN sao?

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu có thấy không?

À, anh ấy vẫn đang làm việc, trong khi chúng ta ngồi thư giãn quanh bờ hồ. Tớ nghĩ anh ấy đã gặp chuyện gì bực bội nên không thèm làm nữa, tắt Blackberry đi, và nhảy xuống bơi. Tớ chẳng thấy có điều gì giả tạo ở đây cả.

Chao ôi, nhìn anh ấy bơi kìa. Nhiều vòng quá nhỉ. Ất hẳn anh ấy đang buồn bực chuyện gì - hay ai đó rồi - nên mới bơi nhanh như vậy.

Hol

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu có thấy không?

Anh ta đang phá hỏng buổi chiều yên ả của tớ thì có. Làm sao tớ có thể thư giãn được khi có người đang tập thể dục hùi hụi trước mặt mình thế kia? Anh ta khiến tớ cảm thấy có lỗi với món mỳ ống đã ăn lúc trưa.

J

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu có thấy không?

Anh ấy sẽ nhanh chóng dừng lại thôi. Ôi, thấy chưa. Đấy. Ôi, nhìn kìa, đẹp thật. Anh ấy đang tiến đến ngồi gần CẬU, Janie! Tớ đã nói anh ta thích cậu mà. Có lẽ cũng nhiều như thằng Peter đấy.

Holly

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Cậu có thấy không?

Tớ không ưa cái mặt cậu.

J

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Tại sao đàn ông - và cả thanh thiếu niên - đều lạ lùng như thế?

Ý mình là, họ đều TRÔNG rất chuẩn, hầu hết các bộ phận trên cơ thể. Đặc biệt là Cal Langdon, mặc dù mình thấy khá TỰ ÁI khi thú nhận điều này. Nhìn anh ta kìa, đang ngồi trên chiếc ghế, ánh sáng mặt trời đang phản chiếu lấp lánh những giọt nước nhỏ xíu vẫn còn đọng lại trên vùng lông nâu vàng trước ngực kéo dài xuống bụng đó.

Ồi Chúa ơi, không tin được mình lại viết ra cụm từ “vùng lông nâu vàng trước ngực kéo dài xuống bụng”.

Tuy nhiên, trông cũng không um tùm lắm. Chỉ vừa đủ để tạo ra sự quyến rũ.

Vừa đủ để khiến mình băn khoăn anh ta còn bao nhiêu nữa, bạn biết đấy, bên dưới thắt lưng của chiếc quần bơi kia.

Không tin được mình CŨNG có thể viết ra điều đó!!!!

Tuy nhiên. Trai đẹp không quan trọng - mình chỉ muốn biết, làm sao một gã đàn ông với tính chất công việc ngồi bàn giấy, đánh máy văn bản, lại có thể có bắp tay như vậy? - đàn ông đúng thật rất lạ lùng.

Thật tình mà nói. Cứ nhìn những gì họ đang làm xem. Kể Mê Người Mẩu, Mark, và cả Peter đang nói chuyện hết sức chuyên sâu - và cũng chán phèo - về kính viễn vọng không gian Hubble và năng lượng đen - cái gì kệ nó đi - và họ ĐẮM CHÌM vào câu chuyện. Cũng mê say như khi mình và Holly nói về ER vậy.

Họ cứ nói huyền thuyên về việc bằng cách nào năng lượng đen - cái gì kệ nó đi nhé - dần lấp đầy toàn vũ trụ, và cả vật chất đen, nhưng không một ai biết gì về hai loại đó (cũng thử phào nhẹ nhõm, vì, hình như mình hồng kiến thức về đề tài này thì phải), nhưng họ đều nghĩ rằng chính lực chống trọng lực này đã khiến vũ trụ giãn nở, thay vì co lại, khi lực hút trái đất luôn tác động lên các vật thể quanh nó.

Ê. Họ không nhận ra mình đang ở Ý à? Lẽ nào họ không thể im miệng trong NĂM PHÚT để có thể chiêm ngưỡng ánh nắng đang trượt dần xuống những tán lá xanh khi mặt trời sắp lặn, khiến hồ bơi và hàng hiên này chập choạng trong mảng tối mảng sáng hay sao? Hay mặt trời dần khuất bóng đã tạo ra một lớp sương mờ ảo bao phủ những con đồi chập vá đó, khiến chúng nhòe nhoẹt chẳng thể nào thấy rõ - ngoại trừ những căn nhà phụ hiện rõ nét trên nền mây đỏ tía đằng sau chúng, dư âm của một cơn bão hạt vừa qua?

Đó là những gì họ nên bàn luận. Những điều huyền diệu của thiên nhiên ngay trước mũi họ. Không phải năng lượng đen vớ vẩn nào đó, đang cách xa hàng tỉ mét.

Đấy, hay thật. Những đám mây kia, mình cứ tưởng chúng trôi qua chứ? Chúng đang bay về hướng này. Chẳng mấy chốc sẽ mưa ngay thôi.

Ồi, đồ lừa đảo. Dù sao cũng đã đến giờ ăn tối rồi.

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Joan Langdon < joan.langdon@artintucson.com=>

Về việc: Mary

Calvin yêu dấu! Là mẹ đây. Mẹ không biết bây giờ con đang ở đâu - con vẫn còn ở Riyadh đấy chứ? Mẹ biết con đã lên chương trình Charlie Rose - một người hàng xóm đã nói với mẹ như vậy. Dĩ nhiên là mẹ không xem được rồi, vì con biết đấy, mẹ đâu có ti-vi - vì thế con nên trở lại Mỹ để mua cho mẹ một cái đi nhé.

Mẹ mua cuốn sách của con rồi. Nó dài thật đấy.

Nhưng họ đã trưng bày nó trong cửa hiệu Books-A-Million, nên mẹ phỏng chắc con bán cũng khá lắm.

Dù sao thì, mẹ hi vọng con khỏe, và không làm việc quá sức... Mẹ hiểu con quá rõ mà, thế nào cũng như vậy cho xem. Con lúc nào cũng là đứa mê việc. Có nhớ khi còn học cấp ba, con đã quyết tâm thi vào Đại học Yale như thế nào không? Mẹ và bố không thể nào hiểu nổi. Học trường đại học của bang thì có vấn đề gì? Bố mẹ đã đến thăm một trường, và hóa ra, nó cũng không đến nỗi tệ.

Nhưng cuối cùng, con cũng có hướng đi của mình. Như thường lệ. Ý mẹ là, cuối cùng con cũng đậu. Nhưng tệ ở chỗ họ không tài trợ đủ học phí cho con đi học. Nhưng này, hóa ra con vẫn ổn mà! Trông có vẻ học trường đại học Ohio cũng không tổn thương con nhỉ!

Công việc của mẹ đang rất thuận lợi - mẹ sẽ có buổi triển lãm tại Tucson Senior Center vào tháng tới, giới thiệu dòng sản phẩm “hình nhân làm từ vải sợi” mới nhất của mẹ. Mẹ thật sự nghĩ rằng những tác phẩm mới này sẽ giúp mẹ ghi danh vào bản đồ nghệ thuật trên thế giới. Mẹ tự cảm thấy mình là quý bà Matthew Barnye tuổi trung niên rồi. Con biết chứ, một nghệ nhân tạo nên tên tuổi với những tác phẩm điêu khắc Vaseline của cậu ấy đấy?

Mẹ không thể nói cho con biết mẹ cảm thấy thoải mái như thế nào khi cuối cùng cũng được bày tỏ khả năng sáng tạo của mình. Mẹ cảm thấy thật BỨC BÓI về những ngày tháng đã cố tình lờ đi phần nghệ thuật trong con người mẹ. Mẹ thật sự hi vọng con sẽ tìm thấy con đường của riêng mình để phát huy tính sáng tạo, Cal à. Mẹ biết một vài người cho rằng viết cũng là một nghệ thuật, nhưng những gì con đã viết... chà, mẹ không nghĩ chuyện về người thật việc thật cũng được tính đâu. Con lúc nào chẳng xem thường mẹ và em gái con, mẹ biết mà, còn gọi chúng ta là “những kẻ gần đở” nữa.

Nhưng nói đến tính sáng tạo thì không có gì bị cho là “gần đở” cả, Cal à. Không có gì hết.

Nói về em gái con, không biết con có nghe tin gì của con bé không. Mẹ hỏi thăm vì đêm qua mẹ mơ thấy giấc mơ thật lạ lùng, trong đó, con, bố con, Mary và mẹ bị mắc kẹt trên một hồ băng, và mặt băng bắt đầu nứt ra. Lạ lùng là, con là người duy nhất có thể tự cứu lấy mình.

Vì thế mẹ chỉ tự hỏi không biết con có biết tin em Mary có yên bình hay không.

Chỉ vậy thôi.

Mẹ

Gửi>

Từ: Hank Langdon < hank.langdon@expat.net=“”>

Về việc: Đây

Này! Thấy sao hả? Bố tự online luôn đấy! Ha ha! Bố biết mà! Đúng là một phép màu!

Thế khi nào con đến thăm đây? Bố còn một bộ bài dư đây này. Dân chúng ở đây chẳng tệ chút nào đâu nhé. Thì, con biết đấy, trừ những người Nam Mỹ nói tiếng Tây Ban Nha ra. Nhưng bố nói cho con biết, con không thể không đựng mặt họ ở Mexico City này được.

Này, bố nghe nói con có hợp đồng béo bở về cuốn sách gì đấy. Nghĩ xem có thể cho ông già này mượn dõ 10 nghìn đô không? Bố sa đà quá trốn với gã này về con ngựa rồi...

Nhớ trả lời bố biết nhé. Nếu con có nói chuyện với mẹ hay em gái, nói họ đừng làm phiền bố nữa. Họ bòn bố khô cả máu rồi. Bố còn không có nổi hai đồng pê-xô để chà xát vào nhau.

Mañana[38].

Bố

13. Chương 12

Chương 12

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mary Langdon

Về việc: Anh

Thôi thì em sẽ hiểu việc anh không thèm trả lời email của em cũng có nghĩa anh chẳng quan tâm đến em hay sự sống của em gì cả. Em nghĩ từ GIA ĐÌNH chẳng có ý nghĩa gì với anh nữa rồi.

Sao cũng được. Em vẫn có thể sống tốt mà không cần anh - đó là lý do tại sao tòa án ngay từ lúc đầu đã tuyên bố em là trẻ vị thành niên rồi.

Bây giờ em đang ở Canada, nói ra phòng khi anh quan tâm thôi. Chuyến đi CỦA EM cũng chẳng khiến một người giàu sụ hay đi du lịch như anh thấy thú vị đâu nhỉ. Nhưng dù sao thì, bây giờ ANH đang ở đâu vậy? Gstaad? Hay Ougoudagou? Chắc chắn là một nơi nào đó còn nổi tiếng hơn cả nơi em đến nữa.

Đừng lo (anh cũng muốn vậy thôi), em chắc chắn sẽ ổn mà. Ở đây vẫn chưa thấy lạnh lắm. Trừ khi đêm về. Nhưng em sẽ ngủ trong ô tô. Thật tệ khi Jeff không thể để lò sưởi cả đêm được, vì nó tốn pin quá.

Hẹn gặp anh ở kiếp sau.

Mare

Gửi đến: Mary Langdon

Từ: Cal Langdon

Về việc: Anh

Em vậy hả? Tại sao phải ngủ trong ô tô của một gã trai? Anh cứ tưởng em đã rút ra bài học cho những gì xảy ra từ lần trước rồi chứ.

Anh CŨNG đã hồi âm email của em. Nếu em chịu khó từ bỏ thói quen thay đổi địa chỉ email cứ mỗi hai ngày một lần, chắc chắn thỉnh thoảng em cũng nhận được hồi âm từ người em gửi email rồi.

Anh có thể gửi em một nghìn đô nữa nếu em cho anh biết anh có thể đánh điện gửi đến đâu. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với một nghìn đô anh gửi cho em tháng vừa rồi? Em làm gì với tiền của anh vậy hả? Nếu anh phát hiện em nướng tiền anh vào thuốc phiện, Mary, anh sẽ cắt viện trợ ngay. Em có hiểu lời anh nói không? Anh nghĩ em vẫn chưa hoàn thành tốt phần “không muốn dựa dẫm nữa” khi là trẻ vị thành niên. Tuy nhiên, với lứa tuổi 25 này, em không thể nào dựa dẫm người khác được.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mary Langdon

Về việc: Anh

Ôi Chúa ơi, anh đúng là người anh trai vĩ đại nhất mà bất cứ cô em gái nào LUÔN muốn có! Hãy gửi tiền đến Western Union ở Whistler, BC nhé.

Tụi em phải sống trong ô tô vì những căn hộ và phòng khách sạn giá rẻ đều bị những tay lướt ván Winter X chiếm hết rồi, để chuẩn bị cho cuộc thi. Cũng tốt thôi, vì tụi em sẽ bán được CẢ TẤ thứ linh tinh được nhuộm màu này. Tụi em còn không kịp nhuộm m

Em cần tiền để trang trải những thứ thiết yếu, băng vệ sinh, thực phẩm này kia, cho đến khi tụi em có lời. Chúa ơi, anh Cal. Em sẽ không bao giờ đụng đến thuốc. Em cần để đầu óc tỉnh táo cho NGHỆ THUẬT của mình nữa chứ. A là TUYỆT NHẤT!!

Yêu anh nhiều,

Em gái bé nhỏ của anh

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Ruth Levine

Về việc: Xin chào!

Con yêu, mẹ xin lỗi lại làm phiền con, mẹ biết con đang vui vẻ trong chuyến rong chơi châu u của mình. Nhưng mẹ cần biết càng sớm càng tốt rằng: Đạo gần đây con mặc áo lạnh size mấy vậy? Mẹ biết thường thì con chọn size lớn, nhưng con đã đến phòng tập rồi, đúng không? Nên có lẽ con sẽ hơi phình ra một chút, và con dùng size Cực Lớn chứ hả?

Mẹ chỉ hỏi vì hóa ra Susie Schramm - con nhớ chứ, lá email trước mẹ có nói đến con bé đó - biết đan! Đúng vậy! Là một luật sư đầy quyền lực VÀ mặc quần áo size bốn, con bé còn biết đan trong thời gian rảnh rỗi (dĩ nhiên là trong khoảng thời gian con bé không đi làm hay tham gia tình nguyện vào B'Nail Brith rồi).

Và mẹ đã đặt con bé đan một cái áo ấm cho con. Rõ ràng là, con bé chẳng ngại dùng những gam màu táo bạo. Mẹ biết con rất thích màu vàng, vì vậy đó sẽ là thứ con sắp

Ồi chà, hình như là một bất ngờ Hannukah thì phải! Được đấy nhỉ!

Hồi âm ngay và cho mẹ biết ý kiến nhé.

Yêu con,

Mẹ

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Darrin Caputo

Về việc: Chào con, là mẹ đây

Holly, lại là mẹ đây. Darrin nói mẹ không được dùng email của nó để viết cho con nữa, nhưng con đâu nghe điện thoại khi mẹ gọi. Có thể điện thoại của con không hoạt động khi ở châu u, hoặc con sử dụng chức năng Caller ID, nên không thèm nghe máy khi biết mẹ gọi.

Cũng không sao. Mẹ hiểu bây giờ con không muốn nói chuyện với mẹ mình mà. Mặc dù mẹ chính là người đã sinh ra con, đã khóc trong sung sướng khi nghe bác sĩ nói đứa bé là con gái, đứa con gái bé bỏng mà dường như mẹ đã muốn từ bỏ hi vọng khi sinh ra một loạt bốn thằng con trai.

Mẹ viết email này vì hôm qua đã gặp mẹ của Jane Harris tại Kroger Sav-On, và những gì bà ta nói với mẹ khiến mẹ không yên lòng. Bố con nói chẳng có gì quan trọng, nhưng mẹ không đồng ý. Mẹ nói với bà Harris rằng bà ấy thật may mắn khi có đứa con gái như Jane, con bé chỉ thích những đứa con trai theo Công giáo, như thằng người Anh tên Dave, và th chuyên viên đầu tư ngân hàng Malcolm.

Và bà Harris nói với mẹ rằng, “Nhưng Mark Lavine cũng là thằng bé ngoan. Nghe này, Maria, cô nên thôi ngay suy nghĩ đang mất con gái đi, thay vào đó, cô nên nghĩ mình đang có thêm một thằng con trai”.

Claire Harris nói vậy là có ý gì? Tại sao bà ấy nghĩ mẹ sắp có con trai chứ? Mẹ không cần thằng con trai nào nữa, mẹ đã có bốn đứa rồi... là năm nếu tính thêm Roberto của Darrin. Holly, con không đang suy tính làm điều gì ngu ngốc khi ở Ý đấy chứ?

Mẹ hi vọng con hiểu rằng, nếu con kết hôn với thằng Mark này, mẹ sẽ không coi nó là con, cũng như con không còn là con gái mẹ nữa. Hãy suy nghĩ về chuyện này, mẹ xin con đấy.

Mẹ sẽ cầu nguyện cho con.

Mẹ của con

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ai đó nên kéo Cal Langdon qua một bên và nói với anh ta rằng cái áo sơ mi anh ta đang mặc, mình chắc chắn anh ta nghĩ nó rất mô-đen và mang phong cách SoHo, nhưng thật ra, nó làm anh ta trông giống một chàng gay. Làm sao một người nam tính như anh ta lại không hề biết điều này?

Và mình biết Cal là người nam tính. Không phải chỉ vì anh ta đã một lần kết hôn, hay ả gái gọi mình trông thấy lượn ra từ phòng khách sạn, vì, như bạn biết đấy, những thứ như thế chẳng chứng tỏ được điều gì nữa, trong ời đại ngày nay (cứ nhìn Curt mà xem). Mình biết điều đó căn cứ vào những chuyện vừa xảy ra ngay trong nhà hàng cả bọn đang ăn tối này, vì trời lại mưa (đất nước này LÂM SAO ấy nhỉ?) và chẳng ai muốn ra ngoài nấu nướng, cũng như không muốn mạo hiểm bật lò nấu lên để điện trong nhà lại tắt lần nữa.

Hơn nữa, hình như mọi người đều trong tâm trạng không vui, mặc dù chẳng ai chịu kể mình nghe.

Có lẽ do trời mưa.

Tuy nhiên, họ chỉ để tụi mình vào nhà hàng này sau khi cả bọn đã đứng ngoài cửa suốt 10 phút gõ gõ vào cửa kính, năn nỉ ông chủ cửa hàng bằng thứ tiếng Ý đứt quãng làm ơn bán hàng cho mình. Vì họ, cũng giống như những ông chủ cửa hàng khác mà tụi mình đã gặp ở Porto Recanati (dĩ nhiên là trừ quán bar Diên Loạn và cửa hàng Xăm Hình Khêu Gợi), luôn tỏ ra lưỡng lự khi phải chuẩn bị thức ăn để bán cho khách hàng, mặc dù họ chẳng buồn treo bảng đóng cửa lên cửa sổ. Rõ ràng là vào giai đoạn hết mùa du lịch như thế này, tất cả những gì các ông chủ cửa hàng Le Marche muốn làm là mời những người bạn lâu năm đến nhà hàng xem Magnum PI mỗi đêm - tất nhiên là bằng tiếng Ý - và lờ đi những khách hàng - dĩ nhiên là trả tiền sòng phẳng - lở chân bước vào quán.

Tạ ơn Chúa, Mark không còn khả năng trả lời không nữa, nếu không cả bọn sẽ chẳng được ăn. Anh ấy luôn mang theo sổ tay Hướng dẫn Du lịch và năng nặc đòi đến ném thử tất cả những nơi ông chú Holly đã đánh dấu. Anh ấy thậm chí còn cho các chủ cửa hàng thấy sổ sao họ được đánh giá, và năng nặc đòi họ làm thức ăn. Có lẽ đó là do anh phải tiếp xúc với bệnh nhân cả ngày, nhưng ở Mark chỉ tỏa ra một xúc cảm “Hãy đối xử tốt với tôi” khiến người ta không thể nào không đáp lại.

Trừ mẹ của Holly.

Nhưng thật ra nghe cũng không kinh khủng như vậy. Với riêng Mark thì được, vì bạn không hề có cảm giác muốn gõ đầu anh ấy bằng cây thực bi-da.

Tuy nhiên, mình biết Cal không phải là gay bởi vì - dù anh ta có đang mặc chiếc áo sơ mi đó và từng có vợ là người mẫu, và việc Holly cứ cương quyết nói không có, dĩ nhiên rồi, nhưng này, người vợ luôn là người không được biết đầu tiên đấy nhé - đó là sau Magnum, mọi người lại tiếp tục xem Babe, bộ phim về một con heo nhỏ có thể chặn giữ đàn cừu. Những người Marquersan, hay người nào đấy không rõ, đang ngồi đó, trông rất bắt mắt, trong những chiếc quần jean Marche và áo pull Bon Jovi, nhưng Cal không hề nháy mắt một cái. Anh ta chỉ tập trung uống ly rượu vang Ý của mình như thể nó rất ngon và người ta không nên bán nó như một chất làm se khít lỗ chân lông vậy.

Không chàng gay nào có thể cưỡng nổi sự cám dỗ của Babe. Không phải mình cho rằng ông chủ nhà hàng và những người bạn của ông ấy là gay. Họ chỉ là người nước ngoài. Có lẽ họ đã bật khóc khi xem phần kết của Magnum. Mình bỏ lỡ điều đó vì bận lên vào toa-lét nam, cố gắng lấy trộm một cuộn giấy vệ sinh, vì toa-lét nữ không có. Giấy lót bàn ngồi cũng không nốt.

Tiền thể mình cũng thắc mắc: Vậy là sao? Về chuyện này. Rõ ràng là, phụ nữ Ý không bao giờ dùng toa-lét bên ngoài. Đó là lí do duy nhất mình có thể giải thích cho tình trạng hiện nay của một vài toa-lét nữ ở Le Marche. Nếu buộc phải đi thì những phụ nữ Ý này sẽ làm gì nhỉ? Chỉ cần ngồi xồm thôi sao? Bản thân mình còn khó ngồi xồm khi tập Pilates, và đó là quần dài rút đấy nhé. Còn bây giờ làm sao mình có thể ngồi xồm với chiếc quần bó bụng và chiếc quần lửng chặt cứng này đây? Nói thật đấy. Bạn thử nghĩ xem. Tất nhiên mấy ông chủ nhà hàng này chẳng thêm bận tâm.

Đúng, mình biết chứ, họ chỉ hoạt động vào mùa hè và bọn mình lại không đến đây vào mùa du lịch, nhưng mình rất nghi ngờ, có thể chủ sở hữu nơi này đang cất giấy lót bàn ngồi ở đâu đấy, và đợi đến khi bờ biển nhộn nhịp trở lại mới lấy ra. Chắc hẳn ở đây người ta có suy nghĩ cho rằng giấy lót bàn ngồi chỉ là thứ yếu.

Chính vì vậy mà một lần nữa, mình có thể nói rằng, đó là lý do tại sao nước Mỹ là siêu cường quốc và các người, nước Ý, thì không. Vì chúng tôi là một quốc gia luôn quan tâm đến sự thoải mái trong nhà vệ sinh.

Bây giờ thì mọi người lại đang bàn luận về ngày mai. Bạn biết đấy, ai sẽ là người quay về Rome để đến lãnh sự Mỹ. Đầu tiên mình nêu ý kiến Holly và Mark nên đi để mình có thể nằm ườn bên hồ bơi uống bianco frizzante và đọc Nora Roberts số mới nhất. Này, dù sao đây cũng là kì nghỉ của tớ mà chẳng phải sao?

Nhưng không. Cal nhất quyết, “Tớ đi cùng hai người”, khi nói với Holly và Mark.

Này? Đi với họ sao? Tại sao chứ? Không phải anh đang có cuốn sách gì đó cần viết hay sao? Họ không cần anh, Cal Langdon. Phiên dịch viên thì được. Không phải một kẻ mê người mẫu.

Mình biết anh ta định làm gì. Chắc anh ta nghĩ mình không biết, vì mình chỉ là một họa sĩ truyện tranh tầm thường còn anh ta là một nhà báo tầm cỡ viết về khủng hoảng dầu mỏ ở Ả-rập Saudi. Nhưng mình đã

BIẾT TỔNG kế hoạch ranh mãnh của anh ta. Anh ta nghĩ, nếu đi với Holly và Mark có thể thừa cơ đưa ra những lời nhận xét chống đối hôn nhân, một cách nhẹ nhàng thôi, và điều đó sẽ tác động đến sự thiếu tự tin của Holly, khiến cậu ấy bắt đầu sợ hãi về việc đã cãi lời bố mẹ để kết hôn, và thế là, cậu ấy sẽ hủy bỏ tất cả!

Mình sẽ không để chuyện đó xảy ra. Mình chỉ tuyên bố, nếu Cal đi, mình cũng sẽ đi!

Bây giờ thì anh ta nhìn mình chằm chằm với cặp mắt giống hệt Robert Redford từ phía bên kia mép bàn, như thể mình đang bị đe dọa dữ tợn, nên sẽ sợ quá mà rút lại lời nói.

Vô ích. Mình cũng nhìn anh ta chằm chằm không kém, trong khi Holly và Mark đang bàn cãi có nên để hai đứa mình cùng đi hay không. Mark nói rằng nếu đi cùng, hai đứa sẽ có cơ hội thưởng thức một trong những nhà hàng Roman mà chú Holly đã đánh dấu trong cuốn sổ tay Hướng dẫn du lịch Rome Mark tìm thấy trong biệt thự.

Nhưng Holly nói đây cũng là kì nghỉ của hai đứa mình, tụi mình không cần phải tốn thời gian đi về như con thoi giữa Rome và Le Marche trong chiếc Toyota này. Mặc dù lần này không có thêm chiếc vali nào, vì chỉ là một chuyến đi về trong ngày.

Mình có thể thấy Cal sẽ không thay đổi quyết định, nên mình nói, “Tớ cũng rất thích đi xe Toyota”, khiến Holly phải ngoái lại nhìn, “Chúa ơi, cậu LÂM SAO vậy? Mà cậu đang viết gì trong cuốn sách đó thế?”.

Phải đẹp ngay. Cập nhật thông tin sau nhé.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Nổi kinh hoàng lại tiếp tục.

Ngay khi Cal đứng dậy để “sử dụng phương tiện vệ sinh có sẵn” trong nhà hàng, mình nói với Mark rằng nếu anh ấy đúng là người bạn tốt, anh ấy nên khuyên Cal ở lại biệt thự (mặc dù mình chẳng thích anh ta có mặt ở đó, vì mình sẽ phải ở một mình với anh ta trong khi Holly và Mark đến lãnh sự Mỹ vào ngày mai, nhưng sao cũng được). Hơn nữa, anh ấy cũng nên nói với Cal rằng áo sơ mi anh ta đang mặc nhìn quá nữ tính. Mark giải thích rằng anh ấy đã khuyên Cal nên ở nhà nhưng vô ích, và đó là chiếc áo sơ mi mua ở Bangladesh - cái áo sạch duy nhất còn lại trong ba lô của Cal. Rõ ràng là, anh ta đã nhỏ to ngon ngọt với bà Frau Schumacher về chuyện giặt đồ giùm trong khi mọi người đang ăn uống.

Không tin được anh ta có thể trơ trên lợi dụng tình cảm mà bà lão đáng quý đã dành cho mình như vậy, thậm chí cả khi anh ta CỐ CHO bà ấy mười euro, như lời Mark nói.

Tuy nhiên.

Chỉ ít thức ăn cũng ngon miệng. RẤT ngon là đằng khác. Mặc dù nó được chế biến bởi một đầu bếp mà mắt lúc nào cũng dán chặt lên Babe. Cả Cal và mình đều tránh ăn hầu sống, nhưng Cal chỉ đơn giản không thích chúng, còn mình tuy là người mới đi du lịch, nhưng mình không thích ăn đồ sống ở nước ngoài. Cả Holly và Mark đều reo lên vui mừng, “Ồi, mình được ăn thêm nè”, rồi húp soàm soạp m người cũng đến hai chục con.

Hừm. Hôm nay là ngày tử của đám hầu đó.

Sau bữa ăn, trời cũng đã tạnh mưa, cả bọn đi mua kem ở cửa hàng Gelateria và đi dạo dưới ánh trăng trên bờ biển. Thật lãng mạn! À, chỉ dành cho Holly và Mark thôi nhé.

Ồ lá la, lại tiếp tục bàn cãi Ai Sẽ Đến Rome Vào Ngày Mai...

Ai lại mua áo sơ-mi ở Bangladesh bao giờ??? Vì Chúa, sao không chọn mua đồ của Gap mà mặc?

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Claire Harris

Về việc: Holly

Chào con yêu! Con đừng lo, mọi việc đều ổn. Bố vừa mới làm đứt một mạch máu trên con mắt khi đang dịch chuyển dần âm thanh đằng kia, nhưng ông ấy nói chẳng thấy đau gì hết.

Dù sao đi nữa, mẹ chỉ hi vọng mình không làm rối tung mọi thứ. Vì mẹ có trông thấy bà Marie Caputo ở cửa hàng tạp hóa, bà ấy trông vẫn rất thiếu náo về Holly như thường lệ (và còn nói rằng mẹ thật may mắn khi con chỉ hẹn hò với những thằng như Dave - nhưng có chuyện gì xảy ra với thằng bé vậy? Nó cũng dễ thương...) và mẹ có nói xa gần chuyện bà ấy không nên xem việc Holly kết hôn đồng nghĩa với việc bà ấy mất đi một đứa con gái, mà là có thêm một thằng con trai.

Sau đó mẹ mới nhớ bà ấy không nên biết tuần này Holly và Mark sẽ kết hôn

Hi vọng mẹ không để lộ bí mật, hay gây ảnh hưởng xấu đến bất cứ chuyện gì!

Còn thằng Cal đó, mẹ đồng ý với con, Ả-rập Saudi là một đề tài hết sức buồn chán cho một cuốn sách.

Tuy nhiên, thằng bé trông rất đẹp trai trong chiếc áo cổ lọ nó đã mặc lên chương trình Charlie Rose. Mẹ nghĩ nó là len Kashmir. Con chẳng thiết thời gì đâu nếu chịu khó cho nó một cơ hội, nói bằng quơ vậy thôi.

Con nghĩ sao lại đi khuyên mẹ không nên lo lắng chuyện con sẽ yêu cậu ta? Mẹ không muốn nghe con nói những điều tiêu cực như vậy, cô nương à. Con biết mình là người gây hấp dẫn mạnh mẽ mà. Ít ra là khi con không bị hội chứng tiền kinh nguyệt[39] và chịu khó vén tóc qua mang tai.

Yêu con,

Mẹ

Gửi đến: Claire Harris

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly

MẸ À! LỚN CHUYỆN RỒI!!!! CON ĐÃ DẶN MẸ ĐỪNG NÓI GÌ HẾT CƠ MÀ!!!

ĐỪNG KỂ BẤT CỨ CHUYỆN GÌ VỚI BẤT CỨ AI CHO ĐẾN KHI CON NÓI VỚI MẸ MỌI CHUYỆN ĐÃ ỔN!

CŨNG ĐỪNG ĐI ĐẾN KROGER SAV-ON HAY BẤT CỨ NƠI NÀO MẸ CÓ THỂ ĐỤNG PHẢI MẸ CỦA HOLLY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

J

Gửi đến: Darrin Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Mẹ anh

Ôi Chúa ơi, Darrin, mẹ anh đã biết chưa? Về chuyện Holly và Mark? Vì hình như mẹ em đã khai ra gì đó rồi. ANH cũng biết mà, đúng không? Về chuyện...

Chúa ơi, nếu anh cũng không được phép biết thì sao đây? Holly sẽ GIẾT em mất nếu cậu ấy biết em kể cho anh. Cậu ấy chỉ muốn khiến anh ngạc nhiên, vì anh luôn nói đùa cậu ấy nên ổn định với chàng nào đó.

Sao cũng được, chuyện này rất khẩn cấp. Holly cư xử hết sức lạ lùng suốt chiều nay, rất tuyệt vọng, và em nghĩ có lẽ cậu ấy đã nghe mẹ anh nói gì đó. Darrin, tuần này Holly và Mark sang Ý để tổ chức đám cưới bí mật! Nhưng mọi chuyện không hề diễn ra suôn sẻ! Nhân viên phòng đăng ký kết hôn không hợp tác, còn bếp lò của ông chú anh thì không hoạt động và cả người bạn của Mark lúc nào cũng nói những chuyện xấu xa về...

Thôi, anh đừng quan tâm mấy chuyện đó. Anh phải giữ cho bác gái không biết chuyện gì đang diễn ra, vì em nghĩ Holly không thể chịu đựng thêm nữa. Anh có thể làm gì khiến bác gái mất tập trung không? Anh và Bobby giả vờ xin con nuôi hay sao đó?

A, đúng rồi! Hãy nói với bác rằng anh sắp làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính!!! ĐÚNG VẬY!!! Bác ấy sẽ RẤT quan tâm cho xem!

Cám ơn anh nhé, Darrin, anh là tuyệt vời nhất! Em sẽ viết email khi có tin gì mới...

NHỚ ĐỪNG NÓI VỚI HOLLY EM ĐÃ KỂ ĐÂY!!!! KHI NÀO ANH NGHE CÔ ẤY THÔNG BÁO KẾT HÔN, CỨ TỎ RA CỰC KÌ KINH NGẠC VÀ SỪNG SỜ!!!!!!!!!!!!!!

J

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

AAAARRRGH. MẸ ƠI LÀ MẸ ƠI. Mình yêu mẹ và tất cả mọi thứ - thật tuyệt vời khi trong cuộc đời, có một người luôn nói với bạn, mỗi khi bạn ca cẩm về gã trai nào đó, rằng “Thằng bé chắc đang thầm yêu trộm nhớ con thôi, nên mới cư xử như vậy”? - nhưng mẹ NHIỀU CHUYỆN quá đi.

Đúng là một sự KHỦNG HOẢNG, mẹ đã tiết lộ - dù chưa nghiêm trọng lắm - với bác Caputo.

Và thật ra, đây đúng là lỗi của mình. Lẽ ra ngay từ đầu mình không nên nói bất cứ điều gì... cho mẹ nghe. Mẹ đã không còn khả năng giữ được bí mật kể từ khi... ừm, lúc nào cũng vậy mà thôi.

Mình không biết phải giải quyết thế nào đây. Cơn khủng hoảng mới này. Đây là chuyện bà Frau Schumacher không thể dùng võ mồm để giải quyết, cho đến khi, bạn biết đấy, nó được giải quyết.

Ngay khi nhận được lá email đó, mình đã nhanh chóng đến phòng Holly và Mark - Holly về phòng ngay khi cả bọn về đến nhà và bảo rằng cậu ấy nhức đầu... cũng đúng thôi, nếu cậu ấy đã nghe bác Marie nói gì đó đúng như mình nghi ngờ - và gõ cửa phòng, vì mình biết chắc Mark đang ngồi ngoài terrazza nhăm nháp vài ly cùng Cal.

Holly cất tiếng “Vào đi” một cách yếu ớt - cậu ấy trông thật tội tệt! Rất TÔI TỆ! Mình hỏi có phải cậu ấy đã nghe mẹ nói gì rồi không và cậu ấy trả lời đúng như vậy, mình chỉ biết nói xin lỗi vì đó hoàn toàn là lỗi của mình.

Holly vẫn tỏ ra đáng yêu, bảo mình đừng lo lắng, cậu ấy không hề trách mình chút nào...

Nhưng đó là lỗi của mình. Mình biết mà.

“Mình bắt đầu suy nghĩ đám cưới này đúng là không nên”, Holly nói.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

14. Chương 13

Chương 13

Ngay lập tức mình bảo cậu ấy PHẢI kết hôn với Mark. Nếu cậu ấy không làm vậy, niềm tin về tình yêu lãng mạn của mình sẽ bị lung lay đến tận gốc rễ. Rằng hai người sinh ra để là của nhau. Cứ nhìn cái cách anh ấy có đôi bàn chân thật to, trong khi chân cậu ấy lại nhỏ nhắn xinh xắn. Cái cách cậu ấy ghét cà chua trong khi anh ấy lại thích, anh ấy ghét dưa món Đức nhưng cậu ấy thì ngược lại... Họ thường đều đặn ăn hết đĩa thức ăn của nhau.

CẢ HAI đều yêu thích bộ phim Thiên đường thứ bảy, không chỉ riêng Holly. Mark sẽ không thú nhận điều này, nhưng anh ấy cũng không thèm nghe điện thoại mỗi khi mình gọi vào tối thứ Hai. Holly nói anh ấy cũng hay khóc khi kết thúc phim nữa.

Mình phân tích cho Holly nghe tất cả điều đó và cậu ấy chỉ gật đầu yếu ớt nói rằng cậu ấy sẽ cố gắng. Mình bảo cậu ấy đi ngủ đi, sáng mai sẽ cảm thấy nhẹ nhàng h

Nhưng cuộc nói chuyện xem ra vẫn chưa ổn lắm. Thế là mình xuống lầu để tìm Mark - và đụng phải anh ấy cũng đang đi lên lầu, anh nói rằng cũng cảm thấy hơi mệt nên quyết định đi ngủ sớm.

Thế là mình nắm tay anh kéo vào một trong những phòng ngủ còn trống - thì ra cuối cùng Cal đã quyết định không chọn căn phòng màu hồng - và kể cho anh ấy nghe chuyện gì đã xảy ra giữa mẹ mình và mẹ Holly.

Nhưng anh ấy chỉ nói: “Jane à. Anh không hề lo lắng về chuyện này đâu”.

“Nhưng Holly đang xuống tinh thần!”, mình kêu lên. Mình không tin được anh ấy không phát hiện ra chuyện đó! Đúng là mình chơi với Holly đã lâu, từ hồi lớp một, kể từ khi gia đình cậu ấy dọn về con đường nhà mình và mình đã nhanh nhẩu chạy qua nhấn chuông hồi thăm xem nhà đó có con gái để mình chơi cùng hay không.

Nhưng Mark đã sống cùng cậu ấy hai năm nay! Bạn cũng nghĩ anh ấy phải hiểu Holly như mình chứ! Họ ngủ cùng giường với nhau cơ mà!

“Holly chỉ mệt mỗi thôi”, Mark nói. “Cô ấy mệt lử rồi, anh cũng vậy. Hôm nay là cả một ngày dài mà”.

“Thế thì...”, mình phải thú nhận rằng, mình đã bật khóc, như thể mình vừa xem kết thúc của Babe hay Thiên đường thứ bảy vậy, “anh sẽ không nghĩ đến chuyện hủy hôn chứ?”.

“Đám cưới à?”, Mark cúi xuống nhìn mình như thể mình là con điên. “Không bao giờ. Tại sao anh phải làm vậy?”.

“Là bởi vì...”

Và sau đó, trước khi mình có thể kiểm chế, nó cứ thế tuôn ra. Sự thật. Về anh bạn Cal của anh ấy.

Mình biết như vậy không hay ho lắm. Khi lảm nhảm như thế. Đặc biệt là khi nói xấu chàng rể phụ với chú rể. Đặc biệt là khi chỉ còn 36 tiếng nữa là đến đám cưới.

Dù vậy. Cal hoàn toàn xứng đáng nhận lấy điều đó. Anh ta nghĩ mình là ai mà dám đem chuyện phenylethylamine cũng như có suy nghĩ sẽ ngấm phá hoại đám cưới của cô bạn mình bằng cách cấy sự hoài nghi vào lòng cậu ấy - thậm chí tệ hơn, vào đầu người chồng tương lai?

Mark lắng nghe tất cả những gì mình nói (mình nói với sotto voce, để Cal, vẫn còn ngồi dưới terrazza, không nghe thấy). Và, sau khi mình kể xong, anh đã có hành động hết sức quái lạ.

Anh ngửa đầu ra sau, và cười vang.

Đúng vậy! Anh cười rất to! Như thể đây là câu chuyện hài hước nhất mà anh từng nghe!

Thẳng thắn mà nói, mình chẳng thấy có chuyện gì đáng cười. Nếu mình sắp kết hôn, và phát hiện một trong những người bạn của mình đang lên kế hoạch sử dụng sức ảnh hưởng của cô ta đến mình để khuyên mình nên dừng lại...

Hừm, chuyện đó thật nực cười, vì nếu mình đã quyết định lấy ai đó, không ai có thể ngăn cản mình được.

Đó chính xác là điều Mark nói với mình.

Mark: “Janie, Cal là một trong những người bạn thân nhất mà anh từng có. Nhưng không ai có thể khuyên anh thôi kết hôn với Holly. Đặc biệt là từ người mà hôn nhân của người đó đúng là một thảm họa”.

Câu nói này khiến mình khô nước mắt ngay.

Mình biết chuyện này hoàn toàn sai lầm, nhưng mình không thể nào không mở miệng hỏi, “Anh biết Valerie, vợ cũ của Cal”

Mark: “Biết à? Có, anh biết chứ. Biết chính xác như cậu ấy biết vợ mình vậy. Trong thời gian cũng khá lâu như cậu ấy. Anh có mặt vào cái đêm họ gặp nhau mà”.

Mình: (cực kì quan tâm về chuyện này) “Thật vậy sao? Cô ta trông có đẹp không? Cô ta là người mẫu mà, đúng không?”.

Mark chỉ nhún vai. Mình phải công nhận rằng, trông Mark chẳng quyến rũ gì cả. Nhưng có lẽ đó là do ánh sáng từ bóng đèn điện của Ý trong căn phòng màu hồng này.

Mark: “Cô ta cũng được. Không phải tuýp người của anh. Cao, tóc vàng hoe và mảnh mai. Em biết đấy. Một người mẫu điển hình”.

Mình: (gật đầu một cách thông cảm) “Và cũng rất ngốc nữa, đúng không?”

Mark: “Cũng không đến nỗi ngốc nghếch để chúng ta không nhận thấy cô ta đã tóm gọn những đồng lương đầu tiên của một gã trai. Trong khi sự nghiệp người mẫu lại không suôn sẻ như cô ta mong đợi. Hoàn toàn trái ngược với những gì cô ta được định hướng trong Trường Barbizon hay bất cứ nơi nào cô ta được huấn luyện, nghề người mẫu xem ra rất khó khăn. Em phải thức dậy sớm. Nhưng cô ta không thích điều đó”.

Ồi chà chà! Mark thật sự rất ghét vợ cũ của Cal! Anh ấy CHƯA BAO GIỜ nói xấu ai cả, anh ấy là người đang hoang tử tế.

“Vậy thì...”, mình vẫn không chắc là có an toàn không khi để Mark một mình cùng anh bạn. “Nếu Cal CỐ thuyết phục anh không nên cưới Holly thì...”

“Cậu ấy sẽ không cố làm những chuyện như vậy”, Mark nói. Nhưng trông thấy mình nhướng mày lên nghi ngờ, anh nói thêm, “Nếu cậu ấy có cố gắng, cũng chẳng tác dụng gì đâu. Anh không thể tin em lại nghĩ rằng chuyện đó có thể xảy ra, Janie ạ. Anh yêu Holly, không ai có thể khuyên anh thôi kết hôn với cô ấy. Cal cũng không. Mẹ anh cũng không. Thậm chí mẹ của Holly cũng không. Không có thứ gì có thể chen ngang vào đường đi của tụi anh được. **BẤT CỨ THỨ GÌ**”.

Đáng buồn là, câu kết luận của bài diễn văn truyền cảm này không như mong đợi, vì ngay khi Mark mở miệng nói “Mẹ của Holly”, gương mặt anh trông có vẻ nhột nhạt và anh nói nhanh, “Ừm. Anh xin lỗi. Đột nhiên anh cảm thấy không khỏe lắm”, rồi đâm đầu vào nhà tắm, và những âm thanh dữ dội phát ra.

Thế là mình chỉ còn cách mong anh ấy sẽ ổn và trở về phòng, cảm thấy thật hạnh phúc khi biết rằng, dù cho Cal có cố thuyết phục ra sao, thì chí ít, Mark, sẽ giữ vững quyết tâm của mình.

Về phần Holly... chúng ta phải chờ xem sao. Mình NGHĨ Holly hiểu rõ cậu ấy đang làm điều đúng đắn.

Ngày mai, khi ngồi trong xe, mình sẽ nói chuyện thêm với cậu ấy.

Giờ thì, để Cal Langdon biết anh ta không thể khuyên Mark thôi kết hôn, mình nên...

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ồi Chúa ơi, bạn không thể đoán nổi mình vừa bắt gặp Cal làm gì đâu!!!! Tay Viết Báo Tin Tức Dày Dạn đang ngồi ngoài tarrazza, chìa đĩa cá ngừ của Zio Matteo cho những con mèo hoang gầy nhẳng đang nhẹ nhàng tiến vào biệt thự từ những chuồng ngựa gần đó.

Anh ta nhảy bắn lên như bị trúng đạn khi mình gọi tên anh ta, mấy con mèo chạy mất, nhưng mình đã trông thấy

Mình đã trông thấy chúng.

Với việc sợ rắn, và bây giờ là hình ảnh yên bình bên bày mèo, có lẽ Ngài Không Có Trái Tim xét cho cùng cũng có một cái.

Tuy nhiên, mình đã không để lộ điều mình biết. Về trái tim của anh ta. Thay vào đó, mình nói với anh ta - vì mình không thể ngăn nổi bản thân - rằng mình đã nói chuyện với Mark, và anh ta (Cal) đang sống trong thế giới tưởng tượng nếu anh ta nghĩ rằng có thể khuyên anh ấy (Mark) hủy hôn với Holly vào thứ Tư.

Thật ngạc nhiên, Cal hoàn toàn lờ đi. Thay vào đó - trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm đôi Christian Louboutins của mình, như thường lệ thôi - anh ta hỏi liệu mình có biết phụ nữ Ấn Độ thường làm đẹp cho chân bằng phẩm màu đỏ không.

??????????????

Anh ta đúng là có gì đó không được bình thường.

Mình: “Ừm, không biết. Nhưng tôi biết nếu họ để lộ cổ chân nơi công cộng, họ sẽ chịu hình phạt chặt mất chân. Tại sao anh không viết cuốn sách phản ánh sự bất công này, thay vì dự đoán chuyện gì sẽ xảy ra với Ả-rập Saudi sau khi nguồn dầu mỏ cạn kiệt?”

Cal: (cuối cùng cũng chịu rời mắt khỏi chân mình) “Cô có nghĩ cuộc sống của những phụ nữ ở đó sẽ dễ thở hơn nếu quốc gia họ, xét về bản chất, bị cô lập với thế giới bên ngoài chỉ vì họ không còn tài nguyên chúng ta muốn bóc lột không? Hay cô nghĩ cuộc sống của họ sẽ càng khốn khổ hơn?”

Mình: “Rõ ràng là khó khăn hơn. Nhưng tôi có thể làm gì khác? Dùng ít chai nước khoáng hơn sao?”

Cal: “Đúng vậy, sự tiêu thụ quá mức các sản phẩm liên quan đến dầu mỏ là nguyên nhân hàng đầu khiến trái đất nóng

Thật tình mà nói, mình không tin trên đời này còn người phụ nữ nào muốn kết hôn với anh ta nữa. Với suy nghĩ như anh ta. Thậm chí đến người mẫu cũng chẳng thèm.

Hừm, có thể đó là lí do vì sao bây giờ anh ta chỉ hẹn hò với người nước ngoài. Vì họ chẳng thể nào hiểu được những gì anh ta nói.

Mình: “Chà, tốt nhất chúng ta nên sử dụng sạch dầu mỏ và làm quen với tình trạng thế là hết sạch rồi và sau đó trở về với trạng thái như buổi sơ khai thôi”.

Cal: “Ý cô muốn nói trước khi họ cho đóng chai nước khoáng và bán nó với giá một đô năm mươi xu một chai có gas và giả vờ cho rằng uống loại nước này tốt hơn nước máy à?”

!!!!!!!!!!!!!!

Mình: “Tôi không biết. Anh mới chính là người viết sách. Nhưng sao anh cứ nhìn chân tôi hoài vậy?”

Cal: “Còn cô sao cứ nhìn đũng quần tôi mãi?”

MÌNH THẺ CÓ CHÚA!!! ANH TA HỎI THẮNG MÌNH NHƯ VẬY!!!!

TẠ ƠN CHÚA, đột nhiên Peter xuất hiện hỏi mình, “Jane Harris, em nghe thái tiếng chị mới biết chị còn thức. Bây giờ chị có thể vẽ Wundercat cho Website của tụi em như lời chị đã hứa được khôn?”, và đưa cho mình giấy vẽ cũng như vài cây bút màu.

Thế là mình trả lời, “Dĩ nhiên là được rồi, Peter”, bằng giọng nói duyên dáng nhất - dù mình đang PHÁT HOẢNG về chuyện cái đũng quần - và vẽ cho thằng bé năm mươi bức họa Wundercat, trong khi Cal ngồi đó quắc mắt giận dữ trong ánh nhìn - “Peter, giờ này lẽ ra em nên ngủ rồi chứ? Sáng mai em không đi học à?”

Nhưng tất nhiên trả lời rằng cậu bé học trên internet và không cần phải đăng nhập vào thời gian cố định trong ngày.

Tất cả những gì mình có thể nghĩ là, nếu Peter không xuất hiện đúng lúc đó thì sao? Cal và mình đã nói chuyện mặt đối mặt về vấn đề dầu mỏ. Gần đến nỗi, mình có cảm giác - chỉ ngẫu nhiên thôi - rằng nếu hai đứa không ghét nhau nhiều đến vậy, có thể cả hai sẽ... mình chẳng biết nữa.

Hôn nhau hay gì đó.

Mình BIẾT! Nhưng mình thậm chí không thích anh ta. Anh ta là kẻ phô trương Cái Gì Cũng Biết - một kẻ mê người mẫu!

Tuy nhiên, ở anh ta toát ra... điều gì đó. Mình không biết đó là gì. Mình vẫn đang yên lành ghét cái bản chất của anh ta cho đến khi trông thấy anh ta với lũ mèo.

MÈO!!!! ANH TA THÍCH MÈO!!!!

Rõ ràng anh ta không MUỐN bị trông thấy khi đang cho chúng ăn. Anh ta có vẻ XẤU HỔ khi thấy mình.

Và rồi, khi cả hai đứng gần bên nhau như vậy, trong suốt cuộc tranh luận nho nhỏ đó...

ĐỪNG. Là vậy đấy. Mình không thể nào không ngắm nhìn anh ta trông rất đẹp trai dưới ánh nến, với đôi mắt xanh biếc và mái tóc rối như Brad Pitt, cổ áo sơ mi của anh ta hơi mở rộng ở cổ nên mình có thể trông thấy một phần ngực mà trước đó anh ta đã trưng bày ngoài hồ bơi và...

MÌNH LÀM SAO VẬY??? MÌNH ĐÃ CÓ BẠN TRAI RỒI MÀ!!!!!!!!!!

Thì, cũng không hẳn.

Nhưng mình sẽ có nếu mình muốn có. Tất cả những gì mình cần làm là đi đến British Columbia, và ĐỪNG, anh ấy kia, người bạn trai. Một bạn trai TIN vào tình yêu. Một bạn trai KHÔNG BAO GIỜ rằng tình yêu đơn giản chỉ là một phản ứng hóa học xảy ra trong não bộ được gây ra bởi những xung động của phenylethylamine (đặc biệt là khi Malcom cũng không hề biết những từ to tát đó).

VẬY TẠI SAO MÌNH CÒN NGHĨ VỀ CAL NHƯ THẾ????

Không thể do chuyện bày mào khi này. Chắc chắn là do không khí trong lành này. Nó TÁC ĐỘNG đến một cô gái như mình. Ngay khi trở về thành phố và hít thở khói thải của New York đẹp lão đó, mình sẽ ổn lại thôi.

Hi vọng vậy.

Trong khi đó, mình chỉ cần TRÁNH XA anh ta cũng như chất pheromone hấp dẫn giống cái của anh ta hay bất cứ thứ gì khiến mình luôn suy nghĩ không biết cảm giác ngủ cùng Cal Langdon là như thế nào.

Ngày mai mình chắc chắn sẽ mang đôi Adidas. Không có chàng nào nhìn vào chân bạn khi bạn mang một đôi Adidas cả.

Chúa ơi, BY GIỜ làm sao mình có thể ngủ được đây?

PDA của Cal Langdon

PHẢI tránh xa rượu prosecco. Nó khiến mình làm những chuyện quái gở nhất, những thứ mình không bao giờ làm khi đầu óc tỉnh táo... như cho lũ mèo hoang ăn cá ngừ hảo hạng. Hay ngắm nhìn ánh trăng phản chiếu lấp lánh trên mái tóc của cô họa sĩ truyện tranh nào đó...

Ai đã uống hết ực-ki rồi?

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Darrin Caputo

Về việc: Mẹ anh

EM NÓI THẬT KHÔNG???? HOLLY VÀ MARK ĐANG LÊN LÚT KẾT HÔN À???? Ở Castelfidardo sao?

Chà, chọn một nơi cũng lạ kì nhỉ (em có trông thấy thằng nhỏ của một bức tượng nghệ sĩ đàn xép khóa thân ngay quảng trường xã không? Anh bạn đó thuộc HÀNG KHỦNG đấy), nhưng anh không thể không vui mừng cho tụi nó được. DỄ NHIÊN tụi anh sẽ làm gì đó để đánh lạc hướng mẹ. Anh cũng chưa biết chính xác phải làm gì... Bobby sẽ tính chuyện này, cậu ấy giỏi mấy vụ này hơn anh.

Ôi Chúa ơi, đây đúng là TIN TỐT LÀNH. KHÔNG AI xứng đáng có được một đám cưới lãng mạn ở Ý hơn em gái Holly của anh. Chuyển cho con bé nụ hôn ngọt ngào nhất từ anh nhé, và đừng lo lắng, anh sẽ không nói cho MA nào biết đâu!!!!

Thân,

D

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Claire Harris

Về việc: Mẹ

Này, con không cần phải HẾT vào mặt mẹ như thế. Người ta sẽ hiểu như vậy khi trông thấy một lá email được viết bằng chữ in hoa. HẾT VÀO MẶT NGƯỜI KHÁC. Như vậy rất thô lỗ.

Mẹ không hề cố ý tiết lộ cho bà Marie biết. Thật sự như vậy. Mẹ chỉ lỡ miệng thôi. Con nên thông cảm cho mẹ một chút. Mấy ngày nay mẹ đã chịu nhiều căng thẳng về tổ chức Cơ đốc giáo Salvation Army, nơi mẹ đang tình nguyện làm việc rồi. Ba ngày thứ Bảy liên tục vừa qua mẹ đã đăng kí bán hàng trong một cửa hàng quần áo cũ. Nhưng mỗi lần như thế họ đều xếp mẹ làm việc phía sau, ủi những bộ đồ em bé mà người ta đã quyên góp! Mẹ biết mình rất khéo tay trong việc ủi đồ, nhưng họ không thể nào xếp mẹ vào vị trí tính tiền ít nhất một lần được sao? Hay giúp đỡ những người nghèo tìm được bộ quần áo phù hợp với vóc dáng họ cũng được?

Nhưng không. Lúc nào cũng, “Nhìn kìa, Claire đến rồi. Lấy bàn ủi ra thôi”.

Mẹ đang nghĩ đến chuyện bỏ việc ở đó để qua làm cho Good Will. Marcy Clark nói với mẹ rằng ở đó người ta không bắt mình ủi BẤT CỨ CÁI GÌ.

Hơn nữa hôm qua bố con đụng phải trái xoài, con cũng biết bố con vốn bị dị ứng. Mẹ đã NHẮC ông ấy trong rổ trái cây có một trái xoài. Mẹ định dùng nó để làm món salad trái cây đem đến nhà Helen Fogarty để tổ chức tiệc cây nhà lá vườn tuần này.

Nhưng bố con lại đi bỏ nó ra, cứ nghĩ đó là trái đu đủ, và bây giờ ông ấy bị nổi đóm đỏ khắp hai cánh tay. Mẹ đã thoa kem cho bố, nhưng mẹ nghĩ chắc phải đưa bố đến Promtcare một chuyến nữa để lấy thuốc chống viêm thôi...

Thế nên con đừng cáu kỉnh với mẹ. Mẹ đau buồn quá nhiều rồi.

Mẹ chẳng thể nào hiểu nổi Marie đang gặp vấn đề gì nữa. Ít ra con gái bà ấy đã gặp được người thật sự muốn kết hôn với nó. Tất cả những gì con gái CỦA MẸ có được là một hợp đồng đầu tiên với Cartoon Network. Tuy bố mẹ rất tự hào về con, nhưng con không thể cùng hưởng tuần t mật với cái hợp đồng đó được, đúng không? Cũng chẳng thể nhìn vào trong với cặp mắt âu yếm khi con thay tã cho nó.

Thế nên, hãy để mẹ được nghỉ ngơi một chút.

Yêu con,

Mẹ

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Bình tĩnh. Bình tĩnh. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Mình có thể giải quyết được. Mình hoàn toàn có thể giải quyết được...

Không, mình không làm được. Chuyện này đúng là thảm họa. Một thảm họa tàn khốc.

Mình phải làm gì đây????

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc:

Chào buổi sáng những thành viên yêu mến Wundercat! Hôm nay có TIN NÓNG HỔI về JANE HARRIS cho các bạn đây! Hai người bạn sắp kết hôn của chị ấy đã ăn trúng hầu hết chất lượng đêm qua, và sáng nay xụi luôn rồi! ĐÚNG VẬY! Họ còn không thể nhắc chân ra khỏi giường!

Chuyện này rất tồi tệ vì lẽ ra hôm nay họ phải đến Lãnh sự Mỹ lấy đơn, để ngày mai họ được tổ chức kết hôn!

Nhưng sáng nay khi mình lái xe máy đến biệt thự, để mang cho JANE HARRIS ổ bánh mì nóng, chị ấy trông rất bối rối, và nói rằng, “Hãy hỏi bà nội em xem có làm được gì không”. Thế là tớ chạy đi gọi bà nội, và bà nói rằng chẳng thể làm được gì khi ăn trứng hầu như thế, họ phải đợi cho đến khi hết bệnh thôi.

Nhưng nếu họ không mau chóng lành bệnh, ngày mai sẽ không có đám cưới nào hết!

Đây đúng là một TIN TÔI TỆ cho JANE HARRIS.

Tớ sẽ liên tục cập nhật tin mới cho các bạn! Đây là Peter Schumacher, Fan Số Một của Wundercat!

Wundercat muôn năm!

Peter

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Hầu sống. Họ đã ĂN hầu sống.

Mình đã cảnh báo họ. Họ không thể trách mình đã không nói trước. Mình hỏi các bạn, ai lại đi ăn đồ sống ở nước ngoài? Ai chứ? Nơi đây không phải Nhật Bản. Ý không phải là quốc gia nổi tiếng với hải sản sống. Họ NGHĨ gì vậy?

Tội nghiệp Mark. Mình nghĩ đó là lí do tại sao đêm qua anh ấy nôn thốc nôn tháo như vậy. Bây giờ anh VẪN CÒN nôn. Thậm chí anh không lết nổi khỏi giường.

Còn Holly... Chúa ơi, khi mình gõ cửa để hỏi thăm xem tại sao họ vẫn chưa chuẩn bị lái xe đến Rome, Holly trả lời, trông cậu ấy giống như... một người sắp chết vậy. Cậu ấy không nhìn tệ hại như vậy kể từ ngày mừng Bốn tháng Bảy năm đó khi hai đứa sáng chế thức uống làm từ dưa hấu khoét viên và vodka (món cocktail Rocket' Red Glare).

“Tớ nghĩ sẽ không có đám cưới nào hết”, cậu ấy nói. Vừa dứt lời đã hộc tốc chạy vào nhà tắm.

Mình còn có thể làm gì ngoài việc theo sau cậu ấy bây giờ? Không giống việc mình sẽ không giữ tóc giùm cậu ấy khi cậu ấy nôn lên nôn xuống như trước kia - cụ thể là Rocket' Red Glare.

“Holly”, mình nói, nhẹ nhàng hết mức có thể, khi cậu ấy buông người xuống sàn nhà tắm vì kiệt sức. “Hôm nay hai người PHẢI đến Ý. Cậu biết ngày mai là ngày duy nhất ông thị trưởng có thể xếp lịch cho hai người mà.”

Nhưng hóa ra đó chẳng phải là câu thích hợp, vì Holly ngay lập tức òa khóc nức nở.

“Tớ biết chứ!”, cậu ấy gào lên thảm thiết. “Nhưng tụi tớ còn làm gì được? Chúng tớ sẽ không sống nổi nếu ngồi trong xe quá năm phút. Tớ sẽ phải dừng xe cứ ba mươi giây một lần để nôn mất thôi. Chúa ơi, Janie ơi. Hết thật rồi. Chúng tớ sẽ không được kết hôn. Không phải bây giờ. Không phải ở Ý. Cứ nhìn cái cách sự việc luôn tréo ngoe mà xem... có lẽ là không bao giờ. Có lẽ mẹ tớ nói đúng. Có lẽ chúng tớ nên quên chuyện này đi. Có lẽ tụi tớ đang làm một điều trái với tự nhiên”.

Mình biết! Nhưng mình không thể tin được những gì vừa nghe thấy.

“Trái tự nhiên sao? Holly, tớ biết cậu không khỏe, nhưng cậu CÓ ĐIÊN không? Cậu không thể cố quên chuyện này được. Hai người PHẢI kết hôn. Và hai người phải kết hôn ở đây, ngay trên nước Ý này”.

Cậu ấy chỉ nhìn mình đầy đau khổ với cặp mắt sưng mọng, “Tại sao?”.

“Vì tớ đã nói cho anh Darrin biết rồi!”, đó chính là điều mình sắp nói. Mình nhớ lại rằng mình không được phép kể chuyện này cho bất cứ ai, thế nên, vào giây phút cuối cùng, mình nói trại thành, “Vì đó là điều cậu luôn ao ước. Cậu đã lên kế hoạch chuyện này từ rất lâu rồi. Cả Mark cũng muốn như vậy, tớ biết mà. Hơn hết thấy những thứ khác. Cậu không thể từ bỏ chỉ vì chuyện ngộ độc thức ăn nhỏ xíu này được!”.

Cậu ấy trả lời bằng cách nôn thêm vài lượt nữa.

Thế nên mình phải đỡ cậu ấy trở về giường. Sau đó mình trông thấy Peter bên ngoài với đồng bánh mì nóng cầm trên tay, và nhờ thằng bé đi gọi bà nội. Frau Schumacher cấp tốc chạy đến, trông rất lo lắng, và chạy đi xem cặp đôi bệnh tật ngay. Khi bà bước ra khỏi phòng, gương mặt bà lộ rõ sự dăm chiêu.

“Khôn xong rồi”, bà ấy nói với mình. “Họ khôn thể nào lái xe đến Roma rồi quay trở về được. Ngài mai thì được. Nhưng khôn phải hôm nay”.

“Nhưng PHẢI là hôm nay”, mình kêu lên. “Không còn thời gian nào khác! Ông thị trưởng đã nói thứ Tư là ngày duy nhất... và thứ Sáu tụi cháu phải đi rồi”.

Nhưng mình biết bà Frau Schumacher nói đúng. Bà đi xuống lầu làm món súp nóng để giúp Holly và Mark không buồn nôn nữa - chẳng vấn đề gì nếu bây giờ điện có tắt, vì đang là ban. Một ngày đẹp trời, đúng vậy. Mặt trời đang tỏa ánh nắng chói chang, và mặt nước hồ bơi đang sáng lấp lánh, cơn gió thoảng qua khiến hàng cọ cứ đung đưa nhẹ nhẹ...

Chết tiệt! Sao họ lại đi ăn thứ hàu đó làm gì không biết?

15. Chương 14

Chương 14

Và tại sao đất nước này lại TỰT HẬU đến vậy??? Nếu một người muốn kết hôn ở đây, trong khi cô ấy có đầy đủ giấy tờ được làm từ Mỹ, tại sao lại KHÔNG CHO??? Sao phải bắt cô ấy đi khắp nơi để lấy THÊM đơn? Có phải đây là cách để họ thử xem người ta có thật lòng muốn kết hôn hay không? Chỉ là một LÁ ĐỐN thôi mà, ai lấy mà chẳng được...

Ồ la la.

Ai lấy mà chẳng được.

PDA của Cal Langdon

Thề có Chúa, mình không biết chuyện này đã xảy ra như thế nào. Điều gần nhất mình biết là mình đang êm ái giấc nồng.

Sau đó, chưa đầy năm phút trước, một tên lửa nhỏ bé nhưng rất cương quyết lao tới giường mình, xé toang drap giường đã được xếp hết sức thoải mái, rồi hét toáng vào tai mình đã đến lúc thức dậy để lên xe rồi.

Mình chỉ mơ hồ nhớ rằng cái tên lửa này hình như là giống cái - nhưng đã không được phóng thích một cách hợp lí. Mãi lúc sau mình mới nhận ra, thứ giống cái đó, có hình dáng của một phụ nữ.

Một cốc cà phê được nhét vội vào tay mình, và mình bị hối thúc phải thay đồ. Ừ, thì thay. Sau đó, khi mình loạng choạng đi xuống lầu, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra và tại sao bà Frau Schumacher lại đứng bên bếp lò, hình như đang nấu món súp gì đó, đột nhiên mình bị tóm lấy một cách thô bạo, bị đẩy ra ngoài, và bị xô vào ghế ngồi trong ô tô, rồi được chở đi với một vận tốc chóng mặt xuống con đường nhỏ bởi một người rõ ràng chẳng rành việc lái xe.

Ai đó nếu nhìn kĩ sẽ giống hệt Jane Harris.

Đang phê thuốc.

Thôi đúng rồi. Mình đã dần nhớ lại. Hôm nay tụi mình phải hộ tống Mark và Holly đến Rome để họ có thể lấy lá đơn cần thiết tại đại sứ quán Hoa Kỳ.

Tuy nhiên, vì lí do nào đó, Mark và Holly không có mặt trên xe.

“À, Jane này”, mình hỏi, bằng một giọng hết sức nhẹ nhàng để người phụ nữ ngồi cạnh bên - đang căng mắt nhìn đằng sau tay lái - không giật mình. “Không phải chúng ta đã quên mất thứ gì rồi sao? Hay chính xác là, ai đó thì phải? Hay, một cặp nào đó mới đúng?”.

Cô ấy dường như chẳng thêm để ý đến sự hiện diện của mình trong xe. Cô nàng đang hết sức chăm chú quan sát kính chiếu hậu, tính toán khoảng cách với xe đang chạy tới, để có thể rẽ ra strada principale[40].

“Mark và Holly bị ngộ độc thực phẩm”, mình khá ngạc nhiên vì cứ tưởng cô ấy không thèm trả lời. “Họ không thể làm được. Chúng ta phải đi mà không có họ”.

“Tôi hiểu rồi”. Mình cố tỏ ra biết điều hết mức có thể, vì cô ấy rõ ràng chẳng quen với việc vừa lái xe vừa nói chuyện. “Vậy tôi có nên hiểu rằng chúng ta sẽ đi xin lá đơn mà họ đang thiếu không?”

“Đúng vậy”. Cô ấy thấy thứ gì đó vào người mình. Nhìn xuống, mình trông thấy một cặp hộ chiếu. “Đừng lo, tôi đã lấy hộ chiếu của họ. Cả giấy khai sinh”.

Thật

“Cô thật sự nghĩ rằng đại sứ Mỹ sẽ cấp đơn, nếu ta đưa cho họ hộ chiếu và giấy khai sinh của bạn mình”, mình hỏi, giả vờ thuận theo cô nàng, “chỉ đơn giản bởi vì chúng ta năn nỉ họ làm vậy thôi?”.

Im lặng.

“Không”, cô nàng đột ngột trả lời khiến mình giật cả mình. “Họ sẽ cấp đơn vì chúng ta nói với họ rằng chúng ta là Mark Levine và Holly Caputo”.

Điều buồn cười nhất mình được nghe sáng nay.

“Không phải chuyện này sẽ hơi khó khăn sao?”, mình lại hỏi. “Cứ nhìn Mark có tóc đen và đeo kính cận, trong khi tôi có tóc vàng và thị lực hoàn toàn bình thường?”

Điều tiếp theo mình biết, cặp kính của Mark bay vèo đến người mình.

“Tôi chồm được trên chiếc bàn kê cạnh giường ngủ”, cô bắt cóc giải thích. “Anh không thể biết được Mark có tóc đen khi nhìn vào tấm hình đó. Nó là hình đen trắng kia mà. Anh có thể giải thích tóc anh bị tẩy màu do ánh sáng mặt trời, hay gì cũng được, nếu có ai muốn hỏi. Nhưng chẳng ai buồn hỏi đâu”.

Đáng buồn ở chỗ, mình bắt đầu dần tỉnh ngủ. Thậm chí đáng buồn hơn, chuyện này bắt đầu chẳng giống một giấc mơ chút nào, mà ngày càng giống một cơn ác mộng ở thực tại.

“Khoan nào. Cô nói nghiêm túc đấy à?”. Vì trông cô ấy CÓ VẼ hết sức nghiêm túc. Trong khi xe thì nẩy tung xuống strada principale - chạy ngang qua biển báo viết ROMA - với một vận tốc hết sức đáng nể. “Chúng ta sắp GIẢ DẠNG Mark và Holly sao?”

“Sao lại không?”. Cô ấy lái xe vượt qua một chiếc xe tải chở đầy - không nhìn cũng đoán được - vô số những con gà còn sống, được chắt cao chót vót. Chúng kêu quác quác một cách điên cuồng nhìn mình. “Tất cả những gì chúng ta cần làm là đưa ra hộ chiếu và giấy khai sinh, rồi kí vài tờ giấy. Có gì to?”

“TO”, mình nói (kể từ khi nào người ta đã bỏ chữ “tát” khi muốn nói có gì to tát đâu vậy? Đây là phong cách nghệ sĩ hay sao? Mary cũng nói y như thế), “ở chỗ, đó chính là điều tôi tin rằng người ta gọi là giả mạo. Và có lẽ là sự khai man. Và có thể là những tội danh khác nữa”.

Jane Harris không thèm nhìn mình lấy một lần. Cô ấy đang đeo kính đen, rất khó nhìn vào đôi mắt ấy, nên chẳng thể biết được liệu cô ấy có muốn khẩu chiến hay không.

“Ôi, thôi đi”, cô ấy nói. “Như thế chúng ta sẽ bị bỏ tù không bằng. Mark là bác sĩ, không nhớ sao? Không ai có thể đọc ra chữ kí của anh ấy. Còn tôi là một họa sĩ. Tôi đã quá quen với việc giả mạo chữ kí của mẹ Holly trên phiếu học tập cũng như giấy xin phép rồi. Tôi nghĩ cũng rất dễ dàng khi giả mạo chữ kí của Holly mà thôi. Còn anh chỉ cần nguệch ngoạc vài nét cho Mark là được”.

Từ một vấn đề buồn cười đã dần chuyển sang một tình huống không thể nào cười nổi.

“Jane”, mình cố thêm lần nữa. “Phải chăng cô đang bắt cóc và cưỡng ép tôi cùng đi đến Rome để cùng phạm tội lừa dối chống lại chính phủ Mỹ?”

Cô ấy phớt lờ tính nghiêm trọng của vấn đề, chỉ đơn giản trả lời, “Thôi, anh im đi rồi uống cà phê và cứ tiếp tục gõ gõ gì đó vào cái máy của anh, nếu điều đó giúp anh thoải mái hơn. Có vài ổ bánh mì Peter đã mua để ở đằng sau nếu anh muốn ăn. Và tôi không bắt cóc anh. Tôi không đòi ai tiền chuộc vì anh cả. Làm như có ai chịu trả tiền nếu tôi làm vậy không bằng”.

Nước Ý phải ban hành thêm luật lệ ngăn cấm những chuyện thế này... lợi dụng một người đàn ông khi người ta vẫn đang ngái ngủ, cưỡng bức người đó để rồi lái xe hàng trăm kilomet đến một thành phố mà anh ta chỉ vừa đến đó cách đây một hai ngày, nơi anh sẽ bị ép buộc giả danh một người đàn ông khác...

ô ấy đang mang giày Adidas, nhưng mình vẫn trông thấy hình xăm đầu con mèo. CỐ phải do trời còn tỉnh mơ, hay nó thật sự có thể... chà... nháy mắt với mình?

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Chuyện này sẽ thành công. Chuyện này PHẢI thành công.

Mình biết Cal không hề ngờ rằng chuyện này sẽ xảy ra (ngạc nhiên quá nhỉ).

Nhưng ANH TA thì biết cái gì? Anh ta chống đối hai người bọn họ tiến tới hôn nhân trước cả khi những chuyện thế này xảy ra. Nhìn anh ta kìa, hỏi thăm có chìa khóa để vào toa-lét nam không. Anh ta VẪN còn lơ mơ không có khái niệm gì về xung quanh. Tóc phía sau đầu thì dựng đứng lên theo một phong cách thời trang hết sức lập dị - nhưng cũng không kém phần gợi tình.

GỌI TÌNH???? Mình đang NGHĨ gì vậy???? Mình đang làm NHIỆM VỤ ở đây. Mình không nên nghĩ về tình dục vào những lúc như thế này!!!

Chuyện này PHẢI thành công. Được nửa chặng đường đến Rome rồi, chỉ mới mười giờ kém thôi. Mình nên đến đó trước giờ ăn trưa... nhưng có lẽ mình sẽ đến đó khi người ta chuẩn bị nghỉ trưa rồi.

Nhưng không sao. Đây là đại sứ quán Mỹ. Họ KHÔNG LẼ NÀO cũng nghỉ trưa suốt bốn tiếng đồng hồ. Ơn Chúa, họ là NGƯỜI MỸ. Có lẽ họ chỉ nghỉ trưa một tiếng thôi, như tất cả những người bình thường khác. Thế nên mình có thể hoàn tất đơn, lấy APOSTILLE, và lên xe vào khoảng hai ba giờ gì đó, và trở về nhà trước khi trời tối.

LÀM ƠN chỉ nghỉ trưa một tiếng thôi...

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Holly Caputo

Về việc: Cậu đi đâu vậy?

Xin lỗi nếu tớ có đánh sai chính tả nhé, tớ không nhìn rõ lắm, đầu tớ đang đau như búa bổ. Nhưng hai người đang đi đâu vậy? Bà Frau Schumacher - người đã đối xử rất tốt với tụi mình - nói rằng bà ấy không biết, hai người bỏ đi không hề nói với ai tiếng nào...

Dù sao thì, tớ cũng yên lòng. Khi cậu không có mặt ở đây để chứng kiến cảnh này. Hi vọng hai người có thời gian vui chơi thoải mái ở đâu đó. Tớ rất xin lỗi khi phá hỏng kì nghỉ của cậu thế này. Cả chuyện đám cưới nữa, tớ biết cậu cũng rất mong đợi chuyện này. Cũng nhiều như tớ mà thôi— 02q9375)(*&@

Xin lỗi, tớ không thể ngừng khóc được, nên không thấy rõ bàn phím.

Dù sao thì, tớ cũng rất vui khi thấy cậu và Cal hòa hợp với nhau. Hi vọng hai người đang đi đến Loredo hay nơi nào đó. Khu này cũng có nhiều cảnh đáng xem. Như nhà Madonna. Các thiên thần đã nhắc nó lên và mang nó đến Le Marche từ vùng Đất Thánh...

Ừm, tớ chỉ muốn hỏi, cậu có trông thấy mắt kính của Mark không? Anh ấy khẳng định đã để nó ở đầu giường, nhưng bây giờ không còn

Dù sao cũng không có gì quan trọng, vì nơi duy nhất anh ấy có thể đến là nhà tắm mà thôi. Tuy nhiên, sao vẫn lạ quá.

Ừm, hồi âm cho tớ khi cậu có thời gian rảnh nhé. Ôi, Chúa ơi, lại nữa rồi - tớ phải đi ngay đây...

Holly

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Đến nơi rồi!!!! Đại sứ quán Hoa Kỳ!!! Hai đứa đã đi liên tục chỉ dám nghỉ ngơi vài phút thôi!!!! Cal lái thay mình sau khi dừng chân ở trạm Mobil, sau đó hai đứa BAY thẳng mấy trăm kilomet tiếp theo.

Hơn nữa, anh ta cứ nằng nặc đòi đi tuyến đường khác, con đường này không đi qua núi. Như thế lại hóa hay, vì mình quên mang theo thuốc chống ói Dramamine. Hai đứa đến Rome lúc 12 giờ kém 15.

Và bây giờ đang có mặt tại đây!!!!

Phải nói rằng, nơi này chẳng giống như mình tưởng tượng chút nào. Phía bên trong, nhìn nó giống văn phòng của một nha sĩ. Có những chiếc ghế để gần đó cho mọi người ngồi đợi và một bàn tiếp tân có laptop kính để bạn có thể lấy số (chà, giống bàn của người bán thịt hơn nha sĩ nữa, nhưng sao cũng được). Số của mình là 92.

Mình phải nói rằng, Tên Mê Người Mất khá chuyện hơn mình nghĩ, chỉ cần đánh giá hành động đầu tiên của anh ta trong xe, khi anh ta hoàn toàn tỉnh ngủ. Phải công nhận mình cũng có phần cường ép anh ta. Mình biết anh ta vẫn chưa tỉnh ngủ khi bị ép ngồi vào ô tô.

Tuy nhiên, anh ta đón nhận nó như một môn thể thao phải chơi vậy. Nguyên cả buổi sáng, anh ta không hề hé răng tuyên truyền tư tưởng chống đối hôn nhân tiếng nào. Có lẽ cuối cùng thì anh chàng cũng hiểu vấn đề rồi.

Fat-bottomed girls

They make the ronkin' world go round...[41]

Ôi Chúa ơi, mình không TIN được đó là những gì mình đã nghe suốt chuyến đi! Cả hai đang chạy THẮNG đến cửa hàng băng đĩa và mua đại một CD khác. Mình không quan tâm nó là gì. Miễn KHÔNG PHẢI Queen.

Mặc dù phải công nhận rằng, Freddy Mercury khiến mình hài lòng hơn. Chúng ta là những nhà vô địch, các bạn ơi...

Ô kìaaaaaa, họ đang gọi số. 92, 92, là 92!!!!!! 28 sao?

28????

Cal chỉ nhìn mình rồi nói: “Có vẻ chúng ta phải chờ ở đây hơi lâu đấy”.

Câu nói giảm hay nhất trong năm.

Và tất cả những gì mọi người phải đọc là tạp chí Thời gian Quốc tế[42]! Đọc Thời Gian Quốc Tế giúp quên đi Thời Gian Thực Tại, cũng giống như ngồi xem bản tin địa phương vậy, chỉ có điều không có những bản tin về tai nạn do máy cắt cỏ mà thôi.

Mình sắp CH

Nhưng cũng đáng. Cũng đáng nếu vì Holly. Chuyện này là vì cậu ấy. Và cả Mark nữa. Đây sẽ là...

ÔI CHÚA ƠI, ĐÂY SẼ LÀ MÓN QUÀ CUỐI MÌNH TẶNG HỌ!!!!

ĐÚNG VẬY!!! Sao trước đây mình không nghĩ ra??? Mình không thể tặng họ cuốn nhật kí này - ừm, đặc biệt không phải bây giờ vì mình đã đề cập đến pheromone quyến rũ giống cái của Cal - mình sẽ tặng họ cái này... một lá đơn có thể cho phép họ kết hôn vào ngày mai.

Thiên tài. Đúng là thiên tài. Món quà này tuyệt hơn NHIỀU so với giá đỡ nến hay những thứ vớ vẩn khác.

Ôooooo, họ lại đang gọi một số khác... 92 đi. LÀM ƠN!!! Cầu cho 29 đến 91 đã bỏ đi đâu mất rồi.

Khoan nào. Họ không gọi số. Anh ta đang để một tấm bảng lên bàn. Nó nói gì vậy?

PDA của Cal Langdon

Không tin được chuyện này lại xảy ra. Không tin được mình phải đối sang làm những chuyện như thế này. Mình đến Rome, có lẽ là một trong những thành phố đa dạng về ẩm thực nhất thế giới, nổi tiếng về phong cách ẩm thực, và thời gian ăn trưa chậm chạp kéo dài...

Và bây giờ mình đang dùng món pizza cà tím tại Amici Amore, một kiểu nhà hàng bán thức ăn nhanh có mặt khắp nơi trên nước Ý.

Phía sau còn có KHU VỰC CHƠI ĐIỆN TỬ.

Lẽ ra mình phải lên tiếng. Lẽ ra mình phải giải thích, rằng khi một người Rome treo bảng thông báo văn phòng sẽ đóng cửa vô thời hạn, anh ta thật lòng có ý như vậy.

Nhưng không. Cô ấy vẫn cố cãi. Cô ấy cố thuyết phục rằng chỉ cần cả hai ăn nhanh một bữa trưa nhẹ rồi nhanh chóng trở lại đại sứ quán, có thể chúng ta sẽ nhích thêm được một chút trong hàng dài người đang chờ ở đó. Mặc dù chẳng có hàng người nào cả, và sự thật là, cô ấy đang cầm trong tay một con số rõ ràng sẽ không được gọi cho đến ngày mai, hay thậm chí tuần tới.

Sao mình không mạnh dạn lên tiếng? Chuyển đi này không thể vô ích như vậy. Ngay bây giờ hai đứa có thể dùng một bữa ăn trưa thông thả và lãng mạn tại khu vườn ẩm cúng phía sau khách sạn nào đó - lắng nghe tiếng chim bồ câu gù thay vì âm thanh những tiểu hành tinh bị bắn tung tóe bởi những nòng súng laser của máy tính đẳng kia - tận hưởng ánh nắng mặt trời thay vì ánh đèn neon mờ mờ ảo ảo này.

Sao cứ để cô ấy lúc nào cũng làm theo ý mình? Đặc biệt là khi ý kiến của cô ấy bao giờ cũng dở tệ?

Mình không thích cà tím.

Mình phải đấu tranh. Khi cô ấy trở lại từ phòng vệ sinh, mình sẽ vùng lên. Mình sẽ nói cho cô ấy biết kế hoạch này đã nắm chắc thất bại. Mình sẽ nói cho cô ấy hiểu chuyện này hoàn toàn lãng phí thời gian, và cả hai nên trở về biệt thự để tận hưởng vài ngày sót lại của kì nghỉ. Mình sẽ nói cho cô ấy biết...

Cô ấy ra rồi.

Ồ. Cô ấy nói phải đi thôi.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Nhà hàng ngu ngốc! Rome ngu ngốc! Nước Ý ngu ngốc!

Phòng vệ sinh ở đây mắc cái CHỨNG gì vậy???? Thật tình. Mình phải vào nhà hàng Amici Amore ngu ngốc đó, và đâm đầu vào toa-lét nữ, ấn tượng đầu tiên là, toàn bộ nơi này được treo đèn màu đen - tại sao chứ? À, đó là vì (Cal nói với mình) sẽ gây khó khăn cho bọn nghiện hút, khiến chúng không thể tìm thấy mạch máu nếu chúng muốn hút chích trong đó.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất. Ôi, không!

KHÔNG CÓ TOA-LÉT NÀO TRONG ĐÓ CẢ. Không có. Không một cái nào. Nơi được gọi là toa-lét hóa ra chỉ là một cái lỗ. MỘT CÁI LỖ NGAY TRÊN SÀN. Với hai dấu chân nằm hai bên, và hai thanh để bám tay vào.

Được thôi, có lẽ PHỤ NỮ Ý biết nó là gì. Nhưng mình chưa bao giờ trông thấy thứ gì như thế, và mình KHÔNG HỀ BIẾT nên làm gì với thứ đó. Có lẽ chúng ta cần để chân lên dấu chân đó. Và rõ ràng chúng ta phải vịn vào tay cầm.

Và sau đó thì làm gì? Ngồi xổm à?

MÌNH KHÔNG MUỐN NGỒI XỔM.

Ôi Chúa ơi, đất nước này LÀM SAO vậy?

Cal nói anh ta biết một n không xa nơi này lắm, anh ta chắc chắn nơi đó sẽ có toa-lét trong nhà vệ sinh. Mình đang hoảng loạn, mình cứ để anh ta chở đi như thế. MỘT CÁI LỖ. MỘT CÁI LỖ. Amici Amore có NGHĨA là gì? MỘT CÁI LỖ LỚN Ở ĐÂY sao?

Ồ. Cal nói nó có nghĩa Yêu Các Bạn (amici = các bạn, amore = yêu).

Yêu Các Bạn. Ha! Thỏa Mãn Các Bạn thì có. Bằng cách chỉ cho họ đến đó. ĐỂ XEM CÁI LỖ.

Nhưng anh ta đang chở mình đi đâu? Mình đã dặn Cal không nên đi quá xa Lãnh sự quán, vì mình CHẮC CHẮN họ không nghỉ trưa đến ba tiếng đâu. Họ là NGƯỜI MỸ, thật may mắn. Tấm bảng đó chẳng qua chỉ là một thủ đoạn nhằm hạn chế số người gặp phải những vấn đề vớ vẩn lật vật như mất hộ chiếu hay đại loại vậy. Họ không lừa được MÌNH đâu. Mình đã đi một đoạn đường rất dài. Mình không quan tâm sẽ mất bao lâu. Mình sẽ ngồi chờ ngay đó cho đến khi...

Ôiiiiiiiiii, một tòa nhà thật đẹp!

Hotel Eden

Sesto piano, la nostra terrazza ristorante da dove si può ammirare uno dei più bei panorami sulla Città Eterna.

Gli altri ce la invidiano, noi ve la offriamo. Oltre all'incantevole panorama, "La Terrazza dell'Eden" è da segnalare per i prestigiosi riconoscimenti tra cui uno Stella Michelin.

Khách Sạn Eden

Khách sạn sáu tầng của Rome:

Nhà hàng chúng tôi sẽ làm hài lòng quý khách với phong cách ẩm thực Địa Trung Hải cùng cảnh đẹp vô đối nhìn về Bấy Ngọn Đồi[43] của Rome.

"La Terrazza dell'Eden" là một trong những nhà hàng sành ăn uy tín nhất Rome và rất tự hào khi được phong tặng một sao Michellin.

Degustazione

Carpaccio scottato di branzino e capesante con olio extra vergine al basilico

Mezzi rigatoni grezzi all'aragosta con crema di zucca

Ravioli di barbabietola con polenta e taleggio

Coda di rospo al forno con speck e lenticchie

Medaglioni di vitello in crosta di pecorino senese con zucchine croccanti

Crostata aromatizzata con mele e mandorle, semifreddo alle nocciole e Ferrari Maximum Demi-sec

Caffè

Delizie friabili

Menu Sành Ăn

Cá mú biển và sò điệp xắt lát mỏng, ướp dầu ô liu nguyên chất hương húng quế

Mì ống tôm hùm sốt kem bí

Bánh bao nhân củ cải đường ăn kèm cháo ngô và phở mát mềm.

Cá nhám đút lò dùng kèm thịt heo xông khói và hạt đậu lăng

Tim bê xắt lát sốt phở mát cừu dùng kèm bí đao chiên giòn và kinh giới ô>Món bánh dùng lạnh hạt phỉ hương vị táo và quả hạnh sốt rượu Ferrari Maximum

Cà phê

Bánh ga-tô nhỏ

PDA của Cal Langdon

Bây giờ có phải hay hơn không. Nắng vàng rạng rỡ. Prosecco hảo hạng. Tầm nhìn bao quát toàn thành phố tuyệt đẹp. Nhà hàng “La Terrazza dell’Eden” của khách sạn Eden chưa bao giờ lung lay vị trí của nó. Kể từ năm 1889, nó đã đông nghẹt khách, đánh bại những cảnh đẹp khác của Rome bị giao thông tác động. Lẽ ra chúng ta phải đến nơi này ngay từ đầu.

Hãy để đó là bài học cho tất cả chúng ta: Đừng bao giờ để một họa sĩ chọn nhà hàng.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi, mình biết nơi này! Đây chính là nơi Britney Spears và Pink ở lại khi quay đoạn phim quảng cáo cho Pepsi ở Colosseum, là nơi họ giới thiệu trong Superbowl!

Và những tay nhiếp ảnh đã chụp hình cho Britney trên khoảng sân đầy nắng này, cùng với tay diễn viên múa đã kết hôn đó

Hay thật.

Nơi này thật lộng lẫy, với hai tông màu xanh-vàng, và cảnh đẹp đáng KHAO KHÁT. Bạn có thể trông thấy con đường dẫn đến tòa thánh Vatican. Bạn có thể vẫy tay chào Đức Giáo hoàng. Chào Ngài! Mẹ Holly gửi lời thăm hỏi đến Ngài đấy ạ! Chấn chấn nhà văn Dan Brown không có ý đó đâu!

Cả prosecco nữa... tuyệt cú mèo. Thức ăn cũng rất ngon miệng.

Nhưng hai đứa phải nhanh lên thôi. Văn phòng sẽ mở cửa trong 45 phút nữa. Cal muốn đi xuống Những Bậc Thang Tây Ban Nha[44] dẫn xuống con đường lớn. Cứ như thể cả hai có thời gian ngắm cảnh không bằng.

Tuy nhiên, mình cũng “không nỡ” từ chối.

Đột nhiên, anh ta tỏ ra rất TỬ TẾ. Dẫn mình đến đây, giới thiệu cho mình biết cảnh này, trả tiền bữa trưa, và luôn tỏ ra... ừm, là một chàng trai chín chắn.

Và anh ta trông cũng rất... ừm, quyến rũ, ngồi đó trong chiếc áo sơ-mi vải và quần jean. Cuối cùng anh ta cũng vuốt tóc lại gọn gàng - cũng tốt thôi, nếu anh ta muốn trông giống Mark, vì anh ấy không nhiều tóc như Cal. Ánh nắng mặt trời đang phản chiếu mái tóc vàng óng ả của anh ta.

Và anh ta kể những câu chuyện hài hước, về thời thơ ấu khi anh và Mark còn đi học. Bạn không thể nào biết được anh ta chính là người mới hôm kia thôi còn khẳng khẳng cho rằng hôn nhân là một thể chế lạc hậu, và tình yêu chẳng là gì, chỉ là một phản ứng hóa học xảy ra trong não bộ.

Bạn biết đấy, với chuyện này và chuyện bày mào hôm qua, mình bắt đầu THÍCH anh ta mất rồi.

Có lẽ đó là do proseccoChúa ơi, cảnh này thật lãng mạn. Ngồi vắt vẻo trên cao nhìn xuống thành phố, ngắm nhìn những ngọn cây và những tàn tích cổ xưa, nhấp nháp rượu có gas và ô liu thơm ngát. Thật tiếc khi Holly và Mark không được thưởng thức mỹ cảnh này...

Holly và Mark! Mình phải đi thôi!

Gửi đến: Jane Harris < jane@wondercat.com>

Từ: Claire Harris < charris2004@freemail.com=“”>

Về việc: Con

Mẹ không biết vì con giận nên cố ý lơ mẹ đi, hay có chuyện gì không hay xảy ra với con nữa. Dĩ nhiên mẹ hi vọng đó là do chuyện cũ. Hôm qua, khi mẹ đang xem lướt các kênh truyền hình trên ti-vi thì đột nhiên

trông thấy kênh Du lịch nói về những vùng đất chưa được biết đến nhiều của nước Ý, thế là mẹ xem. Và thật tình cờ, họ đang làm phim về Le Marche, và còn nói rằng ở đó có CHÓ SÓI.

Đúng vậy. Có CHÓ SÓI. Ở trên đồi.

Mẹ hi vọng gần biệt thự của chú Holly không có ngọn đồi nào cả, và nếu có đi chăng nữa, cũng hi vọng đừng có chó sói. Và con nên nhớ đóng kín cửa sổ trước khi đi ngủ. Vì chó sói có thể nhảy rất cao. Chỉ ít đoạn phim tài liệu này cũng cảnh báo như vậy.

Mẹ nghĩ con không muốn hỏi âm cho mẹ đâu vì con vẫn còn giận chuyện mẹ đã nói với mẹ Holly rằng bà ấy sắp có một đứa con trai, chứ không mất đi một đứa con gái. Mẹ không thể hiểu nổi làm sao bà Marie có thể suy luận ra Mark và Holly đang trốn đến Ý để bí mật

Mẹ nghĩ nên báo cho con biết tin này, hình như bà Marie sắp có những chuyện còn quan trọng hơn để lo lắng rồi: Bố mẹ vừa đến Promtcare vì bố con lại bị một mảnh dằm đâm vào chân (mẹ đã BẢO ông ấy nên đánh bóng sàn phòng ăn bằng cát rồi) thì tình cờ gặp chị dâu Brandy của Holly, nó ở đó cùng nhóc con Heather vì nó bị mắc kẹt hạt ổi bên trong mũi.

Là Heather, không phải Brandy.

Dù sao thì, theo lời Brandy nói, gia đình Caputo đang rất tức giận vì Darrin thông báo sắp kết hôn. Với bạn trai Bobby của nó. Tụi nó khẳng định sẽ tổ chức đám cưới đồng giới tại những bậc thang vào Tòa Thị chính nhằm nhắc nhở thị trường về những sai lầm của ông ấy.

Và mẹ đã gọi cho bà ấy - mẹ PHẢI gọi, để thông báo cho bà ấy biết Angela di Blasi đang bị cúm và câu lạc bộ đọc sách sẽ được tổ chức tại nhà mẹ tuần này - và bà ấy VẪN CÒN hoảng loạn về việc Darrin đã dám mời cả báo chí đưa tin sự kiện và thế nào Cha Roberto cũng biết Darrin là gay mất thôi.

Mẹ hi vọng bây giờ con yên tâm một chút.

Nancy Jansen nhờ con kí tên vào một tập truyện của Wondercat: tập Những năm đầu tiên cho đứa cháu trai của bà ấy. Mẹ hứa với bà là con sẽ đồng ý. Bà ấy sẽ gửi nó đến New York cho con với một phong bì có dán sẵn tem và ghi sẵn địa chỉ để con chỉ cần bỏ vào trong đó và gửi lại cho bà ấy.

Yêu con,

Mẹ

16. Chương 15

Chương 15

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Những Bậc Thang Tây Ban Nha đó chẳng có gì thú vị. Chúng nhấn thấn vì bị bước lên quá nhiều, có lẽ chúng cũng ba trăm năm tuổi. Đúng là một mối nguy hiểm đe dọa đến tính mạng. Mình xem chút nữa là vẹo chân đến mấy lần khi bước xuống dưới đó.

Ừm, xem ra nhà Shelly ở ngay bên cạnh. Shelly. Chẳng phải vợ ông là người đã viết tác phẩm Frankenstein sao?

Mình không hiểu tại sao Cal lại mím chặt môi khi mình hỏi câu này. Làm sao mình có thể biết tất tần tật về văn học được? Mình là một nghệ sĩ. Mình cá anh ta cũng không biết chuyện Michelangelo vì quá chán nản khi mọi người mãi bình luận về bàn tay trên tượng David nên ông cắt phăng nó đi.

Mình hỏi anh ta có biết chuyện này không, anh ta trả lời không biết. Và cũng nói thêm anh ta không hiểu, nếu nhiều người thích bàn tay đó như vậy, tại sao ông ta lại cắt nó đi.

Thế là mình giải thích, các nghệ sĩ luôn muốn khán giả nhìn ngắm tác phẩm của mình một cách tổng thể, không phải chỉ một phần. Nếu người ta mãi ngắm nhìn đôi tay, họ sẽ không trông thấy vẻ đẹp của phần còn lại. Đó là điều Michelangelo không mong muốn... khi chỉ tạo ra một đôi tay tuyệt vời. Ông muốn tạo ra một bức tượng tuyệt vời.

Mình có thể thấy rõ anh chàng khá ấn tượng về chuyện này. Có thể bù đắp việc mình nói với anh ta về chuyện Britney khi ở khách sạn Eden. Lúc đó anh ta trông có vẻ sợ hãi.

Sao cũng được! Mình không thể chịu nổi nếu anh ta là tạp chí Wall Street còn mình là US Weekly. Mình phải biết ĐIỀU GÌ ĐÓ nếu không năm nay sẽ không được chuyển sang báo cáo thuế thu nhập cá nhân hàng quý, có đúng không?

Dân híp-pi đang ngồi trên những bậc thang, chơi đàn ghi-ta và hát những bài ca về hòa bình. Trông thấy họ khiến Cal nhớ ra điều gì đó, vì anh ta nói, “Tôi phải đến Western Union”. Mình chỉ hỏi, “Sao vậy?”. Anh ta trả lời, “Tôi phải gửi tiền cho em gái”.

Thế là hai đứa đến Western Union - rất may là Những Bậc Thang Tây Ban Nha thuộc khu du lịch đông khách, nên hai đứa nhanh chóng tìm thấy ngay - và Cal đã gửi một ngàn đô cho ai đó tên Mary Langdon. Mình biết mình không nên nhìn lên, nhưng mình phải làm gì khác bây giờ?

Hơn nữa, mình rất tò mò.

Mặc cho anh ta không muốn nói về chuyện này, mình vẫn hỏi thăm em gái anh ta bao nhiêu tuổi. Anh ta nói rằng cô ấy đã 25. Hóa ra anh ta là anh trai lớn trong nhà. Thật khó tưởng tượng được Cal cũng có một em gái nhỏ.

Cũng rất khó tưởng tượng lúc nhỏ anh ta như thế nào. Nhưng chắc chắn anh ta cũng có lúc nhỏ chứ, vì đó là lúc anh ta và Mark trở thành bạn bè kia mà.

Mình thắc mắc không biết Mary có sợ rắn không.

Hơn nữa, cô bé cần một ngàn đô để làm gì nhỉ. Ai lại yêu cầu anh mình cho mượn món tiền lớn như thế? Chuyện này chắc chắn sẽ dẫn hai anh em ra Tòa án Nhân dân cho xem, bạn cứ biết như thế.

Nhưng khi mình hỏi, Cal chỉ trả lời ngắn gọn, “Mary là một nghệ sĩ” với giọng điệu chứng tỏ anh ta chẳng hề nghĩ nhiều về nghề này. NGHỀ CỦA MÌNH.

Sao cũng được. Biết giúp đỡ em gái mình là tốt. Mình sẽ không qui kết anh ta là người dễ dãi trong chuyện tiền bạc, nhưng bạn cũng có thể nói rằng cô gái đó đã tóm gọn anh ta trong tay để dễ dàng đào mỏ.

Hào phóng với em gái. Tử tế với mèo. Sợ rắn.

Tuy nhiên, vẫn là Tên Mê Người Mất. Và chống đối hôn nhân. E hèm.

Hai đứa trở lại Lãnh sự quán. Cal muốn bỏ cuộc, nhưng mình không đồng ý.

Thật may khi mình không đồng ý, vì mọi chuyện có vẻ tiến triển nhanh hơn. Họ đã gọi đến số 67 rồi. Các bạn đừng hỏi mình tại sao nhé.

Một điều phiền toái là... người phụ nữ này, cũng cỡ tuổi mình, hình như cũng đang chờ cấp tờ đơn giống mình. Cô ta sắp kết hôn với một người đàn ông Ý tên Paolo. Mình nghe lầm được vì cô ta cứ thao thao bất tuyệt với bất cứ ai chịu khó lắng nghe. Paolo đang ngồi ngay bên cạnh, trông to lớn vụng về, nhưng gương mặt chẳng có mùa xuân. Cô ta nói rằng anh ta không biết nói tiếng Anh. Ngược lại, cô ta cũng chẳng biết nói tiếng Ý. Cô nói rằng mối quan hệ giữa họ hoàn toàn dựa trên sự thu hút xác thịt.

Nếu đây là sự thật, cũng thật đáng buồn. Đáng buồn cho cô ta. Paolo rất hấp dẫn, đừng hiểu lầm mình nhé. Nhưng cô ta chẳng còn gì khác để viết thư kể với gia đình. Mình tự hỏi không biết Paolo có khái niệm đang ngồi ở đâu, hay biết rằng họ sắp kết hôn không.

Mình thúc cùi chỏ Cal, anh ta đang bận rộn gõ gõ vào Blackberry (như thường lệ thôi) và hỏi anh ta (sotto voce) liệu Paolo có biết đang dần thân vào việc gì không. Trước khi anh ta có cơ hội trả lời, quý bà Paolo tương lai đã lên tiếng, “Anh ấy là thợ cơ khí. Bố mẹ tôi không tán thành. Họ nghĩ tôi sẽ kiếm được tám

chồng khá hơn anh thợ máy người Ý chẳng biết chút tiếng Anh. Nhưng sự hấp dẫn giới tính giữa chúng tôi rất mạnh mẽ, làm sao tôi có thể chối từ?”.

Câu nói cuối này nhắm ngay đến mình. Không may là, mình nhìn đáp trả lại. Thế là bây giờ cô ta đã có đối tượng tiếp chuyện mới.

“Tôi là Rhonda”, cô ta nói. “Cô viết trong cuốn sổ đó thế?”

Mình: “Không có gì quan trọng”.

Rhonda: “A, đó là cuốn nhật kí hành trình. Tôi rất thích viết nhật kí. Cô biết đấy, tôi chẳng thể ngủ ngon giấc nếu không viết ra những gì đã xảy ra ngày hôm đó. Đôi khi tôi viết một mạch đến hai mươi, ba mươi trang”.

Mình: “Ồi chà”.

Rhonda: (chớp đôi mi màu lông chuột về phía Cal) “Thế đây là anh yêu của cô à?”.

Mình: “Ừm, vâng. Đúng vậy. Đây là Mark. Còn tôi là Holly”.

Rhonda: “Chào Holly. Chào anh, Mark. Anh đẹp trai thật! Hai người đến đây làm gì vậy? Mất hộ chiếu phải không? Tôi đến đây để xin cấp đơn tổ chức kết hôn”.

Mình: “Trùng hợp nhỉ. Chúng tôi cũng đến đây để xin cấp đơn đăng kí kết hôn”.

Rhonda: “Ồi, thế hai người sắp kết hôn sao? Ngay nước Ý này? Tại sao vậy, nếu hai người không phiền trả lời? Sao không tổ chức ở Vegas?”.

Cal: “Chúng tôi không thể đợi nổi, Rhonda à. Tình yêu tôi dành cho cô gái này quá mãnh liệt, tôi muốn kết hôn với cô ấy ngay lập tức, không đợi chờ thêm giây phút nào hết. Tôi muốn nhanh chóng biến cô ấy thành bà Mark Levine, ngay trong khả năng cho phép của loài người”.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Anh ta hài hước thật!!!!

Ai biết được

Rhonda: “Ôi trời, đến bây giờ tôi mới hiểu! Cứ tưởng chỉ có tôi và Paolo thôi chứ. Anh gặp chồng tương lai của tôi chưa? Anh ấy không biết nói tiếng Anh. Và tôi cũng không biết nói tiếng Ý. Chúng tôi gặp nhau cách đây ba ngày. Tàu du lịch của tôi dừng tại đây. Tôi đã đi thuê một chiếc scooter, và gặp anh ấy, và... tôi không trở lại tàu của mình nữa. Ba mẹ tôi đang nổi giận - đó là chuyến tàu du lịch kỉ niệm ba mươi lăm năm ngày cưới của bố mẹ - nhưng tôi còn biết làm gì hơn? Sự hấp dẫn giới tính giữa chúng tôi không thể nào cưỡng nổi. Paolo giống một con thú hoang trên giường ngủ vậy”.

Mình: (vỗ vào đầu gối Cal) “Anh chàng này cũng thế đấy”.

Cal: (choàng tay ôm vai mình) “Cưng à, đừng e lệ nữa. Em cũng đâu vụng về”.

Mình: (tỏ vẻ bẽn lèn) “Ừm, chúng ta đã bên nhau - hôm qua là mấy lần anh nhỉ?”.

Cal: “Bảy lần cả đấy”.

Mình: (cố gắng để không cảm thấy hơi thở của Cal Langdon thật thơm) “Ừm, đúng vậy, nhưng đó là do anh bị thương khi chơi thể thao”.

Cal: “Dĩ nhiên rồi. Hôm qua chậm hơn mức bình thường em nhỉ”.

Rhonda: (trông rất phấn khởi) “Có lần Paolo cũng được chín lần! Chỉ trong một ngày thôi!”.

Hai đứa đều nhìn Paolo đầy ngưỡng mộ. Anh ta chớp mắt nhìn lại, không hề biểu lộ một chút khái niệm về chuyện đang nói - hay sự tình anh nào.

Mình: (tay Cal vẫn đang ôm vai mình. Thật ấm áp. Và dễ chịu) “Ấn tượng thật. Hèn gì cô muốn kết hôn với anh ấy”.

Rhonda: “Tôi biết. Phải chi bố mẹ chịu thông cảm cho tôi! Hôm qua họ gọi điện từ Hy Lạp, và nổi giận đùng đùng khi tôi thông báo với họ chuyện chúng tôi sẽ làm hôn nay. Tôi cứ tưởng bố mẹ sẽ chúc mừng tôi - vì tôi cuối cùng cũng tìm được niềm hạnh phúc giống như họ đã cùng chia sẻ suốt ba mươi lăm năm qua! Nhưng không. Họ cho rằng tôi bị điên rồi, và còn nói chưa đầy một tuần chúng tôi sẽ li dị cho xem. Nhưng Paolo theo đạo Công giáo, anh ấy không li hôn. Tôi nghĩ vậy. Thật khó khăn để hiểu chính xác điều anh nói, nhưng tôi nghĩ thế cũng ổn. Dù sao thì, thời đại ngày nay sao lắm người li hôn. Họ không hiểu rằng duy trì hôn nhân cần nỗ lực từ hai bên và bạn không thể cứ dọn ra ngoài chỉ vì bị chồng lừa dối hay đại loại vậy. Bạn phải ở lại và XY DỰNG nó. Tôi cứ nghĩ bố mẹ sẽ thông cảm được điều đó”.

Cal: “Gia đình đôi khi cũng rất khó khăn”.

Rhonda: “Anh nói tôi nghe thử xem. Hôm kia tôi mới viết nhật kí, khi tôi gặp phải chuyện...”

Nhân viên lãnh sự: “Chín mươi hai! Số 92!”.

LÀ TỤI MÌNH!!!!!!!!!!

HÔN NHÂN CHO CÔNG DÂN MỸ TẠI KHU VỰC LÃNH SỰ Ở ROME

Công dân Mỹ có ý định kết hôn ở Ý phải đệ trình giấy tờ tuân theo yêu cầu của luật pháp Ý để có thể nhận giấy kết hôn. Hôn nhân không được tiến hành bởi Lãnh sự Mỹ, hay trong khuôn viên của Lãnh sự Mỹ. Giấy tờ cần thiết và qui trình hoàn tất được miêu tả bên dưới:

1. Hộ chiếu Mỹ còn thời hạn
2. Giấy khai sinh (bản gốc hay bản phô-tô có công chứng)
3. Giấy tờ liên quan đến hôn nhân trước kia, nếu có (vd, sắc lệnh tuyên bố li dị lần cuối, sắc lệnh bãi bỏ hay giấy chứng tử của người bạn đời trước đó)
4. Bản khai có tuyên thệ, được thề bởi công dân Mỹ trước Lãnh sự Mỹ đang làm nhiệm vụ tại Ý, khẳng định rằng không có trở ngại nào liên quan đến pháp luật trong hôn nhân này, căn cứ theo luật lệ bang nơi công dân đang sinh sống

GHI CHÚ: Bản khai có tuyên thệ này phải được đóng dấu bởi Cơ quan Hành pháp của bất cứ Prefettura[45] nào trong Khu Lãnh sự trước khi cấp cho công dân (mỗi trung tâm tỉnh đều có một cái).

5. Atto Notorio[46]: Đây là bản công bố, kèm theo bản khai có tuyên thệ được miêu tả trong mục 4, khẳng định rằng theo luật pháp Mỹ nơi công dân đang sinh sống, không có bất cứ trở ngại pháp lí nào gây cản trở hôn nhân này. Bản tuyên bố phải được tuyên thệ bởi hai nhân chứng (nhân chứng có thể thuộc bất cứ quốc tịch nào, nhưng phải đủ 18 tuổi trở lên, có giấy tờ được dán hình kèm theo), trước Lãnh sự Ý đặt trụ sở ở nước ngoài, hay tại nước Ý, và trước một cán bộ làm việc tại Pretura (Tòa Sơ thẩm) tại thành phố nơi hôn nhân sẽ diễn ra. Công dân Mỹ muốn đến kết hôn ở Ý phải có bản tuyên bố từ Lãnh sự Ý tại Mỹ, trước khi rời khỏi Mỹ.

6. Bản Tuyên bố kết hôn: Cô dâu chú rể phải đệ trình tất cả giấy tờ nêu trên cho Ufficio Matrimoni (phòng Hôn nhân) của Municipio (Tòa Thị chính) tại thành phố nơi hôn nhân sẽ diễn ra, và làm bản “Tuyên bố ý định kết hôn” trước cán bộ Ufficiale di Stato Civile (Cán bộ Quản lí công dân).

GHI CHÚ: Tất cả những giấy tờ không được làm ở Ý (giấy khai sinh, bản li hôn, vãn vãn...) PHẢI được dịch sang tiếng Ý. Cả giấy tờ gốc và bản dịch phải được luật pháp Ý kiểm tra và thông qua, bằng dấu chứng nhận “APOSTILLE”, phù hợp với HIỆP ĐỊNH HAGUE về vấn đề hợp pháp hóa công văn ở nước ngoài. Ở Mỹ, dấu “APOSTILLE” được đóng bởi Ngoại trưởng bang tại bang mà công văn đó được cấp.

Tôi xin thề những thông tin trong giấy tờ đệ trình đều đúng sự thật và hợp lệ.

Chữ kí: Holly Ann Caputo

Chữ kí: Mark Levine Stato Civile

Stato Civile

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mark Levine

Về việc: Cay ở d0ai???

Ngy2. Tp1 khonh tjay ko1nh. Cai o83 d0ao???

Mwrk

PDA của Cal Langdon

Mình là một kẻ bị tòa án quốc tế truy lùng. Bất cứ lúc nào xe của mình cũng sẽ bị cảnh sát Interpol bắt kịp, lôi mình và Jane ra khỏi xe, ném mạnh xuống mặt đường, và đánh túi bụi. Mình ngờ rằng trực thăng Black Hawk đang lớn vồn ngay trên đầu. Sớm muộn gì hai đứa cũng sẽ bị ném vào tù ở Ý, và biệt tin luôn từ đó.

Và Rhonda, cuối cùng thì, vẫn là người chiến thắng.

Thành công rồi. Hai đứa đã khai man. Hai đứa đã lừa dối. Giả tên bạn mình trên công văn chính phủ.

Nhưng họ chẳng mấy may nghi ngờ.

Jane nói đúng. Chuyện này quá dễ dàng. Gã ngồi đằng sau cửa kính chống đạn hầu như chẳng thèm liếc nhìn tội mình hay hộ chiếu. Anh ta chỉ hỏi hai người đang ở đâu, bình luận ngắn gọn khi nghe câu trả lời là Le Marche, chuyển lá đơn qua khe hở cho hai đứa kí, sau đó đưa lại lá đơn với con dấu được đóng gọn gàng. Đợi lâu như thế - mãi đến 5 giờ 30 hai đứa mới ra đường - nhưng chỉ hoàn thành trong năm phút.

Tưởng đâu Jane sắp tắt thở rồi chứ, cô ấy điên cuồng trong sung sướng, cứ nín lấy áo sơ-mi của mình - không thoải mái gì đâu nhé - và rít lên, “Thành công rồi! Chúng ta thành công rồi! Thành công rồi!”, khi hai đứa đang xuống thang máy.

Thế rồi cô ấy dường như tỉnh táo trở lại và hỏi, “Gã khi nãy nói gì về Le Marche vậy?”.

Mình kể cô ấy nghe anh ta đã nói rằng, lằm bằm thôi, khi anh ta nghe hai đứa - ý mình là Mark và Holly - định tổ chức đám cưới tại đó: “Thà kết hôn với xác chết còn hơn một gã đến từ Le Marche”.

Câu này khiến Jane nổi xung ngay lập tức - “Anh ta nói vậy là có ý gì? Le Marche thì đã sao? Tôi thấy nơi đó thật xinh đẹp. Chỉ vì nó không quá tải với khách du lịch người Mỹ như Rhonda, cũng có nghĩa nó là nơi có vấn đề gì sao? Gã ngốc đó”, vân vân và vân vân.

Điều này khiến mình cảm thấy hết sức buồn cười, một nàng Jane nồng nàn tình cảm dành cho Le Marche, hết sức khác biệt so với đêm qua sau khi cô nàng bước chân ra khỏi toa-lét trong nhà hàng cả bọn cùng ăn tối.

Tuy nhiên, phải công nhận rằng Le Marche cũng có nét duyên của riêng nó. Mình thật sự cảm thấy rất háo hức, muốn quay về đó ngay.

Mình chưa bao giờ cảm thấy háo hức đến một nơi nào đó kể từ khi... ừm, chẳng từ khi nào cả. Chuyện gì sẽ xảy ra khi cảm giác ở Le Marche ngày càng giống như... ở nhà

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Malcolm Weatherly

Về việc: Ciao!

Cục cưng! Cưng sao rồi? Lâu rồi không nghe tin của em đấy. Có chuyện gì vậy? Em chạy trốn với tên đực rựa người Ý nào đó rồi sao?

Viết cho anh vài dòng nhé? Anh nhớ em lắm.

Và anh rất muốn biết em có trông thấy cái nón may mắn của anh không.

M.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Nói về chuyện lạ lùng.

Mình ngồi trong xe với Cal Langdon, và mọi chuyện hóa ra không hề tệ.

Chuyện gì XẢY RA với mình vậy

Tại sao anh ta lại vòng tay qua vai mình lúc ở Lãnh sự quán? Không phải mình không thích - ngược lại là đằng khác - nhưng kể từ lúc đó, mình lúc nào cũng ước chuyện đó sẽ lặp lại. Tại sao mình lại muốn đụng chạm vào anh ta như vậy? Anh ta là kẻ mê người mẫu kia mà!

Nhưng anh ta đã thông suốt vấn đề chỉ vì Mark và Holly. Tuy trái ngược hoàn toàn với mong muốn của anh ta. Vì ngay từ đầu, anh ta đã không hề muốn hai người đó kết hôn.

Cả ngày nay mình chẳng hề nghe thấy anh ta hé răng phản đối. Thật ra, nhờ anh ta, cuối cùng hai người đó đã có đám cưới mơ ước.

Rõ ràng đây là một thay đổi chóng mặt từ một người luôn kịch liệt phản đối hôn nhân. Không biết anh ta có nhận ra điều này.

Mình: “Này, chuyện gì đã xảy ra với một gã luôn chống đối hôn nhân vậy?”.

Cal: “Sao?”.

Mình: (vặn nhỏ nhạc Queen lại) “Tôi cứ tưởng anh hoàn toàn chống đối hôn nhân của Holly và Mark chứ? Sao anh lại tham gia vào chuyện này?”.

Cal: “Cô có ghi cuộc nói chuyện này vào cuốn sổ kia không?”.

Mình: “À. Cũng có”.

Cal: “Tốt thôi. Cô còn viết gì về tôi nữa?”.

Mình: “Rằng anh đã nhỏ dãi lúc ngủ”.

Cal: “Tôi không có”.

Mình: “Có. Sáng nay chính tôi trông thấy khi đánh thức anh dậy”.

Cal: (chồm tới giật cuốn sổ) “Đưa tôi xem”.

Mình: “Này! Nhìn đường đi chứ. Nói thật đấy, điều gì đã khiến anh thay đổi?”.

Cal: “Tôi vẫn đang chống đối đấy thôi. Trong trường hợp của Mark và Holly thì không. Tôi đổi ý rồi”.

Mình: “Hiểu. Nhưng tại sao?”.

Cal: “Dường như họ... là của nhau. Là một cặp trời sinh. Tôi nghĩ vậy”.

Mình: “Đã nói mà”.

Cal: “Chuyện đó không khiến tôi ủng hộ hôn nhân được đâu. Nó chỉ khiến tôi ủng hộ Mark và Holly mà thôi”.

Mình: “Tôi chỉ cần nhiều đó. Anh nhớ không. Lúc ở trên máy bay?”.

Cal: “À, lúc đó tôi chưa biết rõ Holly. Tôi vẫn cho rằng Mark nên thăm thú thế giới trước khi ổn định cuộc sống riêng. Đừng khịt mũi. Thế giới thật rộng lớn, có rất nhiều thứ cần tìm hiểu. Một người đàn ông không nên bó buộc đời mình sớm như vậy”.

Mình: “Xin lỗi nhé. Nhưng Mark đã ba mươi lăm rồi. Những nước khác người ta đã xếp anh ấy vào tuổi trung niên. Anh ấy cũng đã CỐ GẮNG khám phá thế giới đấy thôi, anh không nhớ à? Anh ấy đang bị ngộ độc thực phẩm chỉ vì nỗ lực tìm hiểu thế giới đấy thôi”.

Cal: “Tôi hiểu tất cả điều đó. Đó cũng là lí do tại sao tôi thay đổi quan niệm. Về

Mình: “Nhưng không về hôn nhân và tình yêu nói chung”.

Cal: “Tôi vẫn tin rằng hôn nhân là một thể chế lạc hậu. Tôi cũng tin rằng nó cướp mất cái tôi của con người. Cứ nhìn phụ nữ phải lấy tên chồng thì biết...”.

Mình: “Không phải AI cũng vậy”.

Cal: “Đa số. Cô cũng vậy thôi?”.

Mình: “Không. Tôi là tác giả của Wondercat. Có lẽ ANH không nghe nói đến tôi, nhưng nhiều người khác thì biết. Nếu tôi đổi tên mình, người hâm mộ sẽ lẫn lộn. Và hơn nữa. Tôi thích tên thật của mình. Mặc dù đúng là, tên tôi được sinh ra trong một xã hội phụ hệ nô dịch hóa phụ nữ bằng cách cướp đi nhân dạng của họ lúc mới chào đời thông qua những cuộc hôn nhân sắp đặt”.

Cal: “Thấy chưa? Đó là điều tôi đang nói đấy!”.

Mình (lại khịt mũi): “Đừng mừng rỡ. Tôi chỉ đang nói đùa thôi mà”.

Cal: “Ồ. Đó vẫn là điều tôi muốn nói”.

Mình: “Không phải. Đó không phải là điều anh nói. Anh nói không tin vào hôn nhân bởi vì động vật có vú máu nóng vốn dĩ đã không có khả năng duy trì chế độ một vợ một chồng, và tôi đã lấy chó sói và điều hâu làm dẫn chứng. Anh còn cho rằng chính phản ứng hóa học trong não bộ đã khiến chúng ta tin rằng chúng ta đang yêu nhau, nhưng thật ra, chúng ta chỉ đang hành động theo bản năng. Tôi đã viết nó ra ngay trong cuốn sổ này, nếu anh không tin, tôi có thể tìm lại”.

Cal: “Cô cũng viết lại cuộc đối thoại đó à? Holly và Mark sẽ đọc chúng sao?”.

Mình: “Ồ thì. Đúng vậy. Có lẽ Anh đừng đánh trống lảng. Anh có thật sự tin chắc điều đó không? Rằng con người không hề có khả năng duy trì chế độ một vợ một chồng? Vì tôi có thể trích dẫn cả tá ví dụ về hôn nhân mà trong đó không người nào bỏ người nào hết...”.

Cal: “Làm sao cô biết?”.

Mình: “Tôi nghĩ tôi sẽ biết nếu bố mẹ tôi lừa dối nhau”.

Cal: “Bằng cách nào? Trừ phi họ kể cho cô. Nếu không, cô cũng chẳng biết. Cô làm sao biết được”.

Mình: “Thế bố mẹ của Rhonda thì sao?”.

Cal: “Rhonda nào nữa đây?”.

Mình: “Rhonda. Rhonda và Paolo. Bố mẹ cô ấy đang tổ chức lễ kỉ niệm ba mươi lăm năm ngày cưới”.

Cal: “Cô không hề biết chắc trong suốt ba mươi lăm năm đó bố mẹ cô ta có chung thủy với nhau không”.

Mình: “Đúng vậy. Tuy nhiên. Tôi cá hai mươi đô với anh là họ có. Không ai đi du lịch đường thủy với một kẻ lừa dối cả”.

Cal: “Cô thật không thể nào tin được”.

Mình: “Anh mới không thể nào tin được. Chỉ vì vợ cũ của anh đã lừa dối anh, nên anh cũng cho rằng tất cả phụ nữ khác đều không có khả năng chung tình. Thú nhận đi”.

Cal: “Tôi chưa bao giờ nói những điều như thế”.

Mình: “Anh không cần nói. Quá rõ ràng rồi. Khi anh nói con người không có khả năng duy trì chế độ một vợ một chồng, anh muốn ám chỉ phụ nữ”.

Cal: “Tôi không có ý đó”.

Mình: “Anh có lừa dối cô ta không?”.

Cal: “Ai?”.

Mình: “Valerie”.

Cal: “LÀM SAO CÔ BIẾT TÊN CÔ TA?”.

Mình: “Holly kể cho tôi. Anh có không?”.

Cal: “Dĩ nhiên là không”.

Mình: “Thấy chưa? Tôi xong việc rồi”.

Cal: “SAO CHỨ?! TÔI THẬM CHỈ CÒN KHÔNG HIỂU CÔ ĐANG NÓI GÌ!”.

Mình: “Anh hoài nghi tất cả phụ nữ chỉ vì những gì một người trong số họ đã gây ra cho anh. Đó là lí do tại sao anh có quan điểm chống đối hôn nhân. Bản thân hôn nhân không có tội. Nó bị mang tiếng xấu chỉ vì vợ cũ của anh đã không nghiêm túc hay cô ta chỉ kết hôn vì những lí do nào đó. Đừng đổ lỗi cho thể chế hôn nhân chỉ vì Valerie đã lừa dối anh. Hôn nhân không khiến cô ta lừa dối. Chỉ vì cô ta là gái mà thôi”.

Cal: “Ôi Chúa ơi. Cô thật không tin được”.

Mình: “Nhưng tôi nói đúng. Lỗi ra kia. Đừng bỏ lỡ đây”.

Anh ta hành động như thể anh ta rất sốc vì mình đã lôi chuyện riêng tư trong quá khứ của anh ta ra vậy.

Cũng thật thô l khi gọi vợ cũ của người khác là gái. Nhưng thật ra, cô ta đúng như vậy. Cũng như Dave chính là dĩ đực mà thôi. Nhưng mình không để thú vui lên lút quan hệ với mấy cô phòng Nhân sự đòi bại của Dave gây ảnh hưởng đến quan niệm về hạnh phúc trong hôn nhân của mình, hay hi vọng một ngày nào đó sẽ tìm được một người lý tưởng, chẳng phải vậy sao?

Thật ra, mình rất hiểu, không có thứ gì gọi là hạnh phúc tuyệt đối... hôn nhân cần nỗ lực từ hai bên, và chẳng có ai gọi là tri kỉ. Bạn chỉ cần tìm ra một người ít làm bạn phiền lòng nhất (ít ra Bác sĩ Phil cũng nói vậy), hay khiến bạn buồn theo những cách có thể chấp nhận được.

17. Chương 16

Chương 16

Mình chắc chắn tỉ lệ li hôn sẽ giảm nếu người ta nhận ra điều này. Và cũng ít đám cưới nữa. Nhưng chuyện đó cũng không tệ lắm.

Ôiiiiiii, mình nghĩ thấy mùi ngựa rồi. Centro Ippico! Chúng ta về nhà rồi!

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

TIN NÓNG HỔI ĐY, CÁC CẬU!!!! Cuối cùng đám cưới có thể diễn ra rồi!

Chuyện thế này:

JANE HARRIS đã lái xe đến Roma để lấy APOSTILLE bạn chị ấy cần để tổ chức kết hôn! ĐÚNG VẬY! Chị ấy bước vào nhà vào khoảng 21:00 giờ, trong khi tớ và bà nội đang ngồi tại bàn ăn lớn trong biệt thự, cố gắng giúp hai người bạn của JANE HARRIS, người đã ănng hầu kém chất lượng nhưng bây giờ đã thấy đỡ hơn, húp một ít súp.

Khi bước vào, JANE HARRIS đang cầm trên tay APOSTILLE! Ngày mai đám cưới sẽ vẫn diễn ra theo kế hoạch! Hai người bạn của JANE HARRIS, dù vẫn đang mệt mỏi vì bệnh, đã nhảy cẫng hét lên sung sướng! Và JANE HARRIS nói rằng, “Đây là quà cưới tớ dành cho hai cậu!”.

Đó là món quà cưới tuyệt vời nhất mà một người đã tặng cho một người, Holly - bạn JANE HARRIS - tuyên bố.

Bà nội mình mở chai sâm-panh để chúc mừng.

Vậy nên, ngày mai tất cả các bạn hãy đến Ufficio of the Segretario của Castelfidardo lúc 9 giờ đúng nhé!

Đây là Peter, Fan Số Một của Wundercat, nói CHÚC NGŨ NGON!

Wundercat muôn năm!

Peter

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Darrin Caputo

Về việc: Xin chào, là mẹ của con đây

Holly, là mẹ đây. Có chuyện tồi tệ xảy ra rồi. Anh trai Darrin của con sắp kết hôn. Với một thằng đàn ông. Trên bậc thềm của Tòa Thị chính. Nơi bất cứ ai đều có thể trông thấy

Con phải về nhà ngay lập tức. Con biết anh trai mình không nghe lời mẹ hay bất cứ ai khác trong nhà này. Con phải ngăn anh mình. Mẹ không cho phép con trai mẹ tự sỉ nhục bản thân như thế.

Mẹ xin con, hãy khuyên anh con nên dừng ngay tất cả những chuyện này lại. Có lẽ thằng Mark cũng nên nói thêm vào. Nó là bác sĩ, chắc chắn thằng bé hiểu rõ chuyện này cực kì sai trái khi chống đối pháp luật công khai như thế.

Mong con sẽ về nhà khuyên bảo anh trai đáng thương đang mất phương hướng của con.

Mẹ

PDA của Cal Langdon

Mình đã đứng ngay từ đầu. Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên trông thấy cô nàng - mang vác tất cả chai nước khoáng trong cửa hàng miễn thuế tại sân bay JFK - mình đã thầm nghĩ, "Thật điên rồ".

Mình đã nghĩ như thế.

Tuy nhiên... đêm nay cô ấy đã khiến hai con người khốn khổ ngập tràn trong sung sướng. Mình chưa bao giờ trông thấy cặp đôi nào thảm hại như Holly và Mark, nằm bẹp trên bàn trong phòng ăn, khi hai đứa mình bước qua cửa. Dĩ nhiên là Mark hoàn toàn mất phương hướng, vì cậu ấy sẽ mù như dơi nếu không có cặp kính này. Mình bước vào và đưa nó cho cậu ta - thật ra mình phải đeo cho cậu ấy, vì cậu ấy thậm chí còn không trông thấy mình đang cầm cái gì - và sau đó Jane đặt mạnh tờ đơn lên bàn, "Đây là quà cưới cho hai người".

Mình cứ tưởng bà Frau Schumacher sẽ lên cơn đau tim, vì trông bà rất phấn khích.

Nếu đúng vậy, chuyện này sẽ khá bối rối đây, có thể tưởng tượng ra cảnh phải hô hấp nhân tạo cho bà ấy, trong khi Mark nện huỳnh huých lên ngực. Mình còn có suy nghĩ đáng lo này - có lẽ do bà cô đã luôn lắng nghe lời mình nói một cách chăm chú (vì mình là người duy nhất ở đây nói được tiếng Đức chẳng?) - rằng nếu bà ấy tỉnh dậy và thấy mình đang môi kề môi cùng bà, thậm chí đã truyền sự sống cho bà, có lẽ bà ấy sẽ... ừm, tận dụng cơ hội để hưởng thụ cho xem. Thậm chí còn chạm vào lưỡi mình nữa.

Có khi nào Jane nói đúng? Có khi nào quan điểm của Jane khi cho rằng hôn nhân là hợp lí đối với một số người là... không sai - mình và Valerie thất bại chỉ vì cô ta... ừm, làm "gái" sao?

Dường như vấn đề giữa mình và Valerie rất đơn giản.

Tuy nhiên...

Có lẽ hôn nhân chỉ dành riêng cho Mark và Holly. Họ đã quá hạnh phúc, nhảy nhót trong sung sướng, chẳng màng đến bao tử dễ buồn nôn đó. Phải nói rằng, mình không thể nào hiểu nổi làm sao người ta có thể hạnh phúc như vậy trước viễn cảnh sẽ được kết hôn bởi ông thị trưởng của một thị trấn luôn cố gắng xây dựng đàn xếp, trong khi cách xa gia đình hai bên hàng ngàn dặm.

Nhưng có lẽ trong đó ẩn chứa sự lãng mạn mà mình đã bỏ lỡ. Valerie luôn lên án mình là người khô khan. Cái máy giặt mình mua tặng cô ấy vào ngày Valentine luôn là nguyên nhân của mọi cuộc cãi vã. Cô ấy thích một cái vòng kim cương hơn.

Mình lại nghĩ máy giặt là một món quà hữu dụng, khi mình trông thấy cô ấy mất quá nhiều thời gian vì quần áo...

Bây giờ Holly đã tóm lấy Jane và hai người bạn họ - được theo sát bởi bà Frau Schumacher, người dường như trông rất nhanh nhẹn so với lứa tuổi và rõ ràng không muốn bỏ lỡ bất cứ chuyện gì - cùng biến mất. Rõ ràng họ đang nhón nháo tìm cách ủi thẳng những nếp nhăn trên áo cưới mà những người còn lại không được phép trông thấy.

Trong khi mấy cô đang bận rộn như vậy, Peter và mình nỗ lực mang lại cho Mark một bữa tiệc chia tay độc thân què quặtà bi thảm nhất trong lịch sử. Què quặt là vì chú rể quá yếu ớt do bị ngộ độc thực phẩm đến nỗi cậu ấy không nhắc nổi ly rượu đưa lên miệng. Bi thảm là vì thú tiêu khiển duy nhất chỉ là bày mào hoang đêm qua, chúng lại tìm đến mong ăn được vài miếng cá.

Thế đó. Không múa thoát y hay “em út” gì cho Mark cả.

Nhưng có lẽ cũng phù hợp với một gã trai đã chọn một nơi - kì lạ là cũng hay - éo le như nơi này để kết hôn.

Bây giờ Mark đang lảo đảo lên lầu đi ngủ - làm phiền đến mấy cô khi Holly đang thử áo cưới, chỉ cần đánh giá tiếng hét đầy cảm phần vọng xuống từ cửa sổ - để lại mình cùng cậu bé Peter, người vừa hỏi liệu mình có biết Jane Harris có xuống lại không, hay cô ấy sẽ về thẳng phòng ngủ.

Thật cảm động khi cậu bé này cứ tin rằng mình luôn chia sẻ những suy nghĩ riêng tư cũng như dự định của cô Harris. Đây đúng là một giả định sai lầm, nên mình buộc phải nói với cậu bé rằng, mình, thật ra, chẳng biết gì cả.

Sau đó cậu bé đang bắt bình này can đảm nhìn vào mắt mình và hỏi một cách rành rọt, rằng mình có ý định gì với cô ấy hay không.

Dĩ nhiên là một câu hỏi ngắn gọn. Cụm từ chính xác mà thằng bé thốt ra với giọng nói chống đối là “Anh và Jane Harris là người yêu sao?” mà có lẽ thằng bé muốn dùng từ người yêu. Cũng không hẳn mình để ý đến cái nhìn khinh bỉ hiện lên mặt thằng bé khi mình nói với nó rằng không phải.

Lẽ nào mình không nên nói chắc như đinh đóng cột như thế?

Ít ra thằng bé không nói thêm từ nào. Thay vào đó, nó thông thả lôi ra bộ bài từ túi quần jean phía sau và hỏi mình có muốn chơi bài War[47] không.

Miền cường dành một đêm đầy sao đẹp mắt bên bờ biển Adriatic để chơi bài War với một thằng bé người Đức.

Mình không thể không tự hỏi liệu có phải gã nhân viên lãnh sự quán lúc chiều đã không đúng khi cho rằng thà kết hôn với một xác chết hơn một người đàn ông đến từ Le Marche hay không. Không phải mình đang ở đây nên mới cảm nhận như vậy. Chỉ là... nơi này dường như luôn tạo ra những điều trái ngược đối với những người bình thường...

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Mary Langdon < m.langdon@internetcafenetwork.com=”>

Về việc: Cảm ơn anh

Ôi Chúa ơi, anh Cal, cảm ơn anh đã gửi tiền cho em. EM thật sự đang rất túng quẫn. Jeff (người sở hữu chiếc ô tô) hóa ra là một tên tâm thần. Hắn đá em ra ngoài chỉ vì tình cờ trông thấy em nói chuyện với một gã khác. Em không biết hắn ta nghĩ mình là ai - một tên Taliban tàn độc sao? Chúa ơi, em rất ghét bị xem là vật sở hữu của gã nào đó.

Cũng chẳng sao vì em đã có cơ hội được gần gũi với nhóm lướt ván tuyệt đẹp trai này. Họ thậm chí còn dư một phòng để em có thể ở kè. Một người trong số họ, anh Malcom, còn chỉ em chơi halfpipe. Anh ấy cho em dùng chung ván lướt và tất cả mọi thứ. Anh ấy nói rằng em có tài năng bẩm sinh. Ai mà biết được? Có lẽ lướt ván tuyệt mới là sở trường của em, nhưng trước đây em chẳng hề hay biết, vì bố mẹ luôn dẫn anh em mình đến những bờ biển vớ vẩn đó khi đi nghỉ, thay vì dẫn chúng ta đi trượt tuyết, như những ông bố bà mẹ bình thường khác.

Dù sao thì, cảm ơn anh về số tiền một lần nữa.

Lần tới em nói nhiều hơn nhé,

Mare

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Ruth Levine

Về việc: Chào cháu!

Chào cháu, Cal! Cô không muốn quấy rầy cháu thế này, nhưng cô chỉ tự hỏi không biết cháu có nhận được lá email lần trước cô đã gửi, và không biết cháu có thời gian suy ngẫm về những gì cô đã nói trong thư hay không. Về Mark và Holly. Cô biết cháu đang đi với thằng Mark, và cô chỉ hi vọng cháu có cơ hội nói chuyện khuyên giải nó. Vì những lí do không tiện kể ra đây. Lúc này cô và nó không nói chuyện với nhau cháu à. Hay nói cách khác, cô muốn nói chuyện với nó, nhưng nó dường như lúc nào cũng cúi gằm với cô. Cô biết chuyện này sẽ sớm kết thúc - cháu cũng hiểu tính khí thất thường của nó mà. Nhưng cô chỉ hi vọng rằng, trong lúc này, cháu để ý đến nó một chút, và cố gắng giúp nó không làm chuyện... thiếu suy nghĩ.

Dĩ nhiên cô không hề có ý nói rằng nó sẽ TỰ VẤN khi mâu thuẫn với mẹ ruột mình. Cô muốn nói những chuyện thiếu suy nghĩ đại loại như... cô không biết nữa - như CẦU HÔN con bé, hay gì đó. Con bé Holly. Không phải do cô không thích con bé hay không muốn con bé làm con dâu. Con bé là một người hết sức nhã nhặn. Tuy nhiên, con bé không giống gia đình cô.

Dù sao thì, cô thật lòng không muốn phá hỏng kì nghỉ của cháu khi cứ liên tục gửi email như thế này. Hi vọng cháu có thời gian vui vẻ. Nhưng cô cũng hi vọng rằng, nếu, cháu biết đấy, cháu có thể tìm cách chích cho thằng Mark một liều thuốc thực tế để nó nhận ra rằng kết hôn không phải là điều dễ dàng - đặc biệt đối với hai cá thể xuất thân từ hai nền văn hóa khác nhau - cô sẽ rất cảm kích.

Yêu cháu,

Ruth Levine

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Đêm nay Holly trông hạnh phúc hơn bao giờ hết. Thậm chí còn hạnh phúc hơn cái ngày Brad Toller mời cậu ấy đi khiêu vũ sau khi cậu ấy đã dành một năm để gây chú ý đến anh chàng. Thật lòng mà nói. Cậu ấy như đang TỎA SÁNG. Mặc dù gương mặt vẫn còn nhợt nhạt vì đã dành cả hôm nay và đêm qua để ới mưa - và bộ áo cưới dường như sắp tuột, vì cậu ấy gầy đi trông thấy - nhưng ngày mai cậu ấy sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất vũ trụ này.

Vậy là mình đã làm một điều đúng đắn, Cal và mình, đã dám khai man, vân vân và vân vân, tại văn phòng Lãnh sự hôm nay.

Bây giờ Holly đang trôi bồng bềnh về phòng ngủ trong cảm xúc mơ màng, và mình cũng nghe thấy tiếng Mark cùng bước vào phòng với cậu ấy. Bà Frau Schumacher dường như đã đi khỏi. Bây giờ mình mới nhận thấy CẢM GIÁC ĐÓI CỒN CÀO. Mình chưa ăn gì từ lúc bước chân ra khỏi khách sạn Eden lúc chiều, thế là mình xuống nhà bếp lục lọi xem có gì ăn được không, rồi sau đó đi thẳng lên phòng ngủ, vì ngày mai phải thức dậy sớm để tham dự lễ cưới.

Mình để ý tới nay Cal có vẻ im lặng, trong khi những người khác đang ăn mừng. Mình thậm chí không thể tưởng tượng nổi điều gì đang đầu anh ta. Cô vợ cũ để lại vết thương quá sâu. Mình chẳng ngạc nhiên chút nào nếu ngày nào đó đụng phải cô ta trong ngõ tối. Mình nghĩ có thể cho cô ta biết vài chiêu hay ho mình đã học lỏm được khi còn sống ở East Village, những chiêu cô ta không hề biết đến khi tham gia lớp quyền cước ở ngoại ô. Thật vậy, những cô gái như thế sẽ đi về đâu? Họ chiếm lấy những anh chàng hoàn hảo (được rồi, Cal có nhu cầu, nhưng thiết nghĩ lúc đó anh ta cũng không khoa trương như bây giờ) rồi phá hủy họ để những phụ nữ như mình phải gánh chịu hậu quả. Thật bất công.

Dĩ nhiên, không có nghĩa mình muốn có được Cal Langdon nếu anh ta không bị phá hỏng những phần tốt đẹp đó. Làm ơn đi! Điều cuối cùng mình muốn mới chọn bạn trai là một nhà báo.

Mặc dù anh ta nhìn rất hấp dẫn trong bộ đồ bơi đó ...

Không! Dừng lại ngay! Mình KHÔNG cần hẹn hò một tên mê người mẫu! Làm như thế chỉ chuốc lấy đau khổ và ăn hàng đồng kẹo Macadamia Brittle cho vơi bớt đau buồn mà thôi.

PDA của Cal Langdon

Thật quá sức chịu đựng. Mình đang ở Ý, trong một đêm ấm áp bên hồ bơi sáng lấp lánh dưới ánh trăng, với những hàng cọ đứng dựa nhè nhẹ trong làn gió đêm dịu dàng, nhấm nháp đĩa ô-liu ngon lành và vài vụn pho mát cứng Parmesan cùng chai rượu vang hảo hạng, trong khi người phụ nữ kia lại đang tỏa ra một sức hấp dẫn giới tính mạnh mẽ...

Và mình đang chơi bài War cùng cô ấy.

Thế này là thế nào?

MÌNH làm sao vậy? Mình không nên muốn có người phụ nữ này. Cô ta có tất cả những thứ mình không thể chịu nổi... là nghệ sĩ, luôn ám ảnh bởi những nền văn hóa nổi tiếng, luôn làm theo ý mình, là một

Tuy nhiên...

Mình muốn hôn cô ấy.

Có lẽ là do ánh trăng tác động. Có lẽ chỉ do chốn chết tiệt này.

Hay chỉ bởi vì hôm nay cô ấy đã khiến mình cười rất nhiều.

Chết tiệt. Mình làm sao vậy? Cô ta khiến mình cười. Mark cũng khiến mình cười, nhưng mình đâu muốn hôn Mark. Mình thậm chí còn không thích những phụ nữ vui tính. Đặc biệt càng không thích những nữ nghệ sĩ vui tính.

Vậy tại sao mình lại khao khát muốn xử thằng bé này nếu trong năm phút nữa nó không chịu biến khỏi đây?

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Nó vẫn chưa chịu đi. Nó kể chuyện gì đó về bộ truyện tranh yêu thích của nó. Đường như Jane biết truyện này, dù đó chẳng phải tác phẩm của cô. Có cả yêu tinh và người lùn. Peter liến thoắng nói rằng thằng bé biết tập cuối cùng sẽ được đăng báo trong hai tuần nữa. Jane, người quen biết tác giả, cũng nói rằng cô ấy biết kết thúc rồi, nhưng một mực làm eo không kể cho thằng bé biết. Thằng bé rất phấn khích, cứ theo năn nỉ Jane. Nhưng cô một mực từ chối tiết lộ thông tin, và rút ra con tám, trong khi Peter cũng vừa rút ra con tám.

War[48].

Cô ấy thắng

Ánh nến soi sáng vài mảng tóc trên mái tóc sậm màu của cô, và khiến mắt cô như sáng lấp lánh. Làn da cô trông mịn màng bóng mượt như bơ...

Mình làm sao vậy? Mình KHÔNG muốn dính líu đến cô gái này. Hay bất cứ cô nào tương tự. Mình còn một cuốn sách phải viết. Mình cần tìm một nơi để ở. Mình thậm chí còn không có máy giặt khô. Mình không thể bước vào một mối quan hệ...

Được rồi, mình cho thằng bé thêm năm phút nữa để biến khỏi đây. Gần nửa đêm rồi. Không phải thằng bé cần về nhà để hack vào hệ thống máy tính nào đó sao?

Bây giờ cô ấy lại hỏi thằng bé về Annika. Annika là đứa quái nào nữa? À, con bé tại văn phòng thị trưởng. Con gái ông thị trưởng. Peter nói một cách mỉa mai về Annika, người mà rõ ràng cậu ta thầm thương trộm nhớ, người cứ ngỡ rằng sự cứng nhắc của Peter cũng có nghĩa cậu ta không có cảm tình với mình.

Mình ra con hai. Peter cũng vậy.

Lại War.

Ồ, lại war tiếp, cậu bé ạ. Nhiều hơn cậu tưởng đấy.

Khoan nào, cái gì vậy?

Tiếng mèo kêu. Những con mèo đã quay trở lại.

Cô ấy đứng dậy đi vào nhà bếp để tìm chút thức ăn cho chúng. Cuối cùng chỉ còn lại Peter và mình.

Trước khi cô ấy quay trở lại với vài hộp cá ngừ, Peter đã đi khỏi.

“Peter đâu rồi?”, cô ấy hỏi

Mình không thể không tin rằng, thật sự cô ấy không biết.

Đây là một bí mật mình hạnh phúc đến nỗi không thể tiết lộ cho cô ấy.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

ANH TA MẤT TRÍ RỒI SAO? Mình biết anh ta nghĩ mình ngốc nghếch, với hình xăm “con mèo nhỏ” và đôi giày cao gót lúc nào cũng vấp ngã và cả vụ “carabinieri”.

Nhưng mình chưa từng nghĩ anh ta dám cho rằng mình là CÁ THỂ XUÂN NGỐC NHẤT HÀNH TINH.

Mình sẽ là người như vậy nếu thuận theo thói quen nói câu “Chỉ một nụ hôn thôi mà, chẳng có ý nghĩa gì cả” của anh ta.

Nhưng bạn biết không? Mình sẽ không để anh ta tự tung tự tác. Phá hỏng đám cưới này. Đêm nay anh ta muốn hôn đôi kiêu gù cũng được, nhưng nếu ngày mai anh ta bước xuống lầu với gương mặt không rạng rỡ nụ cười hạnh phúc, mình sẽ véo vào lông tay anh ta một cái thật đau đủ để nhớ đời.

Anh ta nghĩ mình là ai, Enrique Iglesias à? “Tôi chỉ muốn hôn cô. Cô là nghệ sĩ mà. Tôi tưởng những người như cô quá quen với chuyện này rồi chứ?”.

Sao cũng được!

Rõ ràng anh ta nghĩ vì mình là một bà cô chưa kết hôn đang sống với một con mèo, ắt hẳn mình cũng khao khát lắm. Hay nào cũng teo lắm.

Ừ, mình sẽ là một bà cô ham hố - hay nào teo - nếu mình chịu lên giường cùng ANH TA. Sao chứ, chỉ vì hôm nay anh đã giúp tôi (thật ra là Holly và Mark), nên tôi chịu ngủ với anh ta sao? Vì cả hai đã có bữa ăn trưa lãng mạn và vui vẻ, nên tôi dễ dãi vậy sao? Đừng có mơ.

Đúng là hẳn ta cực kì quyến rũ. Mình công nhận lúc này có lén ngắm tay hẳn khi cả bọn cùng chơi bài, một đôi tay to và chắc khỏe, chính xác là đôi tay mà bất cứ cô gái nào cũng đều muốn chúng vuốt ve khắp cơ thể.

Anh ta có thể tạo ra sự quyến rũ nếu anh ta cố ý như thế. Cả hai hước nữa.

Anh ta cũng là người thông minh. Ít ra là về những vấn đề không liên quan đến phụ nữ. Anh ta cũng vui tính, như hôm nay khi ở Tòa Lãnh sự, anh ta nói chuyện với Rhonda.

Và anh ta cũng tốt với mèo nữa - khi anh ta nghĩ không có ai trông thấy.

Nhưng xin lỗi nhé, những tháng ngày đồng ý ngủ với bất cứ gã trai nào chỉ cần người đó có đôi tay mạnh mẽ và khiếu hài hước đã QUA RỒI. Vì bạn biết bạn mất điều gì không? Lại một đêm nữa với một anh

chàng nóng bỏng vui tính nào đấy, người dường như chẳng thèm đi cùng bạn đến tiệc Giáng sinh tổ chức ở công ty hay cùng chia sẻ hóa đơn tiền điện - thế nào cũng không đủ khả năng trả một nửa tiền thuê nhà, dù anh ta đã chính thức dọn về ở chung.

Mình đã qua thời đó rồi. Qua LU rồi.

Bạn cho rằng lẽ ra mình nên rõ ràng với anh ta ngay từ đầu. Mình biết mình là một nghệ sĩ, một khái niệm đối với anh ta cũng tương tự như “kẻ bạt mạng” vậy. Nhưng lẽ nào mình khiến anh ta nghĩ mình cũng thuộc tuýp người tình một đêm? Chẳng phải đã quá rõ ràng, chỉ cần nhìn cách mình liên tục lấy dẫn chứng Ladyhawke và sự thật về điều hâu và chó sói giao phối với nhau để duy trì nòi giống, cũng chứng tỏ rằng mình luôn tôn thờ chủ nghĩa một vợ một chồng và sự ràng buộc trong hôn nhân hay s

Rõ ràng anh ta đã không hiểu ý mình. Mình bước ra ngoài với tô thức ăn cho mèo cầm trên tay thì trông thấy Peter đã đi rồi - kì lạ thật, vì cả bọn vẫn đang chơi đang dở khi mình đứng dậy.

Thế là mình, “Peter đâu rồi?”, Cal trả lời, “Tôi đưa thằng bé hai mươi euro và bảo nó trốn đâu đó đi”.

Mình: “Anh LẦM GI?”

Cal: “Cô nghe rồi mà. Cũng khuya rồi. Nãy giờ thằng bé cứ ngồi đây cản mũi tôi”.

Rồi anh ta đột ngột ôm lấy vai mình, và trước khi mình nhận thức được chuyện gì đang diễn ra (thật đấy, mình không MÃY MAY nghĩ rằng anh ta cũng có ý với mình. Vì anh ta không hề tỏ ý nào khác ngoài việc luôn chê bai ngay từ lúc đầu tiên hai đứa gặp nhau. À, trừ việc choàng tay ôm mình, lúc ở Lãnh sự quán. Nhưng đó chỉ là giả vờ!) anh ta kéo mình sát vào người và bắt đầu hôn mình.

Hôn mình! Như một cảnh lãng mạn trong tiểu thuyết!

E hèm, anh ta chẳng vụng về trong chuyện hôn chút nào. Thật ra, anh ta khá kinh nghiệm.

Và, không hẳn mình không thích. Còn hơi thích nữa. Tất cả những phần khác trên cơ thể mình luôn có thói quen mềm nhũn đi khi ai đó nóng bỏng cố ý hôn mình thì bây giờ, chúng cũng nhũn ra, như thường lệ, khi anh ta hôn mình.

Phải thú nhận rằng trong tích tắc, mình đã nghĩ “Ôi trời ơi! Anh ấy thích mình! Anh ấy THẬT SỰ thích mình!” và mình thoáng tưởng tượng đến cảnh hai đứa tay trong tay tản bộ một cách lãng mạn trên Đại lộ số 2 và đi đến Veselka để dùng bánh kẹp và mình giới thiệu anh ấy với con Dude. Thế là mình bắt đầu đáp trả nụ hôn của anh...

Nhưng ngay lập tức mình nhận ra rằng... cảnh lãng mạn đó sao? Sẽ không bao giờ là sự thật. Vì anh ấy tin vào tình yêu, hôn nhân lại càng không. Anh ấy sẽ KHÔNG BAO GIỜ đến Veselka để dùng bánh kẹp với mình, cũng như không đủ gần bó để cùng mình đến gặp con Dude - chắc cũng không đủ lâu để tạo thành mối quan hệ có ý nghĩa. Làm sao mình có thể giới thiệu con Dude với một người đàn ông mình không chắc nó còn được gặp nữa không? Nó rất nhạy cảm, một khi nó đã gần bó, sẽ bền chặt mãi mãi. Nó không buồn đựng đến Friskie nhiều ngày trời kể từ khi Malcolm dọn đi.

Và tiếng Holly đột nhiên vang trong đầu mình khi cậu ấy nói cậu nên bắt đầu nghĩ về tương lai, và hẹn hò với những người thật sự muốn dính với cậu để thay đổi. Rồi mình nhớ đến cô dâu mình trông thấy ngoài nhà thờ ở Rome, cô ấy trông rất hạnh phúc, và bố cô ấy luôn nở nụ cười rạng rỡ nhìn con gái...

Ngay lập tức, mình nhận ra một điều, mình đã không sẵn sàng chấp nhận kể từ lúc bước chân vào đại học, hay bất cứ khi nào đấy, đó là mong muốn được kết hôn không còn mạnh mẽ như lúc mình chơi búp bê Barbie khi còn học lớp năm nữa.

Và đó là lúc mình nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ MUỐN kết hôn. Mình muốn chứ. Mình thật sự rất muốn. Mình muốn cầm trên tay bó hoa, mình muốn đi trên thảm đỏ, mình muốn mặc áo cưới và đội mạng che mặt, mình muốn có một ông bố đang xúc động và những cô bé rải hoa và chỉ có cái chết mới chia lìa vợ chồng mình.

Vậy tại sao mình lại hôn một gã trai luôn cho rằng hôn nhân chỉ là một thể chế lạc hậu cần được loại bỏ?

18. Chương 17

Chương 17

Thế là thay vì choàng tay qua cổ anh ta và hôn đáp trả, mình chắc anh ta mong mình làm như thế, và phải thú nhận mình cũng MUỐN như thế... hay ít ra, CỐ THỂ mình muốn như thế... mình đưa hai tay lên ngực anh ta và đẩy mạnh ra.

Anh ta loạng choạng té vào chiếc ghế kim loại đặt ngoài sân mà anh ta đã ngồi khi nãy, và cứ ngồi ngay đó nháy mắt nhìn mình như có ý hỏi, “Sao vậy?”.

Nhưng trước khi anh ta kịp nói câu gì, mình đã tuôn một tràng.

ình: “Anh nghĩ tôi là gì chứ? Một con ngốc à? Tôi KHÔNG muốn ngủ với anh”.

Cal: “Ừm... chỉ là một nụ hôn thôi mà”.

Mình: “Anh không tin vào tình yêu. Anh nghĩ nó chỉ là kết quả của phenyl... phenyl... chết tiệt nào đó”.

Cal: “Phenylethylamine. Đừng hấp tấp như vậy... dù gì cũng chỉ là một nụ hôn thôi”.

Mình: “Nhưng không giống anh, tôi tin tưởng vào tình yêu. Vào hôn nhân. Vậy thì sao, hả? Ngủ một đêm, rồi sao nữa? Tôi sẽ được liệt vào danh sách tên trong Blackberry của anh sao? Cảm ơn nhé, không có đâu”.

Cal: “Xin thứ lỗi nếu trí nhớ của tôi có gì sai sót, nhưng cô chỉ cần hiểu rằng, nó chỉ là một nụ hôn thôi. Chẳng phải cách đây không lâu cô đã email nói với tôi rằng cô chẳng vội vàng gì phải kết hôn hay có con vì tất cả những gì cô muốn làm bây giờ là tập trung vào sự nghiệp sao?”.

Mình: “Tôi có muốn như vậy. Nhưng sau những chuyện đó tôi VẪN muốn kết hôn. Thề có Chúa tại sao tôi phải ngủ với người hoàn toàn chống đối hôn nhân? Điều gì sẽ xảy ra vào sáng mai, khi anh không dám nhìn vào mắt tôi, và tránh né tôi? Chúng ta phải làm gì trên suốt chuyến bay trở về New York đó, khi chúng ta lại phải ngồi cạnh nhau? Rồi khi chúng ta trở về Manhattan thì sao? Anh có gọi điện cho tôi không? Tôi có còn nghe thấy tin tức gì từ anh nữa không?”.

Cal: “Rõ ràng là, cô đã tự quyết định không muốn nghe tin từ tôi đây thôi. Cho dù như vậy, tôi muốn khẳng định lần thứ ba và hi vọng cũng là lần cuối cùng rằng, đó chỉ là một nụ hôn mà thôi”.

Mình: “Anh biết gì không? Holly nói đúng. Tôi phải chín chắn hơn. Tôi sẽ không dễ dãi lên giường với bất cứ gã nào không hợp với mình nữa. Không gã trượt ván tuyết nào. Không gã nhạc sĩ nào. Và dĩ nhiên không phải những gã chống đối hôn nhân, những gã chẳng hề có ý định phát triển mối quan hệ lâu dài với tôi”.

Cal: “Cô suy luận ra tất cả những điều đó chỉ từ một nụ hôn thôi sao? Về việc tôi không hề có ý định theo đuổi mối quan hệ lâu dài với cô?”.

Mình: “Anh cứ cười nhạo tôi cho thỏa thích đi. Nhưng anh biết gì không? Tôi thà lên giường với Paolo còn hơn với anh”.

Cal: “Ai là Paolo chứ?”

Mình: “Anh không nhớ à. Paolo và Rhonda. Lúc ở Lãnh sự quán”.

Cal: “PAOLO? Tay thợ máy khờ khờ đó?”

Mình: “Đúng vậy, ít ra anh ta không chạy vòng quanh lái nhải trên đời này làm gì có tình yêu lãng mạn. Ít ra anh ta cũng tin vào hôn nhân”.

Cal: “Anh ta đâu biết nói tiếng Anh! Tôi còn ngờ rằng anh ta không biết mình SẮP kết hôn nữa”.

Mình: “Anh cứ ngồi đó chế nhạo những kẻ ngu ngốc như chúng tôi đi, những người luôn tin vào tình yêu, sự chung thủy và muốn tìm người tri kỷ để có thể cùng chia sẻ quãng đời còn lại. Anh biết hai mươi năm nữa mọi chuyện sẽ thế nào không? Tôi sẽ bên cạnh một người - một người tôi cùng ăn sáng, cùng đọc báo, cùng xem phim vớ vẩn, cùng ngủ chung và cùng đi du lịch với nhau, một người SẼ KHÔNG lừa dối tôi, như

cách vợ anh đã dối gạt anh, vì tôi sẽ kết hôn với một người yêu tôi vì đó là tôi chứ không phải vì tiền hay bất cứ thứ gì khác - còn anh lúc đó chỉ đơn độc một mình. Tôi hi vọng anh cũng thỏa mãn”.

Cal: “Cám ơn cô nhiều. Chắc chắn là vậy rồi. Tôi cũng hi vọng cô và Paolo có cuộc sống ấm êm sung túc bên nhau. Để kỉ niệm ba mươi lăm năm ngày cưới của cô, tôi mạn phép xin tặng hai vợ chồng chuyến du lịch đường thủy nhé?”.

Mình: “Cám ơn, tôi sẽ ghi nhớ

Cal: “Vậy tôi nghĩ chúng ta không còn gì để nói nữa rồi”.

Mình: “Đúng là vậy. Ngủ ngon”.

Thế là mình ra khỏi terrazza, lên thẳng phòng và viết hết ra đây.

Mình nghĩ anh ta cũng khá ấn tượng về mình.

Mình chỉ ước mình đã không vấp phải ngưỡng cửa khi bước vào nhà.

Nhưng có lẽ anh ta cũng không để ý.

Không gian thật tĩnh lặng - mình nghĩ anh ta vẫn còn ngồi dưới đó, vì mình vẫn chưa nghe tiếng anh ta đi lên lầu. Bên ngoài chỉ có tiếng dế kêu.

Tuy nhiên...

Mình không thể không tự hỏi liệu mình hành động như vậy có đúng hay không. Nếu không, có lẽ hai đứa SẼ có khoảng thời gian vui vẻ. Anh ta hôn rất giỏi.

Và bạn biết đấy, anh ta cũng vui tính - như lúc ở Lãnh sự quán - nếu anh ta để mình tự nhiên như thế.

Và rõ ràng anh ta rất thông minh. Hai đứa ngồi bên nhau không bao giờ nói hết chuyện.

Ừm, thật ra là tranh cãi. Nhưng sao cũng được.

Có lẽ mình không nên vội vàng đẩy anh ta ra như thế..

Không, không. Mình đã hành động đúng. Là thì có ích gì? Một đêm nồng nàn rồi sao nữa? Anh ta thế nào cũng quay về với mấy cô gái gọi khác mà thôi.

Nếu đồng ý, mình cũng là một trong số họ! Ôi Chúa ơi, mình không thể nào CHỊU NỔI việc anh ta suy nghĩ về mình như vậy. Lại một cô gái khác anh ta dụ dỗ được. Mình không thể. Mình đáng giá hơn vậy chứ.

Bạn biết không, mình bắt đầu nghĩ rằng có lẽ con Dude mới là tri kỉ của mình. Nó có tất cả mọi thứ bạn muốn có ở một người đàn ông... trung thành, đáng tin cậy, ân cần, đẹp trai, thông minh, không sợ sự ràng buộc... nó thậm chí còn có óc hài hước.

Tuy nhiên, hơi thở toàn mùi cá của nó thì không thể nào chịu nổi.

Ôi, chết tiệt thật. Mình để quên chai nước dưới lầu rồi. Không biết mình có thể lên xuống mà không đụng phải anh ta không nhỉ... Có thể, nếu mình không mang giày.

PDA của Cal Langdon

Ừm.

Thật... lạ lùng. Chỉ là một nụ hôn...

Một nụ hôn ngọt ngào. Ngoài sức tưởng tượng, phải nói như vậy. Mình đã hôn nhiều cô, nhưng lần này đúng là khác biệt.

Tuy nhiên, lần này mình đã đánh giá sai lầm. Một sai lầm nghiêm trọng.

Nhưng. Lúc đầu. Không phải cô ấy không đáp trả.

Dĩ nhiên cô ấy nói đúng. Có lẽ là một sai lầm. Không biết mình đã nghĩ gì nữa. Mình chưa bao giờ hành động như thế. Quá bốc đồng. Mình không thể hiểu nổi tại sao mình lại nghĩ... Cô ấy nói đúng, sự thật mình không thể đi bất cứ nơi đâu mỗi khi cô ấy thích. Cả hai thuộc hai thế giới quá khác biệt

Hơn nữa, cô ấy là một nghệ sĩ. Bạn phải hiểu rằng cô ấy có xu hướng dễ liều lĩnh hơn chúng ta.

Thật may khi cô ấy kháng cự. Cô ấy rõ ràng thuộc tuýp người sẽ đeo như sam và thiếu thốn tình cảm, nếu chỉ từ một nụ hôn - rõ ràng là vậy, dù cô ấy có nghĩ gì - cũng có thể nở rộ thành mối quan hệ lâu dài. Có lẽ cô ấy sẽ đề nghị mình chuyển về ở chung sau lần quan hệ đầu tiên mất, rồi cuối tuần nào cũng sẽ rên rên rĩ rĩ mong mình về gặp mặt bố mẹ cô ấy cho xem.

Hay tệ hơn, làm người hèn hèn của cô ấy cùng đi dự đám cưới.

Rùng mình thật.

Không, lần này mình đã may mắn thoát thân. Cô ấy rõ ràng không giống Grazi. Nơi này chẳng còn gì thú vị nữa. Mình đã đánh giá thấp sự thông minh của cô ấy.

Chỉ tại những đôi giày chết tiệt.

Tại sao cô ấy phải mang thứ vớ vẩn đó, khi không thể đi vững trên chúng?

Tuy nhiên, kết thúc như vậy lại hóa hay. Có chết mình mới chịu kết giao với một họa sĩ truyện tranh vẽ mèo luôn ám ảnh về hôn nhân này. Mình cần bắt tay vào viết cuốn sách thứ hai. Mình sẽ dễ tập trung hơn nếu không bị phân tán tư tưởng và tỉnh táo hơn trong chuyện tình cảm.

Cho dù cô ấy nghĩ gì, mình vẫn mãi nguyện với việc ăn sáng một mình. Và mình chẳng cần phải ngủ một mình nếu mình không muốn như vậy.

Ừm, trừ đêm nay.

PDA của Cal Langdon

Tay lướt ván tuyết? Nhạc sĩ sao? Cô nàng này ngủ với loại người nào vậy? Phải nhớ ngày mai hỏi Mark mới được.

PDA của Cal Langdon

Ngày mai mình không thể hỏi Mark - hôm nay lại càng không. Mai sẽ là đám cưới của cậu ấy. Cậu ta chắc chắn chẳng còn tâm trạng nói về đời sống yêu đương của cô bạn thân của vợ mình đâu.

Hừm. Chỉ là một nụ hôn thôi mà. Mình còn không hiểu tại sao lại làm vậy. Thề có Chúa, mình không cương nổi bản thân. Không phải mình yêu cô ấy. Xin Chúa ngăn cấm!

Chỉ là một nụ hôn mà thôi.

Nhưng tại sao mình không thôi nghĩ về nó?

PDA của Cal Langdon

Thong thả đi qua nhà bếp lên phòng ngủ, mình phát hiện một điều bất ngờ. Cô Harris dường như có xuồng lều để thu hồi thứ gì đó cô ấy quên mang theo khi hùng hổ đi lên phòng, và khi trở xuống đây, cô ấy đã để quên thứ gì đó cạnh tủ lạnh mà mình đoán chắc cô nàng không bao giờ muốn như thế: cuốn sổ nhỏ mà cô ấy luôn cầm cúi gập, bên ngoài đề dòng chữ, Nhật kí hành trình của Holly Caputo và Mark Lavine.

Kì lạ là, mình để ý thấy cô ấy gạch tên Mark và Holly đi, và thay vào đó bằng tên của chính cô. Và khi mình - hoàn toàn tình cờ thôi - mở ra trang đầu tiên, mình không thể không đọc dòng chữ:

Holly và Mark thân mến,

Ngạc nhiên chưa!

Tớ biết không ai trong hai người thêm đoái hoài đến việc viết lại hành trình bỏ trốn để tổ chức đám cưới bí mật của mình, thế nên tớ đã quyết định thực hiện nó giùm cả hai!

Nếu cô ấy định giữ cuốn nhật kí này cho Mark và Holly, sẽ không sao nếu mình đọc nó. Rõ ràng cô ấy định tặng nó cho họ.

Mình cho rằng mình hoàn toàn có quyền được biết trong đó nói gì về mình, vì mình nghĩ thế nào cô ấy cũng chọn chủ đề kĩ lưỡng mới viết vào đó. Ai biết được? Lỡ trong thời gian sắp tới có vụ kiện tụng về tội phỉ báng nhau thì sao?

Tuy nhiên, mình không thể không cảm thấy rằng, mình đang đi quá giới hạn cho phép.

E hèm. Ranh giới mong manh giữa cái thiện và cái ác.

PDA của Cal Langdon

Kĩ tính sao?

PDA của Cal Langdon

Mê Người Mẫu à??

PDA của Cal Langdon

Mình sẽ xử Mark tội phao tin về của phụ này.

PDA của Cal Langdon

Rõ ràng mình còn là kẻ luôn xem thường người khác.

PDA của Cal Langdon

Mình...

Mình chẳng biết nói gì. Ngoài việc...

Ngoài việc mình bắt đầu hiểu rằng hóa ra không đơn giản chỉ là một nụ hôn. Thật ra, khi nhìn những dòng chữ trong cuốn sổ đó, quá rõ ràng như vậy - viết về những tác động của mình đối với cô gái này, ít hay nhiều đều được liệt kê chi tiết một cách sống động - mình bắt đầu nhận ra rằng, có lẽ là... thậm chí CÓ THỂ là...

KHÔNG THỂ NÀO. Chẳng qua do mình quá mệt mỏi mà thôi. Chúa ơi, gần ba giờ sáng rồi.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng, đôi khi nhìn thấy cô ấy, mình đã nghĩ...

Không phải. Do cái hình xăm đó. Cái hình xăm chết tiệt cũng như những đôi giày vớ vẩn đó. Chúng được THIẾT KẾ để khiến đàn ông chúng ta nghĩ về những chuyện như vậy.

Trừ việc... ừm, trừ chuyến đi đến Rome hôm nay, và cả lúc ngồi đợi tại lãnh sự quán... Chuyến đi và thời gian chờ đợi quá dài dòng buồn tẻ, nhưng mình thật sự cảm thấy vui vẻ hơn là, là...

Mình phải bỏ suy nghĩ này đi. Chuyện này KHÔNG Ể xảy ra được. Không phải bây giờ. MÌNH PHẢI VIẾT MỘT CUỐN SÁCH. Mình phải tìm một căn hộ. Mình còn đứa em gái phải giúp đỡ.

Chúa ơi. Mình nghĩ rằng... Mình thật sự nghĩ rằng...

Thế đấy. Không đơn giản chỉ là một nụ hôn.

Nhưng cô ấy nghĩ rằng... chỉ tại mình khua môi múa mép nhiều quá, khiến cô ấy đã tin chắc rằng...

Làm sao mình có thể bày tỏ cho cô ấy biết, cô ấy là khác biệt? Mình không thể nói bằng lời, cô ấy sẽ không bao giờ tin mình, cô ấy luôn cho rằng mình là kẻ “mê người mẫu”.

Thánh thần ơi! Grazie.

Gửi đến: Graziella Fratiani

Từ: Cal Langdon

Về việc: Em

Grazi, anh đã để lại hai tin nhắn trong điện thoại của em. Anh biết bây giờ đã khuya lắm rồi - hay trời vẫn còn sớm, sao cũng được. Tuy nhiên, anh muốn em biết rằng - về việc em định đến biệt thự cuối tuần này: anh thật sự nghĩ rằng ý tưởng này không hay ho lắm. Anh biết chúng ta đã nói về chuyện này và anh có nói rằng không vấn đề gì, nhưng thật ra, nếu xét về khía cạnh này, vẫn chưa ổn lắm. Mark và Holly muốn có không khí gia đình. Anh biết em hiểu điều anh muốn nói. Cảm ơn em nhé, anh sẽ gọi cho em ngay khi đến thị trấn, anh th

Cal

PDA của Cal Langdon

Làm sao mình lại ngu ngốc như vậy? Làm sao mình không phát hiện những tín hiệu đó? Chúng quá rõ ràng... mình thậm chí còn cho mấy con mèo ngu ngốc đó ăn. Làm sao mình không chịu dừng lại tự vấn chuyện gì đang xảy ra với mình dù chỉ trong tích tắc?

Mình liên tục đổ lỗi cho prosecco.

Mình đáng bị xử bắn.

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

CHÀO BUỔI SÁNG! Hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ cho hai người bạn của JANE HARRIS! ĐÚNG VẬY!!!! Tất cả các bạn hãy cùng đến chứng kiến hôn lễ này nhé! Tớ sẽ lái xe máy mang theo bánh mì nóng cho đám cưới, và cả những ngạc nhiên thú vị khác nữa! Bà nội và tớ đã lên rất nhiều kế hoạch cho cặp đôi sắp kết hôn này!

Hãy đến Commune di Castelfidardo[49] để cùng chứng kiến hôn lễ của một cặp đôi người Mỹ! Hôn lễ này sẽ là một kỉ niệm khó phai mờ!

Bản tin từ Fan Số Một của Wundercat!

Wundercat muôn năm!

Peter

Holli và Marc thân mến,

Về đám cưới này hai bà cháu cũng xin chúc cô dâu chú rể luôn khao khát vô biên cuộc sống lứa đôi hạnh phúc mà cả hai cùng nhau xây dựng và luôn thịnh vượng và may mắn luôn gia tăng mà không hề thuyên giảm!

Thân ái,

Hai bà cháu Inge và Peter Schumacher

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi, Peter và bà nội thằng bé đã NỖ LỰC VƯỢT TRỘI. Họ là những người đáng yêu NHẤT. Sáng nay khi thức dậy cả bọn đã ngửi thấy mùi cà phê, khi bước xuống lầu cả bọn trông thấy bàn ăn đang oằn mình chống chọi dưới sức nặng của vô số bánh nướng, trái cây tươi và thịt cho bữa sáng với lớp trứng mỏng phủ bên trên.

Hơn nữa có ai đó (Peter thề rằng không phải thằng bé làm) đã trang trí cổng trước bằng những bông hoa dại từ đồng cỏ thả ụa và hai cặp vợ màu xanh (mình cũng không biết nó có nghĩa gì). Rõ ràng là ở đất nước này, người ta cho rằng mang vợ xanh vào ngày đám cưới sẽ mang lại nhiều may mắn. Tuy nhiên, vì Holly mặc đầm cưới trên đầu gối, mình e đôi vợ này không thích hợp lắm.

Còn cô dâu lúc nào cũng rạng rỡ. Bạn không thể biết được mới hôm qua thôi cô ấy đã dành cả ngày ngồi ôm toa-lét. Cô ấy trông thật xinh đẹp và hạnh phúc... như một cô dâu vậy!

Đến Mark cũng rạng rỡ... nếu chúng ta có thể dùng từ này cho đàn ông. Mỗi bước chân anh đi trông như thể anh đang nhảy sáo vậy, và dường như anh không thể nào ngừng cười. Anh ấy run quá chẳng thể nào ăn nổi - thật đáng yêu! Anh cứ liên tục nhìn đồng hồ rồi hỏi thúc, “Giờ này chẳng phải chúng ta đã sẵn sàng rồi sao? Chúng ta không muốn đến trễ đâu. Ông thị trưởng còn làm trọng tài cho một trận bóng nữa”.

Cal là người duy nhất không xuống lầu khi đồng hồ gõ bảy giờ, trong bộ quần áo bảnh bao. Cuối cùng anh ta cũng xuất hiện, lúc tám giờ kém - từ BÊN NGOÀI. Rõ ràng anh ta đã lái xe đi đâu đó.

Nhưng khi Mark hỏi đi đâu vậy, anh ta chỉ trả lời, “Mua báo”, rồi quăng tờ Herald Tribune xuống bàn.

Hay đấy, Cal. Cũng là một cách giúp đỡ bạn mình vào ngày đám cưới của anh ấy. Tặng một tờ báo.

Dù sao thì, có ai thèm quan tâm đến anh ta đâu? Ừm, dĩ nhiên không phải mình.

Bây giờ Holly và Mark đã sẵn sàng rồi. Mình luôn túc trực phòng khi Holly cần chỉnh lại tóc, nhưng chắc chắn không cần thiết đâu. Tóc cậu ấy được làm chính xác theo kiểu cậu ấy muốn. Rất đẹp, đúng kiểu tóc của một cô dâu trong ngày cưới.

Mình chịu trách nhiệm lo phần giấy tờ (đã sẵn sàng trong giỏ xách), máy quay phim (có), và vớ may mắn (như trên). Peter lo phần nhẫn cưới. Cal lo phần lái xe. Anh ta lộ rõ vẻ cam chịu bạn thường trông thấy khi một người đàn ông chuẩn bị bước ra trước đội thi hành án tử hình. Holly thật hân hạnh khi anh bạn thân của chồng sắp cưới x kết hôn như bị trúng đạn.

Sao cũng được, mình sẽ không để cho gã xấu tính đó phá hỏng ngày trọng đại này. Hôm nay chính là lí do cả bọn lặn lội đường xa đến đây, và mọi chuyện đang diễn ra khá suôn sẻ: Trời trong xanh không gợn bóng mây; Holly trông thật xinh đẹp; Mark là chú rể biết hồi hộp đáng yêu nhất; và cả những người khác đã làm giùm bữa sáng cho mọi người.

Mình chắc chắn sẽ có rất nhiều cô dâu sẵn sàng hi sinh gia đình để đổi lấy MỘT đám cưới như thế.

Ôi, xe lăn bánh rồi...

PDA của Cal Langdon

Chúa ơi. Cả thị trấn đều tham gia vào đám cưới. Hay ít ra, thoát nhìn cứ tưởng như vậy. Có gần cả trăm người đứng tụ tập bên ngoài Commune. Và họ đang mặc...

Họ đều mặc áo thun có in hình Wondercat.

Thật vậy. Mỗi người đều mặc như thế.

Một vài người thậm chí còn mang theo băng-rôn Wondercat. Và đội nón bóng chày in hình Wondercat trên đầu. Thậm chí có một em bé cũng được mặc TRANG PHỤC WONDERCAT.

Jane trông hết sức xấu hổ.

Đặc biệt khi cô ấy bước ra khỏi xe, đám đông nhào ra phía trước, la ó đòi xin chữ kí.

Cô ấy cố gắng giải thích với họ rằng cô đến đây để dự đám cưới, không phải ngày kí sách tặng độc giả. Nhưng vô ích. Phải mất mười phút cả bọn mới len được vào tòa nhà. Và nhiều fan Wondercat cũng đi theo, hức được tận mắt chứng kiến đám cưới của Holly và Mark.

Mình đổ lỗi cho Peter. Thăng bé trông hết sức hài lòng với chính mình. Gương mặt nó lộ rõ Ta Là Hậu Vệ Tuổi Teen Đây Nhé.

A, ông thư kí đến rồi. Ông ta tỏ ra hết sức ngạc nhiên khi trông thấy tụi mình. Ông ta còn liên tục lầm bầm rằng ông nghe nói cô dâu chú rể bệnh nặng đến nỗi không thể đến Roma để lấy APOSTILLE ra sao. Jane chìa tờ giấy ra trước mặt ông ta, nhưng ông tỏ vẻ hết sức nghi ngờ...

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi, chuyện này thật KINH KHỦNG!!! ÔNG THỊ TRƯỞNG KHÔNG CHỊU TỔ CHỨC KẾT HÔN CHO HOLLY VÀ MARK!!!! ÔNG TA KHÔNG TIN CHỮ KÍ TRONG APOSTILLE LÀ CỦA HỌ!!!! Ông ta nghe nói hôm qua Holly và Mark nằm bẹp trên giường bệnh, làm sao họ có thể lấy Apostille được? Ông ta nói rằng chữ kí kia chắc chắn giả mạo!!!

MÌNH PHẢI XỬ THẮNG PETER MẮT!!! CHUYỆN NÀY DO NÓ MÀ RA!!!! Mình biết thế nào thằng bé cũng loan tin nào đó trên Website của nó. Nếu không làm sao người hâm mộ Wondercat lại có mặt tại đây? Còn cách nào khác để họ biết được đâu? Không như thế thì làm sao thị trưởng có thể biết chuyện Holly và Mark được???

Ôi, Chúa ơi, mình KHAO KHÁT MONG đám cưới này thành công. Holly trông THẬT xinh đẹp, và Mark cũng rất đẹp trai. LÀM SAO ông thị trưởng có thể vô tâm như vậy? Mình có nên thú nhận không? Mình có nên lên đó để nói toạc ra rằng, “Đúng vậy, là tôi làm đó, đó là chữ kí của tôi, không phải của Holly, nhưng tôi chỉ làm vậy với mục đích tốt, và ông nên tổ chức kết hôn cho họ, ông cứ nhìn đi, họ đẹp đôi đến thế kia mà” không? Ông ta có nổi điên lên đánh mình không

Chắc là không đâu. Ông ta đã đứng im không nhúc nhích khi bị bà Frau Schumacher chỉ trích, ít nhất cũng năm phút.

Và bây giờ ông ấy đang cởi băng đeo chéo ra! Băng đeo thị trưởng! Như thể hôm nay ông ấy đã xong việc! Ông ta đến chỗ đội bóng tập luyện, chẳng màng quan tâm đến những con người đau khổ đang đứng đây phòng! Làm sao người ta có thể...

Ôi không, Cal định làm gì vậy? Ôi, Chúa ơi, anh ta không định thú nhận đó là chữ kí của anh ta đấy chứ? Mình BIẾT NGAY thế nào anh ta cũng tìm cách phá hoại...

Khoan, khoan nào. Hình như không phải vậy...

Gửi đến: Claire Harris

Darrin Caputo

Từ: Jane Harris

Về việc: Holly và Mark

Tại con đến rồi! Tại Commune di Castelfidardo trong tòa Municipale[50], để cùng dự đám cưới của Holly và Mark!

Trong thoáng chốc cứ ngỡ đám cưới không thể diễn ra. Ông thị trưởng tỏ ra nghi ngờ đó không phải là giấy tờ của Holly và Mark.

Nhưng sau đó Cal Langdon - CAL LANGDON, ngài Tôi Không Thèm Tin Vào Hôn Nhân Đâu Nhé - bước lên, rút ra một tập giấy, và hỏi tên đầy đủ của ông thị trưởng.

Và khi ông thị trưởng hỏi anh ta định làm gì, Cal trả lời (theo lời Peter, người đã dịch lại), “À, tôi là phóng viên phụ trách mảng tin quốc tế của Tạp chí New York, tôi thiết nghĩ độc giả của mình sẽ rất quan tâm đến việc công chức Le Marche đã đối xử với người Mỹ như thế nào khi họ du lịch đến vùng đất này”.

Ông thị trưởng còn không kịp mang băng đeo lên! Ngay lập tức ông ta tổ chức lễ cưới!

CAL LANGDON LÀ NGƯỜI HÙNG NGÀY HÔM NAY!

Không phải một mình con bắt đầu hoan hô đâu nhé. Khoảng một nửa thị trấn cũng đến chia vui nữa!

Holly thật xinh đẹp trong bộ váy cưới - nói vậy chẳng khác nào tự khen mình vì chính con đã chọn bộ váy đó giúp cậu ấy, nhưng sự thật là vậy. Eo cậu ấy trông NHỎ XÍU, và cậu ấy cầm trên tay một bó hoa trắng nho nhỏ mà Peter đã làm... Thật ra chúng là hoa tỏi hái ngoài vườn, nên mẹ và anh Darrin cũng không muốn ngửi đâu. Nhưng cậu ấy không hề hay biết, mọi người ĐỪNG NÓI GÌ VỚI CẬU ẤY NHÉ.

Và rồi, với một phong thái hết sức trang trọng, họ bắt đầu tổ chức lễ kết hôn, trong khi Holly và Mark nắm chặt tay nhau hồi hộp nhưng cũng không kém phần đáng yêu khi đứng trước họ, cũng như tất cả mọi người - gồm có, mình hết sức kinh ngạc khi để ý thấy điều này, rất nhiều học sinh, cả con gái của ngài thị trưởng, người lẽ ra giờ này nên có mặt tại trường, đứng bao quanh căn phòng. Ai cũng tỏ ra hết sức trang nghiêm.

Ừm, trừ tên Cal Langdon, người hùng khi nãy nhưng vì lí do nào đó cứ nhìn chăm chăm vào chân con. Hôm nay con mang đôi Christian Louboutin mới - được đính những bông hoa thạch anh trên quai giày - nên có lẽ đó là lí do. Có lẽ anh ta nghĩ nó không hợp với đám cưới chẳng?

Ngài thị trưởng mở một cuốn sách rất to và bắt đầu đọc, trong khi ông thư kí dịch sang tiếng Anh không được chuẩn lắm. Tuy nhiên, buổi lễ vẫn rất cảm động, khi đến đoạn cô dâu chú rể sẽ cùng sống bên nhau trong một mái nhà và cùng giáo dục con cái. Ở nước Ý này, hôn nhân là một vấn đề nghiêm túc, nhưng họ dường như không quan tâm nhiều đến việc dù nghèo hay giàu, dù ốm đau hay khỏe mạnh. Họ dường như chỉ muốn mọi người cùng sống chung một mái nhà và con cái được đến trường.

Bản thân con thấy rất ý nghĩa.

Ồiiiiiiii, đến phần đeo nhẫn rồi, con phải chụp hình thôi, sẽ kể thêm sau nhé...

J

Art. 147—Doveri Verso I Figli

Il matrimonia impone ad ambedue I conuigi l'obbligo di mantenere, istruire ed educare la prole tenendo conto delle capacita, dell'inclinazione naturale e delle aspirazioni dei figli

(domando allo sposo)

Sig.LEVINE MARK dichiara di voler prendere in moglie la qui presente Sig.CAPUTO HOLLY ANN?(si)

(ed alla sposa)

Sig.CAPUTO HOLLY ANN dichiara di voler prendere in marito il que presente Sig.LEVINE MARK?(si)

I testimoni hanno sentito(si) (si)

IoAntonio Torelli

Ufficiale di Stato Civile del Commune di Castelfidardo Diacharo che il Sig.LEVINE MARK e la Sig.CAPUTOHOLLY ANN sono uniti in matrimonio

Commune di Castelfidardo

Provincia di Le Marche

Ufficio Dello Stato Civile

Certificato di Matrimonio

L'Ufficiale dello Stato Civile

Certifica

Che dal REGISTRO degli ATTI DE MATRIMONIO atto N. 1 Parte II Serie C risulta che nel giorno 23 del mese di settembre contrassero matrimonio in Castelfidardo

Mark David Levine Holly Ann Caputo

Celibe Nubile

Nato a Ohio USA Nata a Illinois USA

Cittadino Statunitense Cittadina Statunitense

19. Chương 18

Chương 18

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

THÀNH CÔNG RỒI!!! Hai người bạn của JANE HARRIS đã được tổ chức kết hôn! Một buổi lễ rất tuyệt. Tổ phụ trách mang nhẫn. Khi ông thư kí nói với tớ, “Vui lòng đưa nhẫn”, tớ đã trao n hai người bạn của JANE HARRIS. JANE HARRIS chụp rất nhiều hình, trong đó có một tấm chụp tớ đang trao nhẫn.

Sau đó ngài thị trưởng nói, “Io diacharo che sono uniti in matrimonio[51],” và mọi người trong phòng đều vỗ tay chúc mừng!

Sau đó cặp đôi hôn nhau, mọi người vỗ tay còn nồng nhiệt hơn nữa!

Và sau đó người bạn của JANE HARRIS tên Cal Langdon nói với mọi người, “Để cảm ơn tất cả mọi người đã giúp ngày hôm nay trở nên đặc biệt, xin mời tất cả cùng trở về La Beccacia, nơi bữa tiệc champagne brunch[52] đã sẵn sàng”.

Sau đó mọi người cùng nhìn Cal Langdon một cách lạ lùng vì họ không hiểu tiệc sâm-panh nửa buổi là gì.

JANE HARRIS cất tiếng, “Anh nói thật sao?”.

Cal Langdon trả lời, “Tất nhiên rồi. Tôi mới đặt người ta sáng nay thôi”.

Thế là bây giờ tụi tớ cùng ăn trưa với JANE HARRIS và những người bạn của chị ấy! Tớ mang ra máy nghe nhạc để mọi người cùng nhảy nhót! Tớ sẽ khiêu vũ cùng JANE HARRIS! HOAN HÔ!!!

Đây là Peter, Fan Số Một của Wundercat!

Wundercat muôn năm!

Peter

W E S T E R N U N I O N

T E L E G R A M

Gửi đến: Ruth và Ira Levine

Từ: Mark Levine

Bố mẹ thân mến,

Vâng, con và Holly đã thành công rồi. Tụi con đã kết hôn. Ước gì mẹ có thể có mặt ở đây, mẹ đừng khóc nữa nhé. Susie Schramm chẳng là gì so với Holly của con đâu.

Yêu bố mẹ, Mark

W E S T E R N U N I O N

T E L E G R A M

Gửi đến: Salvatore and Marie Caputo

Từ: Holly Caputo

Bố mẹ thân mến,

Sáng nay con và Mark đã chính thức kết hôn tại Castelfidardo. Làm ơn đừng nổi giận. Tụi con sẽ về thăm khi trở lại Mỹ. Con biết một ngày nào đó mẹ sẽ yêu Mark như con yêu anh ấy mà thôi.

Yêu bố mẹ, Holly

Tái bút: Anh Darrin bịa chuyện kết hôn để tung hỏa mù che mắt chuyện của con thôi, mẹ để anh ấy yên đi nhé.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Mình hoàn toàn bất ngờ.

Không tin được anh ta lại làm điều này. Anh ta làm khi nào vậy? Ất hẳn anh ta phải lên ra khỏi nhà lúc bình minh mới chuẩn bị xong tất cả mọi thứ. Anh ta không thể nào sắp xếp tất cả mọi thứ trước sáng nay được. Mình biết HÔM QUA anh ta chẳng làm gì cả. Suốt cả ngày mình đã ở bên anh ta. Mãi đến khuya anh ta vẫn một mực chống đối hôn nhân. Mình BIẾT mà.

Thế nên cách duy nhất anh ta có thể làm - THỜI GIAN duy nhất anh ta có thể chuẩn bị - là vào sáng nay, trước tám giờ. Trước TÁM GIỜ SÁNG.

Anh ta đã làm thế nào? Thức ăn ế hê đủ cho một đội quân nhỏ anh ta phải đánh thức rất nhiều người để nhờ họ nấu nhiều thức ăn thế này - hay ít ra cũng đưa thức ăn đến đúng giờ. Anh ta đã làm gì, đứng ngoài khách sạn động rầm rầm vào cửa cho đến khi họ chịu mở sao?

Bạn biết không? Chắc chắn là vậy rồi. CHẮC CHẮN là vậy.

Nhưng TẠI SAO? Tại sao một người luôn chống đối tình yêu và hôn nhân như anh ta lại LÀM những chuyện như thế?

Có lẽ cũng cùng lí do như mình nên anh ta mới xúc tiến để đảm bảo Holly và Mark có được đám cưới trọn vẹn - bởi cuối cùng thì, anh ta cũng có trái tim sao?

Mình nói thật lòng. CHẮC CHẮN anh ta cũng có trái tim. Chuyện này - và cả chuyện xảy ra ở thị trấn nữa - đã CHỨNG TỎ như vậy.

Rằng Cal Langdon rất... tử tế.

Chúa ơi! Terrazza trông thật xinh xắn - ai đó đã đặt những bình hoa tươi ở khắp nơi. Những chiếc bàn phủ khăn trắng muốt được kê trên thảm cỏ xanh, có cả những bông hoa huệ tây bằng nhựa - trông như thật - được thả trôi lững lờ trong hồ bơi. Sâm-panh đang được khai bôm bốp - đúng là một bữa tiệc vui nhộn!

Cùng những người mới tuần trước thôi tụi mình còn chưa biết mặt - thậm chí có những người hôm nay mới biết đến - nhưng vẫn tạo thành một đám đông thân ái. Cùng tụ tập bên nhau nhờ một người đàn ông, mà mới đêm qua thôi, vẫn còn nặng nề cho rằng tình yêu chẳng là gì cả, nó chỉ là kết quả của sự thiếu cân bằng các chất hóa học trong não bộ.

Holly trông thật hạnh phúc ở đằng kia, cậu ấy đang khiêu vũ với ngài thị trưởng! Cứ như thể cuối cùng cậu ấy đã được khiêu vũ cùng bố mình.

Còn Mark đang khiêu vũ cùng - ôi, ai cũng được. Khoan nào, Annika gọi bà ấy là Mutti, ắt hẳn bà ấy là vợ ông thị trưởng. Mark trông cũng ngập tràn hạnh phúc. Holly và Mark sung sướng như đi trên mây. Thế này tuyệt vời HƠN NHIỀU nếu phải lên lút kết hôn tại Tòa Thị chính ở Mỹ. Ừm... bữa tiệc chiêu đãi sẽ ra sao nếu mẹ Holly là người lên kế hoạch?

Chuyện này sẽ không xảy ra - tuyệt đối không chuyện nào hết - nếu không nhờ người đàn ông ngay từ đầu luôn cho rằng Mark và Holly đang phạm phải sai lầm nghiêm trọng này. Cal Langdon đã sắp xếp. Cal Langdon đã sắp xếp TẤT CẢ.

Thật không thể tin được. Ước gì mình cũng có ý tưởng nào đó hay ho như thế. Sao anh ta không hỏi mình? Mình sẽ ủng hộ cả hai tay hai chân.

Nhưng rõ ràng bây giờ mình là kẻ thù của anh ta mất rồi. Cứ nhìn cái cách anh ta tránh nói chuyện với mình cả buổi sáng nay thì biết - trừ một lần duy nhất anh ta cảnh báo dây giày của mình bị sút. Tuy nhiên

anh ta không gọi chúng là Christian Louboutin. Anh ta chỉ nói, “Giày của cô bị sút dây rồi”.

Mình không có quyền trách móc anh ta. Về việc không thêm nói chuyện với mình. Đêm qua mình cứ xử hơi cục súc. Xét cho cùng, đó chỉ là một nụ hôn. Mình cũng chẳng hiểu tại sao mình có thể nhảy đến kết luận rằng anh ta muốn lên giường cùng mình. Đôi khi mình NGỐC NGHẾCH vậy đấy. Mình lại phá hỏng mối quan hệ với một chàng trai tuyệt vời nữa rồi.

Nhưng còn vấn đề phản ứng hóa học trong não. Anh ta vẫn nghĩ NHƯ THẾ...

Peter tiến lại gần và đề nghị được khiêu vũ cùng mình. Đây là lần thứ ba rồi đấy. Mình vội nói, “Peter này, sao em không mời Annika nhỉ?”.

Mình cố nói to lên, vì Annika đang đứng gần đó. Cô bé trông có vẻ không hẳn không muốn mình nói câu này.

Hừm, tiếng Anh của cô bé không giỏi như Peter. Đúng ra, cô bé nên đi học. Một nửa khách mời đám cưới trông có vẻ đã cúp tiết toán thì phải. Phải chăng Cal đã tuyên bố đây là kì nghỉ của địa phương quan trọng hơn hết thảy? Hay người Ý có truyền thống cho phép dân làng bỏ học cũng như nghỉ làm bất cứ khi nào cặp đôi người Mỹ nào đó thông báo họ muốn kết hôn tại thị trấn của họ

Dù sao thì, Peter nói với mình rằng cậu bé KHÔNG THỂ mời Annika được, vì thế nào cô bé cũng từ chối.

“Annika”, mình gọi. “Nếu Peter mời em nhảy, em có từ chối không?”

Ha. Annika lắc đầu, và đỏ mặt. CÔ BÉ ĐỎ MẶT!

Thế là mình đẩy Peter qua bên đó, và hai cô cậu chậm chậm nhảy theo bài “Killer Queen”.

Vì Holly cứ nằng nặc đòi Peter mở đi mở lại đĩa Queen của Cal thôi. Còn “Fat-Bottomed Girls” LÀ bài hát chủ đề trong đám cưới của cậu ấy.

Ô kìa, Cal đang dùng muỗng của ông chú Zio Matteo gõ gõ vào một bên chai sâm-panh. Anh ta sắp đọc diễn văn!

Ôi trời. Chỉ cần xét đến việc anh ta cảm thấy phấn khích với sự kiện này như thế nào - hay sự thay đổi bí ẩn về trái tim của anh ta sáng nay ra sao - “Xuống cổ họng, tràn đầy miệng, bao tử coi chừng, dzô!, cô ấy đến rồi”, cũng đầy tính thuyết phục như những gì mình tưởng tượng.

Gửi đến: Darrin Caputo

Từ: Holly Caputo

Về việc: Em KẾT HÔN rồi!!!!

Vâng, em thành công rồi. Em và Mark đã kết hôn. Em đã đánh điện cho bố mẹ, nhưng có lẽ ngày mai bố mẹ mới nhận được.

Tuy nhiên, em muốn anh là người biết đầu tiên.

Em hi vọng anh mừng cho em. Bản thân em cũng rất hạnh phúc. Nếu anh có mặt ở đây em càng hạnh phúc hơn.

Jane thật tuyệt vời - có chuyện không hay liên quan đến giấy tờ, và họ sẽ không cho tụi em kết hôn vì điều này, nhưng Jane đã lái xe đến Rome và giả mạo tụi em, cùng với sự trợ giúp của Cal - bạn Mark, người cũng đã mang lại cho tụi em bữa tiệc chiêu đãi hết sức tuyệt vời ngay tại nhà chú Zio Matteo. Anh ấy vừa có hành động chúc mừng thật tao nhã, em biết thế nào Bobby cũng muốn học hỏi, nên em cố gắng viết ra càng chính xác càng tốt cho anh. Nó như thế này:

“Cám ơn mọi người đã dành thời gian đến góp vui ngày hôm nay. Tôi biết không phải ai trong các bạn cũng biết tiếng Anh, nên tôi sẽ cố gắng nói ngắn gọn. Tôi biết Mark Levine kể từ khi chúng tôi còn mặc quần yếm OshKosh. Mặc dù không phải lúc nào tôi cũng ủng hộ quyết định của cậu ấy - tôi vẫn nghĩ cậu ấy nên tham gia MLB[53] thay vì học trường y, nhưng cậu ấy luôn ám ảnh về chuyện cứu người, và muốn cứu lấy mạng sống người khác thay vì phải ghi bàn để kiếm sống - nhưng việc này - việc kết hôn với Holly - là

một điều tôi có thể ủng hộ. Những người làm việc trong lĩnh vực của Mark dường như không muốn để yên những sự việc vốn dĩ đã tốt rồi. Họ thậm chí còn phân tích chất hóa học cấu thành tình yêu. Khi chúng ta yêu nhau, bộ não của chúng ta ngập tràn chất phenylethylamine. Đó là chất kích thích có thể được tìm thấy trong sô-cô-la, thế nên, cũng giống như tác động của sô-cô-la, nó không kéo dài lâu.

Nhưng với riêng những người may mắn khác - tôi nghĩ Mark và Holly rơi vào loại này - cơ thể họ đã tạo ra chất chống đỡ được “tình yêu”, một chất hóa học khác - gọi là endorphin - đã cùng tham gia. Endorphin là chất sản sinh đầy não bộ khi những người yêu nhau lâu năm chạm vào nhau. Chúng mang lại cho họ cảm giác yên tâm, thoải mái và thân quen. Nhưng để giữ cho cảm xúc không thoải mái THÁI QUÁ - để giữ họ luôn hấp dẫn nhau - một chất kích thích tử cung xảy ra hoàn toàn tự nhiên cũng được phóng thích, khát vọng không ngừng gia tăng, và kích thích

Ừm, tôi nghĩ phần còn lại các bạn có thể tự suy ngẫm. Ngay bây giờ tôi muốn các bạn cùng nâng ly và nói, xin chúc mừng, đến Mark và Holly. Chúc cuộc sống lứa đôi của hai người luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và ngập tràn endorphin”.

Không đáng yêu sao? Những người khác chắc chắn cũng nghĩ như vậy. Trước giờ em không biết bạn của Mark lại nói chuyện truyền cảm như vậy. Em thấy anh ấy đã gây ấn tượng mạnh với Janie đáng thương, vì cậu ấy chỉ đứng đó nhìn anh ta chăm chăm với vẻ mặt hết sức buồn cười!

Í, Mark muốn khiêu vũ nữa - thư sau em nói nhiều hơn nhé. Hi vọng anh đọc hiểu được, vì, em cũng hơi say.

Yêu anh nhiều,

Holly

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi thôi, mình thấy sợ rồi. Điều gì đó đã tác động đến Cal Langdon.

Thật đấy. Cứ như thể đêm qua anh ta đã chơi thuốc hay gì đó vậy. Có thể anh ta đã hết Wellbutrin[54]. Hay anh ta chỉ mới bắt đầu uống Wellbutrin.

Vậy thì sao???? Đầu tiên là chuyện xảy ra trong văn phòng thị trưởng sáng nay. Sau đó là bữa tiệc anh ta tổ chức cho hai người, mà mới đầu tuần này thôi, anh ta thậm chí còn cho rằng họ không nên kết hôn. Anh ta chắc hẳn đã tốn khoản tiền không nhỏ cho bữa tiệc sâm-panh này.

Sau đó Holly xuất hiện - đã ngà ngà say, nhưng không sao, hôm nay là đám cưới của cậu ấy, cậu ấy xứng đáng tận hưởng điều đó - và nói lú nhú, giọng nặng trĩu: “Ôi Chúa ơi, Janie, biết Cal làm gì chứ? Cậu biết Cal LÀM gì chứ?”.

Khi mình hỏi anh ta đã làm gì, cậu ấy nói rằng, “Anh ấy đặt cho tụi tớ một phòng - Mark và tớ - một phòng hạng sang ở khách sạn năm sao - ngay bên bờ biển - đêm nay. Đêm tang hôn của tụi tớ. Đêm trăng mật nho nhỏ. Gồm có, bữa tối VÀ bữa sáng... có cả bồn tắm mát-xa Jacuzzi trong phòng. MỘT BỒN JACUZZI NGAY TRONG PHÒNG. TRƯỚC GIỜ cậu có nghe thấy điều gì tuyệt như vậy chưa?”.

Công nhận chưa.

Còn lời chúc mừng đó? LỜI CHÚC MỪNG ĐÓ THÌ SAO???? ĐÓ không phải lời chúc mừng của một kẻ không tin vào tình yêu. KHÔNG HỀ. Thật ra, đó là LỜI BẢO CHỮA về tình yêu rất khoa học và sâu sắc. Một tình yêu LU DÀI.

Anh ta NGHĨ gì vậy?

Có lẽ anh ta không hề nghĩ vậy. Có lẽ anh ta đã dùng thuốc. CHẮC CHẮN như thế rồi. Sáng nay anh ta thức dậy với một kế hoạch tàn độc trong đầu hòng ngăn cản đám cưới của Holly và Mark, và biết đâu đó khi anh ta cố gắng mua chuộc ông thị trưởng gọi điện đến cơ quan báo bệnh hay thông báo tòa Commune

di Municipale đang bị đe dọa thả bom thì đột nhiên, ai đó đưa cho anh ta một viên Rohypnol. Hay một viên thuốc kích thích.

Nếu đúng là vậy, tại sao anh ta lại đang khiêu vũ cùng bà Frau Schumacher trong một trạng thái hoàn toàn tỉnh táo (vừa hấp dẫn vừa duyên dáng nữa)? Anh ta dìu bà ấy bằng ngang qua terrazza - e hèm, và tiến về phía mình - hết sức nhẹ nhàng. Thật ra, bà nội của Peter trông như thể bà ấy vừa chết đi và được lên thiên đường vậy. Bà ấy quá phấn khích khi được dìu đi trong điệu nhảy êm ái. Bà ấy thậm chí còn không nhận thức được mình đang khiêu vũ trên nền nhạc của bài Bohemian Rhapsody

Một bài nhạc đang đến phần kết thúc sôi động. Chắc chắn anh ta không hề có ý định, bạn biết đấy, mời MÌNH khiêu vũ. Dĩ nhiên là không vì đêm qua anh ta đã bị mình từ chối. MÌNH ĐÚNG LÀ CON ĐẠI NGỐC MÀ.

Ôi Chúa ơi. Mình thật sự đang nghĩ đến việc sẽ XIN LỖI anh ta vì đêm qua đã không hôn đáp trả. Rằng lúc đó mình chỉ bị giật mình vì đột nhiên trông thấy gương mặt anh ta ở cự li gần như thế. Endorphin à? ENDORPHIN SAO? Anh ta chưa hề nói với mình về endorphin. Suốt hôm qua anh ta luôn nói về phenylethylamine. Sao đột nhiên anh ta lại trở thành Quý Ông Endorphin vậy?

“Ôiiiiiiiiiiiiii, thật là một bữa tiệc tuyệt vời!”. Đó là câu bà Frau Schumacher nói, khi Cal xoay vòng đưa bà ấy đến chỗ ngồi gần mình, khi “Bohemian Rhapsody” kết thúc trong điệu nhạc sôi nổi (đã là lần thứ hai suốt nửa tiếng qua).

Mình: “Cháu rất vui khi thấy bà thích như vậy, bà Frau Schumacher ạ. Cháu không ngờ bà khiêu vũ giỏi như vậy”.

F.S.: “Tôi ấy à? Có gì đâu. Cậu chàng nài đây” (cầm lấy tay Cal. Anh ta trông có vẻ sắp sửa băng qua phía kia căn phòng) - “cậu ta đúng là người của tiệc tùng!”.

Cal: (trông có vẻ bối rối - phải nói rằng - rất đáng yêu) “Bà Frau Schumacher à. Đừng khiêm tốn như vậy. Chắc chắn ngày xưa bà cũng là người yêu thích tiệc tùng rồi”.

F.S.: (khoác tay phủ nhận) “Đúng vậy. Nhưng lâu lắm rồi. Nhưng bữa tiệc họ thường tổ chức tại tổng hành dinh của Führer[55]! Bữa tiệc nài khiến tôi nhớ đến chúng, một chút thôi. Người ta khui sâm-panh ào ạt, như ở đây vậy”.

Cal và mình đưa mắt nhìn nhau hết sức ngạc nhiên.

Mình: “Xin lỗi, bà Frau Schumacher. Có phải bà nói đến tổng hành dinh của Führer không?”

F.S.: (mở to mắt tỏ vẻ ngây thơ) “Đúng vậy. Nhưng dĩ nhiên là. Tôi chỉ đến đó khi còn trẻ để khiêu vũ thôi. Sau đó tôi làm việc cho S.S.[56]”.

Cal: (sững sờ) “Bà Frau Schumacher... bà từng làm việc cho S.S. sao?”

F.S.: (lại khoác tay) “Dĩ nhiên rồi. Ai chẳng vậy! Đó là những gì cậu phải làm thôi! Còn sâm-panh nữa khôn?”

Cal vội vàng đổ đầy ly cho bà ấy. Bài hát “Under Pressure” vang lên từ máy nghe nhạc của Peter, và bà nội của cậu bé đứng bật dậy, tuyên bố, “Đây là bài yêu thích của tôi!”.

Sau đó, bà ấy trở lại sàn nhảy/cạnh hồ bơi.

Cal và mình đưa mắt nhìn nhau.

“Chúng ta không bao giờ”, mình cảnh báo anh ta, “nói cho Holly và Mark biết người đã làm bữa sáng trước đám cưới này từng làm việc cho S.S.”.

Cal nhún vai, “Có gì to tát đâu, Jane? Ai chẳng vậy”, anh ta nói, bắt chước y chang giọng nói tỉnh rụi của bà nội Peter.

“Thề đi”, mình bảo anh ta.

“Thề”, anh ta trả lời. Rồi nói: “Vậy. Vẫn còn viết vào cuốn sổ đó đúng không”.

Mình: (Không thể rời mắt khỏi đôi tay anh ta, đôi tay đang cầm ly sâm-panh thậm chí còn quyến rũ hơn lúc cầm bài đêm qua) “ĐúngCal: “Cô sẽ không tặng cho họ nữa chứ?”

Mình: (Đó chỉ là tưởng tượng của mình, hay đôi mắt anh ta dường như cũng xanh biếc như bầu trời bên trên?) “Đưa cái gì cho ai?”

Cal: “Mark và Holly. Một món quà cưới. Cô đã viết nhật kí hành trình để tặng họ”.

Mình: (Anh ta mặc áo vét và thắt nơ cho sự kiện này. Mình có thể nói rằng anh ta trông vẫn quyến rũ chẳng kém lúc không mặc áo sơ mi không?) “À không. Không tặng nữa. Tôi đổi ý rồi. Cũng đại loại giống anh vậy thôi”.

Mình biết mà! Bản chất của mình là cục súc rồi!

Anh ta trông rất bối rối. Mình có thể nào nói rằng, nét bối rối của anh ta, trông vẫn rất đáng yêu không?

Cal: “Tôi không hiểu lắm...”

Mình: “Thì bữa tiệc này. Khi nào anh bắt đầu nghĩ rằng hôn nhân là một sự kiện cần được tổ chức ăn mừng thay vì sợ hãi vậy?”

Cal: “À, chuyện đó. Ừm. Nay, cô có thể nào ngưng viết một phút thôi được không? Để nói chuyện tập trung hơn”.

Mình: “Nhưng đây là chuyến du lịch châu u đầu tiên của tôi, tôi không muốn bỏ lỡ một giây phút nào”.

Cal: “Nếu cô dồn tâm trí vào cuốn sổ đó, cô sẽ bỏ lỡ nhiều thứ đấy”.

Mình: “Tôi sẽ không viết nữa nếu anh nói tôi biết điều gì khiến anh thay đổi suy nghĩ”.

Cal: “Thay đổi suy nghĩ về chuyện gì

Mình: “Holly và Mark”.

Cal: “À. Ừm. Thật ra là nhờ cô”.

MÌNH À???

Mình: “TÔI SAO??? Nhưng... từ khi nào vậy? Đêm qua vẫn chưa mà”.

Cal: “Đúng vậy. Là đêm qua”.

Mình: “Nhưng tôi đã cư xử không hay với anh”.

Cal: “Có lẽ tôi đáng bị như vậy”.

Ôi Chúa ơi, anh ta ĐÃ bắt đầu uống Wellbitrin rồi! CHẮC CHẮN như vậy! Chẳng còn lời giải thích nào khác cho chuyện này!

Mình: “Được rồi, vậy thì sao? Sao đột nhiên anh lại tỏ ra tử tế như thế?”

Cal: “Tôi lúc nào cũng tử tế mà”.

Mình: “Không đúng. Còn chuyện lúc ở văn phòng thị trưởng thì sao? Anh đã đánh mất cơ hội tuyệt vời của mình để cứu người bạn thân khỏi số mệnh mà anh TỪNG cho rằng còn tệ hơn cái chết. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Cal: “Tôi nhận ra rằng mình đã sai”.

Mình: “Về Holly và Mark đúng không?”

Cal: “Về tất cả

Mình: “MỌI THỨ SAO? Cả chuyện phenylethylamine nữa?”

Cal: “À - đó là một quan điểm của khoa học. Như tất cả những thứ khác”.

Mình: “Nhưng... bằng cách nào? Và tại sao? Có phải anh đã ghé mua thuốc chống suy nhược khi anh vào thị trấn sáng nay, đồng thời thuê luôn người tổ chức tiệc cưới và tất cả những thứ khác? Vì anh hành động KHÔNG giống anh chút nào”.

Cal: “À, có lẽ tôi có cơ hội biết được hình ảnh của mình trong mắt người khác ra sao, và thật ra tôi cũng không hoàn toàn giống như thế. Bây giờ thì cô có thể đặt cuốn sổ xuống và khiêu vũ cùng tôi không? Họ đang chơi bài hát của chúng ta đây”.

“Fat - Bottomed Girls” lại vang lên.

Một lời mời thú vị. Có lẽ anh ta cũng không thay đổi nhiều đến vậy.

Nhưng hóa ra chẳng đến nỗi tệ. Hừm, ai muốn làm quen với một anh chàng không thể nghe - hay nói - chuyện hài hước chứ?

Cal: “Nào. Hãy cho tôi cơ hội để chứng minh rằng tôi vẫn có một thứ”.

Mình: “Thứ gì vậy?”

Cal: “Một trái tim”.

LÀM SAO ANH TA BIẾT???

Và làm sao mình có thể chối từ?

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

Xin chào!!!!!! Tổ viết cho các bạn đã về đến nhà từ bữa tiệc cưới của hai người bạn JANE HARRIS! Một bữa tiệc tuyệt vời. Nếu bạn không có mặt ở đó, tổ thật sự tiếc cho bạn! Có rất nhiều thức ăn và rượu sâm-panh. Một vài người say bí tỉ luôn đấy. Thật là vui!!!!

Mọi người lại có dịp vui vẻ khi chiếc ô tô từ khách sạn đến biệt thự để đón cặp vợ chồng đi hưởng thụ “ngày trăng mật”. Sau đó, tụi tổ quyết định chạy theo chiếc xe bằng xe máy của mình, vì như vậy sẽ rất vui. Tụi tổ đứng dưới bậc thềm của khách sạn, và hét vang những câu hài hước. Sau đó cô dâu bước ra và tung bó hoa về phía tụi tổ! Annika chụp được bó hoa! Annika sẽ là cô dâu tiếp theo của Castelfidardo (theo tập tục của người Mỹ)!

Nhưng đây vẫn chưa phải chuyện vui nhất xảy ra tại bữa tiệc cưới của hai người bạn JANE HARRIS. Chuyện vui nhất đó là, khi JANE HARRIS đang khiêu vũ cùng anh Cal Langdon tốt bụng (người đã cho tổ 20 euro để mua truyện WUNDERCAT), thì đột nhiên một phụ nữ Ý rất xinh đẹp tiến vào biệt thự. Tên chị ấy là Graziella, chị ấy đến gặp Cal Langdon.

Cal Langdon trông hết sức ngạc nhiên khi trông thấy chị ấy. JANE HARRIS cũng tỏ ra ngạc nhiên không kém.

Sau đó JANE HARRIS đẩy Cal Langdon xuống hồ bơi.

Đây là chuyện vui nhất hôm nay! JANE HARRIS trông rất hài hước - y như Wundercat vậy!

Đây là Peter, Fan Số Một của Wundercat, nói CHÚC NGỦ NGON!

Wundercat muôn năm!

Peter

20. Chương 19

Chương 19

Gửi đến: Holly Caputo

Từ: Sal Caputo

Về việc: Là bố của con đây

Chào con! Chắc con không ngờ bố mình cũng có email chứ hả? Phải công nhận tụi bố không sử dụng nhiều đến nó khi ở cửa hàng, nhưng bố muốn có một cái để đặt giá cho những sản phẩm Electrolux đã qua sử dụng bán trên eBay. Con không bao giờ ngờ rằng có thể tìm thấy một cái chỉ với thao tác nhẹ nhàng là có thể khiến nó hoạt động được đâu.

Dù sao thì, chuyện bố nghe nói con và thằng Mark hôm nay đã kết hôn tại Marche nơi Zeo Matteo đang ở là sao đây? Có thật vậy không?

Nếu đây là sự thật, con đã làm mẹ buồn lắm đấy. Bây giờ bà ấy đang ở nhà thờ, tổ chức buổi cầu nguyện đặc biệt cho con. Trong lễ Mi-xa tối nay, bà ấy định thỉnh cầu một điều chân thành nhất giúp linh hồn con được bất tử.

Tuy nhiên, bố muốn mình là người đầu tiên chúc mừng con. Hay bố nên nói mazel tov[57] nhỉ? Bố biết trước đây bố mẹ đã tỏ ra lo lắng thái quá vì Mark không có cùng đức tin như chúng ta. Nhưng bây giờ con đã là người trưởng thành, con có quyền đưa ra quyết định của riêng mình. Bố lúc nào cũng thích thằng Mark. Ít ra nó cũng hiểu một động cơ hoạt động như thế nào, không giống mấy thằng anh trai của con.

Và, như bố cũng đã nói với mẹ, thật quý giá khi trong gia đình có người làm bác sĩ. Đặc biệt là khi bố có một nốt ruồi cần được nó xem xét khi hai đứa trở về thăm nhà.

Đừng lo lắng về mẹ của con. Bố sẽ nhờ cha Bob nói vài lời với bà ấy.

Dĩ nhiên là bây giờ, bà ấy sẽ chuyển sang thuyết phục Mark đổi tôn giáo cho xem. Con biết đức tin của mẹ mạnh như thế nào.

Yêu con nhiều,

Bố

Gửi đến: Mark Levine

Từ: Ruth Levine

Về việc: Chào con!

Mark. Hãy nói mẹ nghe đây không phải sự thật. Hãy nói mẹ rằng bà Marie Caputo, người mới gọi điện đến đây kích động, nói rằng một trong những đứa con trai của bà ấy thông báo con và con gái bà ta đã lén lút đi kết hôn, hãy nói rằng bà ấy bị mất trí rồi.

Mark - con đang nghĩ gì vậy? Con ý thức được mình đang làm gì không? Mẹ biết nói gì với bà Gloria Schramm bây giờ? Mẹ đã hứa với bà ấy con sẽ gọi điện cho Susie ngay khi trở về New York. Bây giờ con sẽ gọi cho con bé, không phải mời nó cùng uống rượu tại Cub Room sau giờ làm, mà để thông báo với nó con đã kết hôn sao? Con bé đáng thương sẽ chịu thêm tổn thương lần nữa. Người ta đã từng trông thấy nó đi lang thang ở Đại lộ số 5 trong đôi giày ống Ugg và quần bó Spanx cũn cỡn.

Hãy nói mẹ nghe đây không phải sự thật. Con biết chúng ta phải đặt trước tiệc chiêu đãi bao lâu tại câu lạc bộ thể thao ngoài trời không? Cả năm! Nếu con nói mẹ biết con có kế hoạch như thế này, mẹ có thể đặt tên trong danh sách cách đây cả tháng rồi, và gia đình ta sẽ có một bữa tiệc vui vẻ khi hai con trở về nhà. Bây giờ mẹ biết làm sao đây? Mời mọi người đến nhà sao? Con biết bố mẹ vẫn chưa trót vừa lại tường trong phòng ăn kể từ khi đám thợ làm bếp đó tiến hành đục khoét vì bố mẹ muốn lắp đặt một dàn bếp mới.

Chúng ta có thể đặt phòng tiệc tại Marriott nếu ai đó hủy lịch. Mẹ sẽ kiểm tra xem sao.

Bố con nói rằng bây giờ con phải đóng thuế như thể con đã kết hôn một năm rồi vậy, tuy con chỉ kết hôn ba tháng nếu tính đến cuối năm. Ông ấy nói rằng lẽ ra con nên đợi đến tháng Giêng.

Holly mặc áo khoác size mấy? Mẹ sẽ nhờ chú Issac làm cho con bé một cái áo lông chồn. Đừng nói với mẹ con bé chống đối việc mặc áo lông thú, trời ở New York rất lạnh, nếu con bé muốn sinh cháu nội cho mẹ, mẹ muốn đảm bảo con bé không đang đầu ngoài trời lạnh suốt nửa năm như vậy.

Lẽ ra con phải nói cho bố mẹ biết, Mark à. Bố mẹ sẽ không phiền chút nào nếu làm một chuyến đến Ý đâu. Con biết nơi cuối cùng ông ấy dẫn mẹ đi là Bahamas và trời mưa dầm dề suốt những ngày ở đó.

Yêu hai con,

Mẹ

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Claire Harris

Về việc: Holly và Mark

Con yêu! Mẹ thật hứng khởi cho Holly và Mark! Mẹ mới gặp bà Marie ở Kroger Sav-On. Bà ấy liên tục ca cẩm rằng tại sao Chúa không bao giờ đáp ứng nguyện vọng con người và điều này có nghĩa Holly phải dành nhiều thời gian để cầu nguyện chuộc tội, con biết đấy, nhưng mẹ có thể nói rằng bà ấy trông rất hạnh phúc. Trông rất rạng rỡ.

Mặc dù có thể là do trời nóng khác thường vào tháng Chín này.

Tuy nhiên, bà ấy đang mua bánh mì vòng Lender. Bánh mì vòng! Mẹ hỏi mua bánh mì làm gì, bà ấy gần như đỏ mặt rồi trả lời, “Tôi định cấp đông chúng. Khi Mark và Holly về thăm nhà, tôi sẽ rã đông. Thành bé rất thích ăn sáng với bánh mì, bà biết đấy”.

Mẹ nghĩ đó là dấu hiệu tốt, con có nghĩ vậy không?

Dù sao thì, mẹ cũng hi vọng con đang vui chơi vui vẻ. Bố và mẹ vẫn ổn. Ông ấy vừa bị bỏng acid khi thay pin cho chiếc Volvo, nhưng bôi thuốc Neosporin cũng có tác dụng tốt.

Và đề phòng khi con cũng có tư tưởng giống Holly, hi vọng con hiểu rằng bố mẹ không quan trọng con kết hôn với AI, miễn con có mời bố mẹ là được.

Mặc dù bản thân mẹ nghĩ rằng cậu Cal Langdon đó trông sẽ rất đẹp trai trong bộ áo vét-tông đen

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Malcolm Weatherly

Về việc: Ciao!

Này cưng. Mấy ngày nay không nghe tin em rồi. Hi vọng mọi chuyện đều ổn.

Này, anh chỉ tự hỏi - chúng ta không còn thuộc về nhau nữa, đúng không? Nếu có quan hệ với người khác vẫn được chứ? Kể từ lúc anh dọn ra ngoài? Vì anh đã gặp một người. Ghi cho anh vài dòng cho biết ý kiến nhé? Anh không muốn làm điều gì khiến em nổi giận. Nhưng đàn ông luôn có nhu cầu, em hiểu chứ?

Anh thắng đây,

Malcolm

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Julio Chazez

Về việc

Chào chị Harris. Chị này, em chỉ tự hỏi - chính xác khi nào chị sẽ trở về? Vì con Dude, nó - ừm, hình như nó nhớ chị hay sao ấy. Hồi sáng này khi em đến cho nó ăn, em thấy nó đang gặm gặm vào màn che cửa sổ, cố gắng nhào ra lối thoát hiểm, vì có con bò câu đang đậu ở đó. Nó gặm mất một lỗ rất to trên đó. Trên tấm màn. Chị đừng lo, bố em đã thay một tấm mới rồi, em đóng cửa sổ luôn để nó không cắn nữa.

Và bây giờ nó lại cắn em khi em đang cố vỗ về nó.

Vì vậy em chỉ tự hỏi... không biết khi nào chị mới về nhà?

Hi vọng chị sớm trở về.

Julio

PDA của Cal Langdon

Rõ ràng chỉ còn một chút nữa thôi là mình đã giảng hòa thành công.

Thật vậy, sự xuất hiện đúng lúc của Grazi không thể nào xúi quẩy hơn được nữa. Mình đã sắp thuyết phục được cô ấy tha thứ cho những sai lầm không may trước kia của mình.

Mặc dù mình vẫn một mực cho rằng, quan điểm của mình, đặc biệt về hôn nhân, là luôn đúng đắn. Bạn không thể nói rằng, không một cá nhân có học thức nào tự hỏi, cứ nhìn vào thế giới ngày nay mà xem, liệu việc đem lại một sinh linh mới cho cuộc đời này phải chăng không phải là hành động khôn ngoan. Cứ nhìn vào tình hình khủng hoảng kinh tế - đó là chưa kể đến môi trường - của địa cầu này, bạn là loại người gì mới có suy nghĩ nên sinh con khi biết rõ rằng, tất cả những gì con bạn được kế thừa là một hành tinh cạn kiệt nguồn năng lượng cần thiết và (hậu quả của việc lạm dùng nguyên liệu hóa thạch) tầng ô-zôn; sự vỡ nợ của tổ chức An sinh xã hội; và một cộng đồng bị khủng bố bởi những người theo trào lưu chính thống kh rằng họ vốn dĩ luôn có quyền áp đặt những giá trị cũng như niềm tin của mình lên người khác, thông qua bạo lực, nếu cần thiết?

Chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, lần đầu tiên trong đời, mình có thể hiểu được làm một thằng ngốc cũng có cái hay. Đặc biệt là khi bạn chấp nhận mang tiếng ngốc nghếch vì tình yêu.

Chúa ơi. Không tin được mình viết ra như thế.

Nhưng, lạ lùng ở chỗ, đó lại là sự thật. Bây giờ mình có thể hiểu tại sao Holly và Mark một mực đòi kết hôn, dù bố mẹ hai bên đều phản đối, dù họ biết thế giới ngày nay ra nông nổi nào và đang ngấm chứa những mối hiểm nguy ra sao. Bây giờ mình đã hiểu tại sao việc hợp thức hóa mối quan hệ lại quan trọng với họ như vậy - và tại sao việc bỏ trốn khỏi một mối quan hệ tuy dễ dàng nhưng không phải lúc nào cũng là giải pháp tối ưu, nếu bạn muốn có một mối quan hệ lâu dài.

Bây giờ mình đã hiểu tất cả.

Thật tệ khi mình không thể thuyết phục cô ấy tin mình.

Không phải mình cho rằng sẽ chẳng khó khăn gì. Nhưng thật tình mình không hề mong đợi sẽ giải thích chuyện này từ dưới đáy hồ bơi.

Đây là lúc Cal Ngày Xưa có thể bắt đầu bực bội vì Cô Ấy dám cả gan mong rằng trong quá khứ mình phải cư xử như một tên thái giám, trong khi lúc đó mình thậm chí không biết đến cô. Đây là lúc Cal Ngày Xưa sẽ thầm nghĩ, tại sao mình phải chịu đựng cảnh này? Mình có một nàng người Ý cực kì xinh đẹp, vừa tao nhã vừa tinh tế, người sẽ luôn sẵn sàng cùng mình qua đêm thâu. Tại sao mình phải bận tâm lo lắng không biết cô họa sĩ truyện tranh người Mỹ nào đó đang nghĩ gì chứ?

A, khó khăn là ở chỗ này. Vì mình không muốn nàng người Ý cực kì xinh đẹp, vừa tao nhã vừa tinh tế đó. Mình muốn nàng họa sĩ truyện tranh với hình xăm đầu con mèo luôn vũng trên những đôi giày kia.

Chúa giúp con.

Nhưng rõ ràng cô ấy đã tỏ rõ thái độ không cần mình. Hay ít ra, không còn cần nữa. Mình chắc chắn khi Grazi bước vào như thế kia, cứ như thể là bà chủ nơi này trong cái nón to và đôi giày cao gót đó, cô ấy sẽ có thêm một ác cảm mới trong vô số những ác cảm sẵn có dành cho mình.

Tuy nhiên, Grazi lại tỏ ra vô cùng biết điều. Cô ấy xin lỗi đã không kiểm tra hộp email, và nói rằng trước khi cô ấy nhận được tin nhắn trong điện thoại, cô ấy đã trên đường đến đây rồi. Lúc đó mình thật ngốc nghếch, cứ luôn miệng giải thích chuyện gì đang diễn ra, khi lái xe chở cô ấy ra sân ga (dĩ nhiên là sau khi mình thay bộ đồ ướt nhẹp).

“Em hiểu rồi”, đó là điều Grazi nói. “Anh đang yêu. Một cô gái vẽ truyện tranh. Về con mèo”.

Nghe cô ấy nói thẳng ra như vậy, tệ thật - Anh đang yêu - lúc đó mình cảm thấy muốn đổ bệnh.

Tuy nhiên - đây mới chính là điều lạ lùng nhất - mình cảm thấy khó chịu theo một hướng tích cực.

“Không hẳn như thế”, mình có cảm giác buộc phải thú nhận. “Cô ấy nghĩ anh là một kẻ khoa trương, không có khả năng cảm nhận những thứ khác ngoài tính siêu việt của mình”.

Đường như Grazi cảm thấy chuyện này buồn cười.

“Anh đúng là khoa trương mà”, cô ấy nói. Khiến mình chột dạ. “Đường như anh nghĩ rằng anh luôn biết hết những gì cần biết”.

“Cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến động lực học địa chính trị”, mình nói tiếp “hay bất cứ vấn đề nào liên quan đến thế giới”.

“Đúng vậy”, Grazi nói. “Những vấn đề này không quan trọng lắm đối với một số người”.

“Mới sáng nay thôi”, mình nói thêm, khao khát được ai đó, bất cứ ai, cố nói cho mình hiểu về một kết thúc mình đã hoàn toàn thông suốt từ trước, “anh trông thấy cô ấy cho sốt cà chua lên trứng. Cô ấy còn thích Nutella. Và chương trình ER trên ti-vi nữa”.

Grazi trả lời, một cách điềm tĩnh khiến mình chắc chắn cô ấy chẳng cảm nhận được gì, “Ừm, nhưng đó là một chương trình nổi tiếng”.

“Đó không phải là điều anh biết trước sẽ xảy ra”, mình giải thích.

“Ai biết trước khi nào sẽ yêu?”, Grazi nhún vai hỏi. “Nó chỉ đơn giản xảy ra. Chúng ta không ngăn lại được, dù cố gắng thế nào”.

Nhả ra một chùm khói xanh từ điều thuốc đang cầm trên tay, cô nói thêm, “Trong trường hợp của anh, em có thể hiểu anh luôn cố gắng không để lún quá sâu. Đàn ông như anh luôn như thế. Khi nó xảy ra, chẳng có gì có thể ngăn được. Sốt cà chua trên trứng cũng không”.

“Cô ấy ghét anh”, mình thú nhận một cách đau khổ.

“Không phải vậy”, Grazi trả lời một cách tốt bụng. “Nếu cô ấy ghét anh, cô ấy sẽ không đẩy anh xuống hồ khi trông thấy em”.

Mình hi vọng - nhưng không tin tưởng lắm - rằng Grazi nói đúng.

Nhưng cho dù là vậy, mình có thể làm gì bây giờ? Trước khi mình trở về nhà sau khi thả Grazi xuống sân ga, Jane có thể đã lên xe trở về Rome, vì bữa tiệc đã kết thúc, và căn nhà đóng cửa im lìm. Cô ấy biến đi đâu không nào tìm thấy. Nhưng, mình biết cô ấy chưa đi... vì hành lí vẫn còn nằm ngay kia. Nghĩ rằng cô ấy có thể đã vào thị trấn không bỏ cô dâu chú rể ở khách sạn, mình lái xe vào, nhưng chỉ trông thấy Peter và những người bạn của thằng bé trên bờ biển, đang xé nhỏ bó hoa tói của Holly để tổ chức lễ kỉ niệm giống tác phẩm Chúa ruồi theo phong cách teen lạ lùng, và tung những cánh hoa ra biển.

Nãy giờ mình đã uống rất nhiều cà phê, và đọc hết tất cả các số báo bằng tiếng Anh tìm thấy trong thị trấn. Mặt trời dần khuất bóng, mình biết đã đến lúc về biệt thự để xem cô ấy có ở đó không.

Một phần trong mình không dám rời khỏi chiếc ghế này. Điều gì sẽ xảy ra khi mình trở về, nếu cô ấy tỏ ra lạnh lùng?

Câu trả lời, mình đã thành thật hỏi Grazi câu này khi cô đang ngồi trên tàu, xem ra không giúp mình yên tâm lắm.

“Không đâu”, Grazi mỉm cười trả lời, “nếu anh có cử chỉ hào hiệp”.

“Hào hiệp như thế nào?”, mình hỏi. “Anh đã mất trắng năm ngàn đô la cho bữa tiệc đó, và tất cả những gì anh nhận được là cơ hội ngắm đầy bể bơi”.

“Cô ấy muốn gì?”, Grazi hỏi, nhấn mạnh. “Ngoài tiệc đám cưới cho cô bạn của cô ấy, anh đã làm gì cho cô ấy chưa? Đó là điều anh cần làm, anh biết đấy. Cứ đem cho cô ấy những gì cô ấy muốn - bất cứ thứ gì - cô ấy sẽ là của anh”.

Mình phải suy nghĩ về điều này. Về điều Jane Harris muốn. Mình không thôi suy nghĩ sau khi tàu chở Grazi lặn bánh.

Hóa ra không khó nghĩ đến vậy. Nó đã được viết rõ ràng trong cuốn sổ của cô ấy đầy thôi.

Tuy nhiên, làm thế nào để cô ấy hiểu mình đang thật lòng: ...đó là phần khó nhất Dĩ nhiên là, nếu mình hiểu sai thì...

Hừm, hãy cứ làm thôi.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Lẽ ra mình phải biết. Mọi chuyện hoàn hảo đều không có thật.

Về việc anh ta đã thay đổi.

Anh ta không thay đổi. Bản chất sẽ không bao giờ thay đổi.

Mình không biết mình đang nghĩ gì nữa. Chỉ vì anh ta đã giúp Holly và Mark kết hôn, sau đó mang lại cho họ bữa tiệc chiêu đãi tuyệt vời này, rồi nói lời chúc mừng đầy ý nghĩa, những chuyện một người đàn ông bình thường LUÔN làm, mình cứ nghĩ anh ta đã thông suốt.

Ha. HA!

Bây giờ sự thật đang phơi bày rõ như ban ngày rằng tất cả những chuyện này chỉ là một màn kịch để dụ mình lên giường.

Phải công nhận rằng thoát đầu mình đã lung lay. Anh ta đã cố gắng làm những chuyện đó, chỉ mong được thấy mình khỏe thân. Chưa ai từng vì mình mà lên kế hoạch công sức đến vậy. Ừm, Curt Shipley đã mời mình đến vũ hội.

Nhưng việc phát hiện ra anh ta không quan tâm AI là người “yêu” cuối cùng, mình hay Mike Morris, đã nhanh chóng phá tan sự đánh giá cao anh ta khi mình hồi tưởng lại thể này.

Cal Langdon cũng vậy. Tất cả chỉ là trò chơi của anh ta. Mình biết ngay từ phút đầu tiên trông thấy cô triển lãm đó. Chỉ là một nụ hôn mà thôi. Ha! Đúng như mình nghi ngờ, KHÔNG đơn giản chỉ là một nụ hôn. Anh ta chỉ đang cô đơn, và anh ta muốn thư giãn. Anh ta không quan tâm là AI. Ra sao. Như thế nào. Chứ còn lí do nào khác anh ta mới mời cô ta?

Phải công nhận, anh ta cũng tỏ ra hết sức ngạc nhiên khi trông thấy cô ấy. Chắc hẳn anh ta quên mất đã mời cô nàng đến đây rồi.

Hừm, mình nghĩ thử thách đầu tiên mình dành cho anh ta đã khiến anh ta khao khát không thể nào kiềm chế.

Sao cũng được. Mình thậm chí còn không quan tâm. Mình đâu có RƠI VÀO LƯỚI TÌNH của anh ta. Làm ơn đi. Rơi vào CÁI GÌ chứ? Tin đi, mình có thể kiếm được khối anh tốt hơn tên ích kỉ này nhiều.

Đúng là, anh ta CÓ đôi tay mạnh mẽ và rám nắng. Đôi mắt xanh biếc. Anh ta cũng thích mèo. Anh ta hôn cũng giỏi. Anh ta thông minh, và cũng khá hài hước khi anh ta để mình thoải mái.

Vậy thì sao? Anh ta cũng có quá nhiều nhược điểm. Anh ta nghĩ mình biết tất cả mọi thứ, nhưng thật ra, chẳng phải như vậy, đặc biệt là những vấn đề liên quan đến mối quan hệ giữa người và người.

Và anh ta đã viết cuốn sách mình chẳng thèm cầm lên dù có buồn chán đến mức muốn chết.

Và, mặc dù mình không chắc lắm, nhưng sáng nay mình trông thấy anh ta nhìn mình hài hước khi mình để sót cả chua lên trứng.

Ai cần người như thế? Không phải tôi. Chắc chắn không phải tôi, thưa ngài. Tôi chỉ kết giao với những người tốt. Như Malcolm chẳng hạn. Ừm, cũng không hẳn là Malcolm, vì anh ta đã dọn ra ngoài... cũng tốt cho anh ta

Nhưng mình muốn nói những anh chàng đơn giản, như Malcolm. Những người không đùa giỡn tình cảm. Những người luôn tỏ thái độ giấu cợt về những khó khăn gặp phải trong cuộc sống. Cal không bao giờ nhìn vấn đề theo cách hài hước. À, trừ những sai lầm vớ vẩn của mình.

Ồi. Khoan nào. War rồi.

Thôi được. Peter đã thắng.

Sao cũng được.

Mình nói đến đâu rồi nhỉ?

À, đúng rồi.

Việc đầu tiên mình cần làm khi trở về nhà là đăng kí lớp học Learning Annex. Mình cũng chẳng biết là gì. Hình như là một lớp học dành cho những người đơn giản. Như làm đồ gốm. Hay học tiếng Ý! Đúng rồi. Làm thế nào để nói tiếng Ý. Mình cá là nhiều người đăng kí lớp học đó lắm đây. Và sau đó mình có thể gặp một chàng, một chàng đơn giản, và lần sau khi mình đến Ý, mình sẽ dẫn chàng ấy theo.

Dù đất nước này có những nhược điểm đáng kể - nghỉ trưa suốt ba tiếng, tất cả cửa hàng, kể cả cửa hàng giày dép, đều đóng cửa... Đó là chưa kể đến sự thiếu thốn toa-lét trầm trọng, như nhà hàng Amici Amore, hay bàn ngồi, như nhà hàng ở Porto Recanati - nhưng nó vẫn là một đất nước xinh đẹp. Khi mình nhờ Peter chở đến thị trấn sau bữa tiệc, khi thằng bé và Annika và cả những đứa khác đến khách sạn để chọe ghẹo Holly và Mark, mình đã tản bộ vòng quanh, mua một cây kem Ý, ngồi trong một cung điện nho nhỏ, và thư giãn.

Mình không hề có cơ hội thư giãn như thế này kể từ lúc đến Ý - à, trừ năm phút nằm ngoài hồ bơi ngày hôm kia - luôn bận rộn đi thăm thú và lo lắng không yên chuyện đám cưới Holly và Mark có thể không thành công và cả chuyện của Cal nữa.

Nhưng hôm nay mình rất thông thả, nhìn ngắm xung quanh, và... mình thích những gì mình trông thấy. Nước Ý này. Cụ thể là Le Marche. Người dân rất thân thiện, họ luôn nói xin chào khi đi ngang nhau trên đường phố.

Và tất cả các cửa sổ đều có bồn hoa thay vì lối thoát hiểm, vì không tòa nhà nào cao quá hai tầng lầu.

Vì những tòa nhà thấp thế này, nên bầu trời bên trên đường như cao VỜI VỜI, giống như bầu trời ở Wyoming. Nó có màu xanh biếc mà bầu trời New York không thể nào có được do khói thải từ phương tiện giao thông. Ở đây, mọi người đều dùng scooter, hay quá lắm, họ chỉ dùng Smart Cars.

Thậm chí kem ở đây cũng ngon hơn ở Mỹ. Đây là cây kem hồ trần ngon nhất mình từng ăn.

Và nhịp sống ở đây cũng đáng để học hỏi. Mình hoàn toàn không ủng hộ thời gian nghỉ trưa kéo dài đến ba giờ. Nhưng nếu bạn CẦN nghỉ trưa lâu như vậy, thật tuyệt vời nếu bạn được cho phép. Có thể ở Manhattan thì được. Bạn thử tượng tượng xem nếu bạn ở Wall Street hay bất cứ nơi nào đó và bạn nói với sếp rằng ba tiếng nữa bạn mới trở lại, mọi chuyện sẽ ra sao?

Phong thái không vội vã cũng có ưu điểm riêng, họ dường như lúc nào cũng có thời gian để dừng lại dừng một tách cà phê và nói lời chào buổi sáng.

Thật đáng tiếc khi thứ sáu này phải đi rồi. Không phải do mình buồn bã vì phải nói lời chia tay với AI ĐÓ mình gặp gỡ ở đây. Nhưng mình sẽ nhớ nơi này. Và cả Peter nữa. Thậm chí cả bà nội của cậu bé và cô bé Annika kiêu kì (cô bé đã hỏi mình nên làm gì với bó hoa cô bé chụp được từ Holly, mình bảo cô bé rằng theo lệ thường người ta sẽ xé nhỏ bó hoa ra và tung xuống biển để cầu sự may mắn), cả ngài thị trưởng, cả mùi ngựa sáng nào cũng thoang thoảng bay vào cửa sổ phòng ngủ của mình, cả những con mèo gầy guộc đó và cái bếp lò không thể bật lên mà không tắt điện, cả Đức mẹ đồng trinh Mary và những tòa lâu đài nhấp nhô trên sườn đồi...

Tất cả mọi thứ.

Trừ ANH

Sau khi mình đăng kí lớp học Learning Annex đó - lớp học nói tiếng Ý - và mình gặp anh chàng kia - bạn biết đấy, một người đơn giản biết chấp nhận những khắt khe của cuộc sống - hai đứa sẽ trở về Ý, và cả hai sẽ có thời gian vui vẻ, vì cả hai đều biết carabinieri có nghĩa là gì, và không ai mở miệng cười nhạo người kia, không giống như...

ANH TA.

Ôi Chúa ơi. Anh ta về rồi.

Anh ta cũng gan thật.

21. Chương 20

Chương 20

Ô, nhìn kìa. Gương mặt anh ta vẫn biểu lộ sự ngưng ngừng như lúc mình bỏ đi. Có chuyện gì vậy, Cal? Có phải cô ta đã “từ chối” khi trông thấy bộ dạng ngu ngốc của anh dưới đáy hồ bơi như thế?

Hừm. Anh ta đang cố bắt chuyện. Được thôi, cố gắng tốt đấy, anh bạn. Nhưng anh chẳng thể nói gì đâu trước mặt một đứa trẻ như thế này. Anh biết tại sao tôi rủ thằng bé đến đây không? Không phải tôi khao khát được chơi bài. Vì tôi biết thế nào anh cũng lết về đây. Và tôi biết anh chẳng thể nào mở miệng được nếu có một người thứ ba ngồi như thế này...

ÔI CHÚA ƠI! HỐI LỘ!

Khoan nào, hai người có thể bắt tay nhau...

AARRRGHHH!!! TẠI SAO MÌNH KHÔNG ĐỔI TIỀN MẶT LÚC Ở THỊ TRẤN CHÚ?

Tốt thôi. Sao cũng được. Vậy là Peter đi rồi. Hai mươi euro, thế là thằng bé đi. Đồ phản bội.

Mình cóc cần biết. Mình không cần nghe gã này nói. Mình chỉ cần vào trong xem Holly đang làm gì

Không xong rồi. Holly và Mark đang ở khách sạn. Phòng khách sạn anh ta đã đặt cho họ. Căn nhà chỉ còn hai người. Chỉ còn hai người trong căn biệt thự to lớn này, vì anh ta...

ĐÃ LÊN KẾ HOẠCH NHƯ THẾ.

ÔI CHÚA ƠI. MÌNH ĐÚNG LÀ MỘT CON NGỐC.

Nhưng sao cũng được. Vẫn không thèm nghe. Không thèm nghe. Tôi không nghe anh đâu, tên Mục Đích Duy Nhất Trong Cuộc Đời Tôi Là Làm Tan Nát Trái Tim Cô Gái Mỹ Ngốc Nghếch. KHÔNG NGHE.

Cal: “Jane. Tôi nói thật lòng. Đừng viết nữa và nhìn tôi đi. Một phút thôi”.

Mình: “Không thích”.

Cal: “Được thôi. Nhưng tôi sẽ không đi đâu hết. Cho đến khi chúng ta làm sáng tỏ chuyện này”.

Mình: “Chẳng có chuyện gì cần làm sáng tỏ cả”.

Cal: “Có chứ. Nghe này, tôi biết mình đã cư xử như một tên ngốc gần như lúc đầu tiên tôi gặp cô...”

Mình: “Gần như à?”.

Cal: “Thôi được rồi, ngay từ lúc đầu tiên tôi gặp cô. Nhưng tôi muốn cô biết rằng bây giờ tôi cảm thấy rất tệ về điều đó. Cô nói đúng. Tôi là một tên ngốc. Một kẻ đê tiện. Những thứ tôi nói - những việc tôi làm - tất cả mọi thứ. Cô nói đúng. Cô nói đúng hoàn toàn về chuyện Mark và Holly, và tôi đã sai hoàn toàn. Bây giờ tôi đã hiểu”.

Hừm. Tình huống đảo ngược thú vị nhỉ. Anh ta đang xin lỗi. Và thừa nhận mình đã sai. Mình chưa bao giờ KHIẾN một gã trai phải làm như vậy cả. Chuyện này có nghĩa là gì?

Ồ, khoan nào. Biết rồi. Biến mình thành con ngốc.

Mình: “Nếu đây chỉ là hành động hồng bảo tôi đến khách sạn, để anh và ả gái kia có thể ở lại biệt thự đêm nay thì chẳng công hiệu gì đâu. Tôi rất thích nơi này, tôi không có ý định đi đâu cả, cho dù ở đó có bồn tắm mat-xa Jacuzzi”.

Cal: “Jane. Nếu tôi muốn qua đêm với Grazi, cô không nghĩ bây giờ lẽ ra tôi đã ở khách sạn cùng cô ấy, thay vì đứng đây lí luận với cô sao?”.

MỘT CU NÓI THẬT LOGIC CHẾT TIỆT!

Mình: “Hừm, cho dù anh có đang cố làm gì, cũng nên thôi đi. Tôi thấy sợ đấy. Tôi thích lúc anh ghét tôi hơn”.

Cal: “Tôi chưa bao giờ ghét cô cả...”

Mình: “HA! HA! HA! CARABINIERI!”.

Cal: “Sao chứ? Tôi không thể cười vui cùng cô sao?”.

Mình: “Anh không cười vui cùng tôi. Anh đang CƯỜI TÔI”.

Cal: “Còn cô cũng không tha hồ cười tôi suốt mấy ngày qua à?”.

Mình: “Ít ra cũng không cười thẳng vào mặt anh”.

Ôiiiiiiii. Anh ta kéo cái ghế được tôi luyên bằng sắt quay ngoắt lại, và đặt ngay trước mặt mình, ngồi xuống, chồm về phía trước, mình có thể trông thấy ánh nắng vàng 5 giờ chiều hắt lên cằm anh ta. Cũng như đôi mắt xanh ấy.

QUAY CHỖ KHÁC. KHÔNG ĐƯỢC NHÌN ĐÔI MẮT XANH THÔI MIÊN ĐÓ.

Cal: “Jane. Đừng viết nữa và hãy nghe tôi nói”. Ha. Không đời nào tôi nghe lời anh.

Cal: “Được thôi. Nếu như cô thích ngồi nghe như thế, tôi vẫn tiếp tục nói. Phải công nhận rằng khi tôi gặp cô, lúc đó tôi đang bị huỷ hoại bởi những nhận thức sai lầm về mối quan hệ nam nữ. Tôi không định nói với cô rằng tôi chưa bao giờ biết yêu, vì cả cô và tôi đều biết điều đó không đúng. Tôi đã từng yêu, nhưng thất bại, vì chuyện đó, tôi đã cố gắng răn dạy bản thân rằng tình yêu là một thứ không hề tồn tại. Vì tôi không muốn công nhận rằng mình đã thất bại. Nếu tôi không làm được, tôi muốn người khác cũng không làm được”.

Hừm. Lời giải thích khá thuyết phục. Súc tích. Có thể tin được.

Cal: “Nhưng việc gặp cô đã thay đổi tất cả. Cô khiến tôi hiểu rằng hai người - như Mark và Holly - có thể yêu nhau sâu đậm, không hề có động cơ ngầm nào, và tình yêu không chỉ trong đầu họ, kết quả của sự không cân bằng hóa học, mà đó là kết quả của sự mê đắm, tin tưởng lẫn nhau, một tình cảm có thật. Tình yêu hai người đó dành cho nhau - thứ tình cảm khiến họ sẵn sàng tung lí trí vào ngọn gió và kết hôn với nhau dù cho rất nhiều người trên thế giới này chống đối lại hôn nhân - đó là thứ tình yêu tôi luôn khao khát, nhưng lại không tin nó hiện hữu. Cho đến ngày hôm qua”.

Hừm, lời giải thích này cũng được.

Khoan nào. Anh ta đang nói cái quái gì vậy?

Mình: “Hôm qua thì sao?”

Cal: “Hôm qua, tôi đã kẹt trong xe cùng cô suốt tám tiếng”. Đáng ghét. Mình thậm chí không hát theo radio cơ mà. Hầu như không.

Mình: “Đúng. Thì sao?”

Cal: “Điều gì đó đã xảy ra”.

Mình: “Nếu anh muốn ám chỉ kĩ năng lái xe của tôi, xin phép nói rằng tôi KHÔNG hề đụng vào chiếc xe tải đó. Những gì anh cảm nhận là do gió thổi. Chúng ta đã chạy rất nhanh. Chiếc xe không bị trầy một miếng. Tôi kiểm tra rồi”.

Cal: “Tôi không nói về chuyện đó. Tôi đang nói đến sự thật rằng tôi đã yêu cô. Và tôi chắc chắn cô cũng yêu tôi”.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cal: “Bây giờ cô có thể ngưng viết được chưa?”

Làm sao mình có thể dừng lại? Mình thậm chí còn không cầm nổi cây viết, các ngón tay mình đang run lấy bầy...

Không thể nào. Có thể đây chỉ là kế hoạch tử mĩ của một gã trai để... mình chẳng biết để làm gì nữa.

Mình: “Được thôi, tôi biết đàn ông các anh sẽ không từ bỏ BẤT CỨ thủ đoạn nào để chinh phục các cô gái. Nói cho cô ta nghe những gì cô ta thích nghe... chuyện thường ngày ở huyện thôi mà. Nhưng đó không phải là cách hay giúp anh đoán được cô ta nghĩ gì về anh. Vì tôi có thể cam đoan với anh rằng, tôi KHÔNG yêu anh”.

Cal: “Tôi không đoán. Tôi biết chính xác cô nghĩ gì về tôi. Cô nghĩ tôi là Tên Quốc Xã Muốn Chiếm Chỗ Góc Tay kĩ tính... một tên Mê Người Mẫ ngọt mận. Cô không chịu được cách tôi nói chuyện, hay bất cứ đề tài nào tôi nói, cái cách đọc đoán khi tôi gọi thức ăn trong nhà hàng hay nói với tài xế taxi mình chỉ cần trả bao nhiêu. Cô ghê tởm cách chọn phụ nữ của tôi, việc tôi không có nổi một cái ti-vi là một tội lỗi không thể tha thứ, và việc tôi chọn viết cuốn sách về Ả-rập Saudi chẳng thể nào hiểu được. Và cô hoàn toàn đã yêu tôi. Nếu cô không yêu tôi, cô đã không đẩy tôi xuống hồ bơi khi Grazi b

Mình: Không thể nói nên lời.

Cal: “Bây giờ thì em chịu bỏ cuốn sổ xuống và hôn anh chưa?”

Mình: “Không, KHÔNG bao giờ. Tại sao anh - làm thế nào mà anh - có phải Holly nói anh nghe không?”

Cal: “Không. Anh đã đọc cuốn sổ em đang viết”.

CÁI GÌ?

Cal: “Em có thể viết to hơn một chút được không? Anh không chắc có thể trông thấy nó từ Trung Quốc đâu. Đúng vậy, anh đã đọc nhật kí của em. Ngay trang đầu tiên, em đã viết rằng, em định tặng nó cho Holly và Mark như món quà cưới. Anh chỉ nghĩ sẽ chẳng vấn đề gì nếu anh đọc một cuốn sổ mà người khác sẽ được đọc. Cho đến khi anh chìm đắm vào những dòng chữ đó đến nỗi không dứt ra được anh mới biết em đã thay đổi ý định”.

Mình: “Dẻo miệng”.

Cal: “Nói móc hay đấy. Nhưng, anh đã biết hết bí mật thầm kín của em, Jane Harris ạ. Rằng em khao khát Bác sĩ Kovac ra sao, tuy nhiên, anh phải nói rằng, anh ta chỉ là một nhân vật hư cấu. Em đã hiểu lầm về kích cỡ phần nào đó trên người anh. Những điều em nghĩ về cuốn sách của anh - nhìn về mặt em mỗi khi anh mở miệng nói thôi cũng đủ hiểu rồi. Anh biết em thương cảm những người bị gù lưng, những con mèo hoang, và cả người bạn Holly của em. Anh biết em muốn cùng anh đến Veselka để ăn bánh kếp. Anh không biết Veselka là nơi nào, nhưng anh chính là tín đồ của bánh kếp. Anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như bốn mươi tám tiếng đồng hồ anh trải qua cùng em. Anh bị kẹt trong xe với tay lái tẹt nhất mà anh từng gặp, chạy lên Những Bậc Thang Tây Ban Nha rồi lại chạy xuống để kịp xếp hàng làm người giả mạo tại Lãnh sự Mỹ. Và anh muốn tiếp tục làm những việc như thế cùng em như thói quen hàng ngày trong thời gian sắp tới. Và anh cũng muốn được gần em nữa, nếu em cho phép. Và nếu những điều anh nói chưa đủ thuyết phục em, lần này chắc chắn em sẽ tin: anh sẽ gắn chặt đời mình vào đời em để có thể tạo sự gần bó lâu dài không hề suy suyển với con Dude. Để chứng tỏ điều này, chiều nay anh đã đi làm cái này”.

Ồi, Chúa ơi. Anh ấy xắn tay áo lên. Sao anh phải xắn tay áo? Có khi nào anh ấy...

KHÔNG!

KHÔNG THỂ NÀO!

Đó là một hình xăm!!! Anh ấy đã xăm hình. Hình Wondercat! Giống hệt hình xăm trên mắt cá chân của mình.

Mình: “Nhưng... Làm thế nào? Ở đâu?”

Cal: “Bar Điện Loạn và Cửa Hàng Xăm Hình Khêu Gọi ở thị trấn. Họ nói Wondercat là hình xăm chạy nhất”.

Mình: “Cái này - nó - nó - KHÔNG PHẢI ĐU!!!!”

Cal: “Cũng giống tình cảm anh dành cho em mà thôi. Bây giờ. Em bỏ cây viết xuống, và hôn anh nhé?”.

Và đột nhiên, mình biết mình có thể.

Vì trái tim mình tràn ngập cảm xúc gì đó. Một thứ cảm xúc chẳng thể tả bằng lời.

Giống như bianco frizzante.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Ôi Chúa ơi. Anh ấy nói dối. Hoàn toàn là sự thật, điều Mark nói với Holly về...

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Tội nghiệp bà Frau Schumacher. Bà ấy phải giặt cả ĐỒNG drap giường khi tụi mình đi. Tụi mình đến mỗi phòng ngủ ít nhất một lần.

Nhưng không sao. Mình tin rằng bà ấy đã quen làm việc vất vả, nếu xét đến thời gian bà ấy làm việc tại Führer.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Mình không tin nếu lấy dầu chấm Nutella, rồi nuốt trôi cùng rượu sâm-panh, là món ăn nhẹ hợp lý lúc đêm khuya như thế này.

Nhật kí hành trình của

Holly Caputo và Mark Lavine

Jane Harris

Phải viết nhanh lên, khi anh ấy đang xuống lầu lấy thêm dầu.

Anh ấy yêu mình! Ít ra cũng nhiều như mình - không tin được mình đang thú nhận điều này - yêu anh ấy. ĐÚNG VẬY! Đó là sự thật! Mình yêu anh ấy! Mình có thể la lớn cho mọi người cùng nghe thấy : EM YÊU ANH!

Mình không nghĩ đó là do phenylethylamine nói.

Endorphin? Chắc chính xác hơn.

Và bạn biết không, lí do duy nhất anh ấy không thích ER đó là, anh ấy chưa bao giờ xem nó. Hóa ra người ta không chiếu ER ở Libya hay bất cứ nơi nào anh ấy đến trong thời gian qua. Mình chắc chắn anh ấy hiểu hết ngay khi nắm bắt được tất cả những gì đang diễn ra tại quê nhà.

Mình còn cho anh ấy xem cuốn sổ vẽ phác họa Wondercat nữa, anh cười vang khi xem hình vẽ mới nhất của mình. Cal Langdon CUỐI. Một trong những hình vẽ của mình!!!! Và gọi mình là thiên tài truyện tranh!

Mình nghe quen rồi. Nhưng thật hạnh phúc khi nghe chính miệng anh ấy nói.

Ồi, anh đến rồi. Mình đã hứa không viết về anh trong cuốn sổ này nữa.

Kể từ bây giờ.

Gửi đến: Arthur Pendergast

Từ: Cal Langdon

Về việc: Cuốn sách

Này Arthur. Tôi đang suy nghĩ. Anh nghĩ sao nếu cuốn sách thứ hai tôi viết về Le Marche? Có thể anh không biết, Le Marche là một trong những vùng không nổi tiếng lắm về du lịch của nước Ý, tuy nhiên phong cảnh ở đây đẹp đến nghẹt thở. Những tòa lâu đài cổ lấp ló trên những sườn đồi nhấp nhô đẹp như tranh vẽ. Những rừng cây ô-liu rợp bóng mát, bao quanh bởi bờ biển cát trắng phau. Hải sản ngon không thể tả, cả loại rượu vang thô ráp nhưng vẫn không kém phần tinh tế Verdicchio, được đánh giá hảo hạng nhất trong số các loại rượu vang.

Đây là vùng đất của những hộ kinh doanh gia đình làm ăn phát đạt. Nó là một khu vực tự cung tự cấp thành đạt đến nỗi nhiều quốc gia - như những nước phụ thuộc xuất khẩu dầu mỏ trước đây - phải n lức lắm mới sánh bằng.

Tôi đang tính đến việc thuê một căn nhà ở đây vài tháng cùng với bạn gái để tiện việc nghiên cứu. Có lẽ anh cũng nghe tên cô ấy rồi - Jane Harris. Cô ấy chính là tác giả của Wondercat, chuỗi truyện tranh vui nhộn về một con mèo. Tôi nghĩ anh đã đọc nó rồi.

Dù sao thì, cho tôi biết ý kiến của anh nhé.

Cal

Gửi đến: Cal Langdon

Từ: Arthur Pendergast

Về việc: Cuốn sách

Le Marche à? Cậu đang nói cái quái gì vậy? Có ai nghe nói đến Le Marche bao giờ đâu. Ai sẽ bỏ tiền ra mua cuốn sách về một nơi họ chưa bao giờ nghe nói đến?

Tôi nói cậu biết điều này: Nếu Sweeping Sands không nằm ở vị trí thứ hai trên danh sách Bestseller của Times, cậu biết tôi sẽ bắt cậu làm gì với Le Marche rồi đấy.

Nhưng do nó ở vị trí đó...

Tùy Chúa quyết định thôi.

Biên tập viên cấp cao

Báo Rawlings

1418 Avenue of the Americas

New York, NY 10019

212-555-8764

Tái bút: Bạn gái sao? Từ bao giờ cậu lại có bạn gái thế hử? Tưởng đâu cậu là người sợ hãi hôn nhân chứ?

Tái tái bút: Wondercat là cái quái gì vậy?

Gửi đến: Listserv

Từ: Peter Schumacher

Về việc: JANE HARRIS

Các cậu nghe đây! Các cậu sẽ không tin nổi chuyện gì đang diễn ra đâu! JANE HARRIS, tác giả truyện tranh Wundercat yêu thích của chúng ta, sẽ Ở LẠI Le Marche này! Đúng vậy! Ít ra, đó là những gì chị ấy đã nói khi tớ vào đưa bánh mì nóng sáng nay.

Thật ra, JANE HARRIS đã không mở cửa sáng nay khi tớ mang bánh mì đến. Và mãi đến chiều muộn JANE HARRIS mới xuống lầu để ăn bánh mì. Trông chị ấy rất mệt mỏi. Nhưng vẫn xinh, như thường l

Và Cal Langdon, người cũng ra mở cửa cùng JANE HARRIS, hỏi xem tớ có biết ngôi nhà nào cho thuê ở Le Marche không, vì anh ấy muốn viết cuốn sách về chúng ta! CHÚNG TA đây!!!

ĐÚNG VẬY! Vì Le Marche GY ẮN TƯỢNG MẠNH!!!!

Và JANE HARRIS nói chị ấy cũng nên ở lại Le Marche, để giúp Cal Langdon viết cuốn sách rất quan trọng về CHÚNG TA!!!!

Và khi tớ hỏi chị ấy về điều thế nào các cậu cũng đang nghĩ tới - “CÒN WUNDERCAT THÌ SAO?”, chị ấy trả lời rằng, “À, chị có thể vẽ Wondercat ở bất cứ nơi đâu”.

ĐÚNG VẬY!!!! JANE HARRIS SẮP CHUYỂN ĐẾN SỐNG Ở Ý! VÀ CÁC CẬU LÀ NHỮNG NGƯỜI ĐẦU TIÊN BIẾT TIN. Hoan hô Peter lịch sự, Fan Số Một của Wundercat Mọi Thời Đại!

Wundercat muôn năm!

Peter

Nhắn riêng cho Annika: Khi nào cậu đọc xong Wundercat tập 1, cứ nói tớ biết, tớ sẽ mang cho cậu tập 2 bằng chiếc xe máy của mình.

Gửi đến: Jane Harris

Từ: Claire Harris

Về việc: Cú điện thoại của con

Con yêu, mẹ muốn viết email vì đêm qua khi con gọi điện, mẹ sợ mình có thể to tiếng khi con nói sẽ sống ở Ý. Với Cal Langdon. Về lâu dài.

Bố nói rằng có lẽ mẹ đã mơ ngủ. Nhưng mẹ không nghĩ mẹ cũng mơ cả phần khi con nói: nếu hợp đồng đầu tiên của Wondercat kết thúc, dĩ nhiên Cal sẽ trở về New York cùng con, vì hai con đã có mối quan hệ rất gần bó, và có thể hoàn toàn hỗ trợ nhau trong công việc.

Đó không phải là việc mẹ thường mơ thấy.

Còn một chuyện khác: sáng nay khi mẹ đến Kroger Sav-On để mua thêm băng cá nhân cho bố (bố bị đóng đinh vào tay khi treo giúp bức tranh thủy mặc cho em gái ông ấy - mẹ ước nó chuyển sang sở thích khác đi), và tình cờ gặp bà Marie Caputo, người đã hỏi mẹ - phải công nhận rằng, mẹ chẳng thêm đếm xỉa đến nụ cười của bà ấy - cảm thấy thế nào khi có thêm một đứa con trai. Có một đứa con trai sao? Bà ta đang nói gì vậy, con yêu? Bà ta không có ý ám chỉ con và Cal Langdon đấy chứ? Hai đứa con kết hôn rồi sao? Có phải Holly biết điều gì mẹ chưa được biết, và kể lại cho mẹ nó nghe không?

Làm sao con có thể kết hôn với Cal Langdon, hử con gái yêu? Lần cuối cùng mẹ gửi email cho con, con còn nói ghét thằng bé. Và nó lúc nào cũng nhìn giầy con.

Những chuyện như thế này chẳng có ý nghĩa gì với mẹ cả. Mẹ nghĩ con không nên ở Ý - kết hôn càng không nên - với người con chỉ biết mỗi một tuần.

Mẹ hi vọng bà Marie đã hiểu lầm. Thật ra, mẹ CHẮC CHẮN bà ấy đã nhầm lẫn. Con lúc nào cũng là cô gái khôn ngoan.

Hơn nữa, còn Malcolm thì sao, nhân viên ngân hàng đầu tư con đang hẹn hò?

Bố con nói đúng, cú điện thoại đêm qua chỉ là giấc mơ. Vì con sẽ không bao giờ chuyển đến Ý mà không mang theo con Dude.

Khoan nào, hôm qua mẹ có hỏi con điều này, đúng không? Và con nói sẽ lo chi phí cho con trai người quản lí tòa nhà để thằng bé mang con Dude đến đ

Không đúng như vậy. Con không bao giờ làm chuyện gì mà không suy nghĩ trước sau.

Thôi, đừng để ý điều mẹ nói. Con cứ vui chơi vui vẻ những ngày còn lại nhé.

Và cố gắng đối xử tử tế với cậu Cal Langdon đó. Mẹ chắc chắn thế nào thằng bé cũng yêu con thôi. Con luôn có bàn chân rất xinh xắn mà.

Yêu con,

Mẹ

Gửi đến: Julio Chaisez

Từ: Jane Harris

Về việc: Con Dude

Chào Julio! Nghe chị nói nè. Chị chỉ muốn biết, EM nghĩ thế nào về chuyến du lịch hoàn toàn miễn phí đến Ý?

THÔNG TIN BÊN LỀ

Tại sao chúng tôi không kết hôn ở Las Vegas như những người Mỹ bình thường khác.

Có lẽ đó là vì tôi cũng viết sách cho những người đọc tuổi, và gần như 200 email tôi nhận mỗi ngày đều đến từ trẻ em. Đa số những email trong hộp thư đều có chung câu hỏi: “Tác giả lấy nguồn cảm hứng từ đâu vậy ạ?”.

Nguồn cảm hứng hình như là vấn đề bạn đọc luôn nghiêm túc quan tâm, nhưng tôi phải nói rằng, thật ra tôi không nghĩ nhiều về chuyện đó. Bất cứ khi nào có ai hỏi, tôi luôn dừng lại và suy nghĩ, “Tôi ĐÃ lấy cảm hứng cho câu chuyện đó từ đâu?”. Và sự thật là, tôi cũng chẳng nhớ. Đối với tôi, chính câu chuyện mới quan trọng, không phải vấn đề làm thế nào tôi đã nghĩ ra nó.

Cuốn sách Mỗi chàng một nàng lại khác. Tôi lấy cảm hứng cho câu chuyện - một câu chuyện về tình yêu và đám cưới bí mật tại một miền quê nước Ý - từ chính cuộc hôn nhân của tôi, cũng là... một đám cưới được tổ chức bí mật tại một miền quê của nước Ý.

Câu chuyện về tình yêu và đám cưới bí mật tại một miền quê nước Ý.

Tôi không nghĩ viết một câu chuyện về cô dâu lại thú vị như vậy, cả cho tôi và cho bạn đọc. Đối với tôi, câu chuyện về một cô gái lần đầu tiên TRỞ THÀNH cô dâu như thế nào sẽ thú vị hơn nhiều.

Thế nên, khi tôi quyết định viết một cuốn tiểu thuyết dựa trên hôn nhân của chính mình, trong số những nhân vật chính, tôi đã chọn chàng phù rể và nàng phụ dâu của cặp đôi kết hôn bí mật đó, sẽ kể lại đám cưới bí mật của tôi (tôi phải công nhận, với rất nhiều hư cấu) trên quan điểm của cô dâu phụ.

Hư cấu thứ nhất: Thật ra, tôi không có cô dâu phụ nào cho chuyến kết hôn bí mật tại Ý của mình. Cô gái tôi chọn làm cô dâu phụ - bạn gái của phù rể - đã bỏ anh ta một tuần trước đám cưới của chúng tôi.

Hư cấu thứ hai: Trong Mỗi chàng một nàng, đám cưới này diễn ra tại Le Marche, một ngôi làng của Castelfidardo, là trung tâm sản xuất đàn xép trên thế giới. Đám cưới của tôi cách xa nơi đó hàng trăm kilomet, tại một thị trấn gần Monaco có tên Diana San Pietro, ở Ligeria. Tôi thay đổi bối cảnh vì tôi đến Ligeria cách đây đã 11 năm, trong khi tôi vừa đến Le Marche chưa đầy một năm về trước, nên tôi nghĩ chi tiết câu chuyện sẽ xác thực hơn

Hư cấu thứ ba: Trong Mỗi chàng một nàng, các nhân vật dành nhiều thời gian gửi email qua lại trên Blackberry. Thật ra tôi không có Blackberry, hay đường dẫn Internet, khi tôi tổ chức kết hôn. Vào năm

1993, khi đám cưới của tôi diễn ra, mạng Internet chưa phổ biến rộng rãi như ngày nay. Ít ra đối với tôi là như vậy.

Đây chỉ là những chi tiết khá khác biệt so với đám cưới ngoài đời. Và dưới đây là thông tin chi tiết để chứng tỏ điều đó!

“You kid me, si?”, ông thư kí nhướn mắt nhìn chúng tôi hết sức nghi ngờ qua máy đánh chữ của ông ấy.

Chồng tương lai và tôi đưa mắt nhìn nhau. Sự thật là, chúng tôi không đùa ông. Chúng tôi thật sự muốn kết hôn ở Diano San Pietro, một ngôi làng yên tĩnh bên bờ biển Italian Riviera, chỉ cách Monaco vài dặm. Là một khu nghỉ dưỡng nổi tiếng vào mùa hè, nhưng thị trấn Ligeria lại khá vắng vẻ vào tháng Ba, trừ những người bản xứ, những người trồng rừng ô-liu rải rác trên những sườn đồi nhấp nhô, với nhiều nhà hàng và quán cà phê (chỉ khi bạn có thể đánh thức chúng khỏi giấc ngủ trưa dài lê thê đến chiều đó) nằm ven theo đường biển tuyệt đẹp.

Khi thị trấn vắng vẻ như vậy, việc ông thư kí lưỡng lự về lễ kết hôn của chúng tôi thật lạ lùng. Rõ ràng chẳng có nhiều việc làm ở Comune di Diano San Pietro, tòa thị chính này. Trừ chúng tôi ra, ông thư kí tóc bạc, người phiên dịch, và chàng rể phụ Ingo, tòa nhà hoàn toàn trống trải. Rõ ràng tôi chẳng thấy ai đập rầm rầm vào cửa văn phòng Diano San Pietro để đòi kết hôn.

Tuy nhiên ông thư kí lại tỏ vẻ lưỡng lự thậm chí chẳng thấy gì thú vị trước ý tưởng của hai người Mỹ muốn kết hôn tại ngôi làng của ông ấy.

“Hai người không hiểu”, ông ấy giải thích bằng thứ tiếng Anh ngắt quãng. “Dân Ý chúng tôi xem chuyện hôn nhân là một vấn đề hệ trọng. Có nhiều việc phải làm. Có nhiều đơn cần hoàn thành”.

Đó là khi chúng tôi đưa cho ông ấy tờ Stato Libero đã làm sẵn tại văn phòng Tổng lãnh sự Ý ở New York trước khi chúng tôi đến châu u. Được kí bởi bốn nhân chứng không quan hệ với chúng tôi hay với nhau, tòa lãnh sự đã bảo đảm với chúng tôi rằng đây là văn bản duy nhất chúng tôi cần có để tổ chức kết hôn trong chuyến du lịch đến Ý.

Cẩn thận hơn, chúng tôi còn đưa ra giấy khai sinh, đã được dịch sang tiếng Anh, và hộ chiếu. Người Ý, chúng tôi giải thích với ông, cố gắng nhả nhặn hết mức có thể, không phải là những người duy nhất trên thế giới xem chuyện hôn nhân là một vấn đề hệ trọng.

Ông thư kí cầm lấy tờ đơn một cách chán chường pha chút bối rối. Đây rõ ràng là điều ông ta không muốn đụng tay khi chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ nghỉ trưa - giờ nghỉ kéo dài ba tiếng của ông ấy.

Chuyện thật thứ nhất: Ở Ý, tất cả mọi nơi đều đóng cửa từ 12 giờ trưa đến 3 giờ chiều, như trong truyện ngắn Mỗi chàng một nàng này: ngân hàng, cửa hàng, cửa hàng bách hóa, tất tần tật,... Đây là nỗ lực giúp nhân viên thoải mái dùng bữa trưa cùng gia đình.

Lầm bầm rằng ông ấy phải đi gặp thị trưởng, thế là ông thư kí biến mất vào văn phòng bên trong. Khi ông quay ra, đi cùng ông là một người cao lớn trong bộ quần áo thể dục - và rõ ràng là đang ăn thứ gì đó như sandwich xúc xích Ý kẹp hành tây. Quý ông này, hình như là thị trưởng của Diano San Pietro. Ông ấy cầm lấy tờ đơn rồi hỏi thăm, với một cái thở dài, “Tại sao hai người không kết hôn ở Las Vegas như những người Mỹ bình thường khác?”.

Chuyện thật thứ hai: Ông ta nói như vậy, giống y trong cuốn sách.

Tôi sẽ thú nhận rằng: tôi là người sợ đám cưới. Tôi chẳng có gì để chống đối hôn nhân. Tiệc tặng quà bên nhà gái trước đám cưới - áo cưới - đăng kí kết hôn trước khi cưới - hoa cưới - bánh cưới mới là thứ khiến tôi sợ hãi. Đọc giả luôn nài nỉ tôi viết thêm những phân kết cho các tác phẩm hiện hành của tôi và miêu tả rõ nét đám cưới của các nhân vật. Sự thật là, tôi không viết được vì bản thân tôi chưa bao giờ lên kế hoạch cho đám cưới, cũng không hề biết người ta sẽ tổ chức như thế nào.

22. Chương 21 - End

Chương 21

Cách đây 11 năm - khi chuyến đi của chúng tôi đến Comune di Diano San Pietro diễn ra - khi đó tôi đã 26 tuổi, và chồng tương lai, Benjamin, cũng đã đi gần hết tuổi 32, có lẽ chúng tôi đã đủ già dặn để biết mình muốn gì - một đám cưới nho nhỏ. Và dĩ nhiên không phải ở Vegas, trung tâm tổ chức đám cưới của thế giới.

Chuyện thật thứ ba: Giống cô dâu chú rể trong truyện ngắn Mỗi chàng một nàng, Benjamin và tôi quyết định tổ chức đám cưới bí mật ở Ý - không phải vì bố mẹ hai bên chống đối (như Mark và Holly), mà vì:

a) Ý nghĩ tìm kiếm một bộ áo cưới khiến tôi bị nổi mề đay (Benjamin chính là người tìm ra bộ váy cưới cuối cùng tôi đã chịu mặc, một bộ đầm cưới Bill Blass đăng-ten trắng chấm bi với những đường sọc màu đen cao trên gối).

b) Trong khi gia đình hai bên đang tìm hiểu nhau, suy nghĩ đến cảnh tất thấy mọi người đều tụ tập trong một căn phòng khiến hai đứa nhụt chí anh hùng. Cả hai đứa tôi đều xuất thân từ hai gia đình đông đúc, và cả hai đứa đều là người Ai-len gốc Ý hay người Ai-len gốc Hungari, thế nên, khả năng có một cuộc xô xát tay chân xảy ra là điều hoàn toàn có thể.

c) Benjamin, như Cal, anh hùng của Mỗi chàng một nàng (Chuyện thật thứ tư) có vài quan điểm khá tiêu cực trong hôn nhân, và thường thì thốt sẽ không bao giờ kết hôn lần nữa. Vì tôi hoàn toàn ủng hộ hôn nhân - đám cưới thì không - và chuyện này đã gây bế tắc trong mối quan hệ của chúng tôi... trong một ngày. Chúng tôi sắp dự trận tranh cãi thì một người bạn người Đức tên Ingo nói rằng, nếu cậu ấy kết hôn, cậu ấy sẽ chọn nước Ý, vì đó là đất nước xinh đẹp nhất thế giới. Điều gì đó đã hấp dẫn Benjamin. Và việc tiếp theo tôi biết, chúng tôi đã hoàn tất đơn tại lãnh sự Ý ở Manhattan.

Bỏ trốn đến Ý dường như là giải pháp lý tưởng cho tất cả những vấn đề chúng tôi gặp phải... nếu tính quan liêu của chính quyền Ý không gây cản trở.

Câu hỏi của ông thị trưởng về Las Vegas khiến chúng tôi cười gượng một cách lo lắng... cho đến khi chúng tôi nhận ra ông ấy không đùa. Việc tổ chức kết hôn cho người Mỹ rõ ràng là việc Comune di Diana San Pietro chưa quen làm - thật ra, họ CHƯA BAO GIỜ giải quyết vấn đề như thế

Và họ chẳng hề hăng hái làm một trường hợp ngoại lệ vì chúng tôi.

Tôi không muốn nhận xét một cách chủ quan. Nhưng thật ra, họ chỉ lo sợ việc này có thể lấn át thời gian nghỉ trưa của họ mà thôi. Chẳng phải sao?

Trong khi chúng tôi đứng sau rào chắn ngăn cách với máy đánh chữ của ông thư kí, người bạn Ingo cố gắng giải thích lần nữa, bằng thứ tiếng Ý trôi chảy, rằng lí do Benjamin và tôi không thể kết hôn ở Las Vegas như những người Mỹ bình thường khác đơn giản chỉ vì chúng tôi không phải là những người Mỹ bình thường. Rằng cả cô dâu và chú rể đều là những người cực kì lãng mạn - thật ra, tôi là một fan (vào lúc đó, tôi vẫn chưa viết sách) của các tiểu thuyết lãng mạn, trong khi Benjamin là một thi sĩ đã được xuất bản thơ - và rằng chúng tôi đã có quyết định từ rất lâu, nếu chúng tôi kết hôn, đám cưới sẽ được diễn ra tại đất nước lãng mạn nhất thế giới, nước Ý.

Tôi đứng đó nín thở nghe, chờ đợi xem lời giải thích của Ingo có hiệu quả hay không. Dĩ nhiên vẫn chưa phải chuyện TỆ NHẤT nếu chúng tôi không về nhà với một đám cưới đã được tổ chức tại châu u. Cả Benjamin và tôi đều không tiết lộ kế hoạch kết hôn này cho bất cứ ai trừ bốn nhân chứng không quan hệ với nhau ở New York. Chúng tôi lên kế hoạch sẽ trở về Mỹ với tư cách là hai vợ chồng, đám cưới của chúng tôi sẽ là việc đã rồi, một sự thật mà hai gia đình yêu quý sẽ phải chấp nhận... Chúng tôi không còn trách nhiệm đi chọn đồ sứ hay áo đầm cô dâu. Lúc nào chúng tôi cũng có thể, tôi nghĩ vậy, làm chúng vào lúc nào đó...

Nhưng sẽ không phải ở Ý. Là một sinh viên tốt nghiệp nghèo khó (Benjamin) và một trợ lí hành chính (tôi), chúng tôi đã nung nấu cả tiền tiết kiệm vào chuyến đi này. Chúng tôi sẽ không thể trở về châu u một khoảng thời gian sau đó.

Thật may mắn, tôi có thể trông thấy đầu tiên là ông thư kí, sau đó đến ông thị trưởng, dường như bị thuyết phục trước lời giải thích hợp tình hợp lí của Ingo (một điều kì diệu, vì cậu ấy vẫn còn choáng váng sau khi cùng chúng tôi nốc hết số rượu prosecco đó tại căn nhà thuê lại đêm qua - Chuyện thật thứ năm). Cuối cùng, thở dài một cách ngao ngán, ông thị trưởng đặt miếng sandwich xuống và giải thích rằng ông ấy tổ chức hôn lễ cho chúng tôi, nếu:

a) Chúng tôi phải tìm kiếm một phiên dịch, được Comune thông qua, người có thể truyền đạt chính xác chúng tôi đang đồng ý chuyện gì khi nói “sí”.

b) Chúng tôi phải “quyên” tiền cho “Quỹ trẻ em”.

c) Chúng tôi phải có thêm một giấy tờ khác, giấy *certificatos di cittadinanza*[58] từ Tổng Lãnh sự quán Hoa Kỳ ở Milan.

Vì điều kiện cuối cùng đòi hỏi chúng tôi phải có chuyến đi tám tiếng cả đi lẫn về, Milano cách Diano San Pietro 500 cây số - chúng tôi đã phản đối dữ dội, một mực cho rằng Lãnh sự Ý ở New York đã không hề nói gì về lá đơn thứ hai này.

Nhưng ông thị trưởng vẫn tỏ ra cương quyết. Rõ ràng ông ấy nghĩ chúng tôi sẽ bỏ cuộc nếu phải mất một ngày đi đường như thế. Có người bình thường nào chịu dành cả ngày trời trong chuyến du lịch đến Ý để lái xe đến Milan rồi về lại hay không? Chuyện này sẽ giúp Comune di Diana San Pietro rảnh rỗi để làm những gì nó thường làm khi không phải tổ chức hôn lễ cho người Mỹ... mà dường như, theo tôi thấy, công việc của nó cũng chẳng là bao.

Cuối cùng, khi đã hết hi vọng, chúng tôi đồng ý làm tất cả những gì họ yêu cầu, ông thư kí, trông có vẻ rất trịnh trọng, cuộn một tờ giấy vào máy đánh chữ và bắt đầu gõ thư yêu cầu được cấp *certificato di matrimonio*[59] cho chúng tôi.

“Vậy khi nào”, ông ấy hỏi, “hai người định kết hôn?”.

Chúng tôi trả lời ngắn gọn, “Ngày Một tháng Tư”.

Ông thư kí bắt đầu đánh máy, rồi đột ngột dừng lại, nhướng mắt nhìn chúng tôi qua gọng kính, rồi nói, “Đây là một chuyện đùa. Hai người - sao lại dám? - đùa chúng tôi, sì?”

Tôi lắc đầu. Benjamin có ý tưởng kết hôn ở Ý. Còn tôi có ý tưởng tổ chức vào ngày Cá tháng Tư, để mỉa mai quan điểm của Benjamin khi cho rằng chỉ có những kẻ ngốc mới kết hôn sớm như vậy.

Phải công nhận rằng còn một khía cạnh hết sức thú vị khác, đó là sau khi chúng tôi đánh điện về nhà, bố mẹ sẽ không thể nào xác định được, cho đến lúc chúng tôi về đến nhà, rằng chúng tôi đã thực sự kết hôn, hay đó chẳng qua chỉ là một trò đùa.

Ừm, ở độ tuổi 26 như tôi, đùa như vậy thật là khó tha thứ.

“Hai người không đùa”, ông thư kí nói. Ông ấy nhìn xuống bàn phím, cố gắng nhịn cười.

Ông thị trưởng nhìn chúng tôi một cách hoài nghi, rồi tiếp tục rao giảng với chúng tôi rằng, ở Ý, người ta rất xem trọng hôn nhân, không như những người Mỹ.

Rồi ông cầm miếng bánh sandwich lên và công bố rằng ông ấy chỉ có thể tổ chức hôn lễ cho chúng tôi lúc 9 giờ sáng ngày Một tháng Tư, vì ông ấy phải làm trọng tài cho đội bóng nam Diano San Pietro vào lúc 10 giờ (Chuyện thật thứ sáu).

Chúng tôi đoán chắc với ông rằng sẽ nhanh chóng có mặt tại tòa thị chính vào lúc 9 giờ. Nhìn ông như thể đang nghĩ ngợi, Hừm. Được thôi. Ông thư kí, vẫn đánh máy đều đặn, tiếp tục cười một mình. Rõ ràng cả hai người đều không tin sáng ngày Một tháng Tư sẽ trông thấy chúng tôi.

Nhưng đáng buồn là, Comune di Diana San Pietro đã đánh giá quá thấp trí nhớ dai của một cặp đôi người Mỹ đang yêu.

Chúng tôi chỉ nhận hai vé phạt do chạy quá tốc độ trên đường đến Milano lúc 5 giờ sáng ngày

Chuyện thật thứ bảy: Thời gian ngồi đợi tại văn phòng Tổng Lãnh sự hóa ra còn dài hơn thời gian đi xe nữa.

Chuyện thật thứ tám: Khi chúng tôi ngồi chờ lấy *certificatos*, chúng tôi lắng nghe một phụ nữ trẻ người Mỹ đang cố gắng thuyết phục anh trai mình đồng ý cho cô ấy lấy Paolo, một thợ máy ô tô người Ý cô ấy vừa gặp tuần trước, đang ngồi trầm tư bên cạnh cô, rõ ràng chẳng hiểu một từ tiếng Anh nào. Cô ấy vẫn tiếp tục thuyết phục khi chúng tôi rời đi, bốn tiếng sau đó.

Chuyện thật thứ chín: Chúng tôi thật sự có ghé nhà hàng Amici Amore, và toa-lét đúng là một cái lỗ với hai đầu chân hai bên.

May mắn là, chúng tôi chỉ nhận một vé phạt vượt tốc độ trên đường trở về Diano San Pietro.

Chuyện thật thứ mười: CD duy nhất được mở trong xe suốt chuyến đi tám tiếng là đĩa tổng hợp những bài hát của Queen. “Fat-Bottomed Girls” đúng là bài hát chủ đề trong đám cưới của chúng tôi.

Phiên dịch viên còn dễ kiếm hơn cả certificatos nữa. Tin tức về lễ kết hôn sắp diễn ra giữa hai người Mỹ lan nhanh như đám cháy trong rừng.

Chuyện thật thứ mười một: Bà lão 80 tuổi, người cho chúng tôi thuê căn nhà hai tầng xinh xắn nằm trên ngọn đồi nhìn ra biển, nằng nặc đòi xuống Comune để mắng ông thị trưởng giùm chúng tôi, để đoan chắc với ông ấy rằng hai đứa tôi thật lòng nghiêm túc, và ông ta không nên mặc đồ trọng tài khi tổ chức hôn lễ cho hai đứa.

Cảm động trước nghĩa khí này, tôi đề nghị bà ấy làm phụ dâu.

Trong khi đó, một người Đức sống trong pensione[60] cách đó vài căn nhà đến làm quen và nói rằng anh ta rất vui nếu được phiên dịch cho chúng tôi - tiếng Ý của anh ta thật hoàn mỹ, và anh ta cũng làm nghề thông dịch.

Một người mẹ của một cậu bé hàng xóm khác - người tình nguyện đều đặn lái xe máy vào thị trấn mỗi sáng để mua bánh mì cho chúng tôi (Chuyện thật thứ mười hai) - nằng nặc đòi làm phó nháy cho đám cưới, cô cho rằng bố mẹ hai bên sẽ nổi giận đùng đùng nếu chúng tôi không chụp vài tấm kỉ niệm cho ngày trọng đại này.

Vào đêm trước khi đám cưới diễn ra, một vài đứa trẻ trong ngôi làng đến nhà chúng tôi trang trí cổng trước bằng hoa tươi và treo hai đôi vớ ngủ trên một cây sắt nhọn, một tập tục lâu đời của người Ý giúp cuộc sống lứa đôi được viên mãn (Chuyện thật thứ mười ba). Họ còn tặng tôi một vòng hoa tuyệt đẹp để đội lên đầu... những bông hoa tỏi, tôi phát hiện ra sau khi đội nó lên (Chuyện thật thứ mười bốn). Tuy chỉ là suy nghĩ nhưng vẫn được tính nhé.

Những đứa trẻ này đúng 7 giờ sáng vào ngày đám cưới, đã gõ cửa nhà tôi. Vì tôi đã mặc đồ xong, nên ra mở cửa. Hai đứa bé đáng yêu ngược lên nhìn tôi và giải thích bằng tiếng Anh tiếng được tiếng mất, đôi mắt to của chúng lộ rõ sự xúc động, chúng nói rằng chúng rất tiếc, vì ông thị trưởng nhận được điện thoại thông báo rằng trận bóng sẽ được dời lên sớm một tiếng, nghĩa là hôm nay sẽ chẳng có đám cưới nào cả.

Thở hổn hển vì quá hoang mang, tôi nắm chặt váy cưới trước ngực, mắt ngấn lệ.

Rồi hai đứa nhỏ bật cười khúc khích và ré lên, “Cá tháng Tư!”.

Tôi buông thông tay xuống khỏi ngực và đề nghị chúng cũng chọc Benjamin y như thế, người đã hành động còn thỏa mãn chúng hơn tôi, vì anh liên tục chửi thề, khiến bọn trẻ vô cùng thích thú.

Một tiếng rưỡi sau đó, đám cưới diễn ra, gồm có bà chủ nhà, anh thông dịch, vợ và con gái anh ấy, tay phó nháy tự bổ nhiệm, chồng và con trai bà ấy, Ingo và hai người bạn đến từ Bonn, Benjamin, tôi, một nhóm trẻ em làng đủ lứa tuổi và cả những chú chó của chúng đều đến Sala Consiliare[61]> của Comune di Diano San Pietro.

Tổ ra hết sức ngạc nhiên khi thấy chúng tôi xuất hiện, ông thị trưởng nhanh chóng thay bộ đồ thể thao bằng áo vét đen, thắt nơ, và áo thụng của thị trưởng (Chuyện thật thứ mười lăm).

Lễ cưới diễn ra một cách trang nghiêm và lộng lẫy hơn chúng tôi mong đợi. Ingo, chàng phù rể, đã tặng cho tôi một bó hoa cưới và “cô” dâu phụ một chùm hoa cài ngực trước khi buổi lễ diễn ra. Sau đó bà Frau Schumacher và Ingo cùng làm chứng khi chúng tôi đọc Diano San Pietro registro degli atti di matrimoni[62].

Theo thông dịch viên, Benjamin và tôi đã hứa, cùng với những điều khác, rằng chúng tôi sẽ luôn chung sống bên nhau và cùng nuôi dạy con cái ăn học thành tài. Không lễ cưới nào chúng tôi tham dự lại ngọt ngào - và thực tế - như lễ cưới theo kiểu Ý của chúng tôi.

Sau khi đeo nhẫn và hôn nhau, thị trưởng tuyên bố chúng tôi chính thức là vợ chồng, mọi người cùng nhau vỗ tay hoan hô chúc mừng. Ông thị trưởng đề nghị được chụp hình với cô dâu chú rể, và ông thư kí đề nghị chúng tôi tặng một trăm ngàn lia cho Quĩ trẻ em của Comune di Diano San Pietro. Khi đưa cho ông thư kí số tiền, chồng tôi đã viết, “Chẳng phải đây là điều tốt khi chúng tôi không quyết định tổ chức hôn lễ ở Las Vegas như những người Mỹ bình thường khác sao?”.

Sau đó chúng tôi băng qua đường đến bưu điện để đánh điện về nhà, và tận hưởng tiệc nửa buổi tại một nhà hàng đã đồng ý mở cửa sớm vì chúng tôi.

Tại bữa tiệc này chúng tôi đã khám phá ra Chuyện thật thứ mười sáu: Bà chủ nhà của chúng tôi đã từng làm việc cho S.S., và có một người con trai đang ngồi tù vì tội trộm cắp các nhà hàng xóm xung quanh. Đúng vậy, bà mẹ theo phát xít của một tay tội phạm đã làm “cô” dâu phụ cho chúng tôi. Và bà ấy rất tuyệt vời! Làm sao tôi có thể phát hiện ra được?

“Mỗi chàng một nàng” kết thúc bằng những bức thư được gửi từ hai bên gia đình của c và chú rể, bày tỏ sự háo hức muốn tổ chức tiệc cho cặp đôi trẻ tuổi mà ngay từ đầu họ đã quyết liệt phản đối.

Chuyện thật thứ mười bảy: Trong thực tế, phản ứng của bố mẹ tôi cũng không khác mấy. Đầu tiên là tỏ ra bối rối vì không biết đó có phải trò đùa Cá tháng Tư hay không, sau đó họ nhanh chóng tin rằng lễ cưới này có thật, và lên kế hoạch tổ chức tiệc cưới cho chúng tôi tại khoảng sân sau tại nhà mẹ tôi ở Indiana.

Tuy nhiên, buổi sáng lúc diễn ra bữa tiệc, một cơn lốc xoáy đã quét qua thị trấn, thổi bay mái nhà của nhà thờ gần đó, trời bắt đầu trở lạnh và sân nhà vương vãi đầy lá cây và cành cây, vì thế các khách mời, trong đó có tôi, phải mặc áo ấm và bước qua bãi dương xỉ để đến thùng bia ướp lạnh.

Nhưng, do tôi đã từ bỏ mong muốn đám cưới mình được diễn ra suôn sẻ, nên chỉ ít tôi cũng chẳng thấy ngạc nhiên gì.

Tuy nhiên, gần 12 năm sau, tôi vẫn không ước đám cưới ngày xưa của mình thay đổi - mặc dù bây giờ tôi nghĩ rằng, sẽ vui hơn nếu tổ chức đám cưới tại Castelfidardo... có một điều thú vị tại trung tâm sản xuất đàn xép của thế giới - một chi tiết đã mang lại làn gió hài hước nhẹ nhàng cho câu chuyện Mỗi chàng một nàng này.

Thế nên tôi thấy rất vui, ít ra đối với cuốn sách này, khi có ai đó hỏi tôi đã lấy cảm hứng từ đâu, ít nhất tôi đã có câu trả lời rõ ràng.

Tuy nhiên, có một chi tiết trong cuốn sách mà tôi cần khẳng định nó KHÔNG hề giống với sự thật:

Hư cấu thứ tư: Không giống vài người bạn cùng du lịch với tôi, tôi biết mình không nên gọi món hào.

[1] Bữa tiệc rượu - ND.

[2] Spring Break: Kỳ nghỉ thường kéo dài một tuần, trong những tháng mùa xuân của năm học - ND.

[3] Nhân vật chính hấp bé, trong tác phẩm Chúa tể Những Chiếc Nhẫn - ND.

[4] Tên cuốn sách Cal Langdon đã viết, về tình hình dầu mỏ ở Ả rập Saudi, có nghĩa là “Bờ biển sạch”. Trong từ điển tiếng lóng, từ “sand” cũng ám chỉ đến người Ả rập, hay người da đen nói chung - ND.

[5] Tên chuỗi truyện tranh của Jane đăng trên báo, về một chú mèo, lấy theo hình ảnh chú mèo Dude mà Jane đang nuôi - ND.

[6] Một kênh tin tức 24h trên truyền hình cáp, chủ yếu nói về thành phố New York - ND.

[7] Viết tắt của Federal Aviation Administration: Cơ quan quản lí hàng không liên bang Mỹ - ND.

[8] Một sự kiện thể thao hàng năm mang tính thương mại được tổ chức bởi ESPN (Entertainment and Sports Programming Network: kênh truyền hình chuyên về thể thao) của Mỹ, tập trung vào các môn thể thao hành động - ND.

[9] Các trận đấu thể thao mùa đông của bang California - ND.

[10] Insalata caprese (tiếng Ý): món salad đơn giản của vùng Campania nước Ý, làm từ phô mát sữa bò, cà chua, húng quế, trộn chung với muối và một ít dầu ô-liu - ND.

- [11] Viết tắt của Personal Digital Assistant: Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân, vẫn được gọi là PDA, là thiết bị cầm tay được thiết kế như một cuốn sổ tay cá nhân, thường có đồng hồ, sổ lịch, sổ địa chỉ, danh sách việc cần làm, sổ ghi nhớ và máy tính bỏ túi - ND.
- [12] Nhà văn đồng thời là nhà viết kịch sân khấu, nhà viết tiểu luận, viết kịch bản phim, nhà hoạt động chính trị người Mỹ - ND.
- [13] Một tác phẩm đã được làm phim do Mandy Moore đóng vai nữ chính, có những tên gọi như: Bước ngoặt đáng nhớ, Ngã rẽ cuộc đời, Nhớ về một tình yêu - ND.
- [14] Phương pháp thể dục kết hợp một chuỗi những hoạt động có kiểm soát nhằm tăng cường sức khỏe và cơ bắp - ND.
- [15] Tschuss (tiếng Đức): Tạm biệt - ND.
- [16] Dòng xe thông minh tiết kiệm năng lượng, kiểu dáng nhỏ gọn - ND.
- [17] Benvenuto (tiếng Ý): Vui vẻ mà nhận lấy (Mark muốn ám chỉ Cal hãy vui vẻ đọc email Mark gửi) - ND.
- [18] Ciao (tiếng Ý): chào - ND.
- [19] Amore (tiếng Ý): Yêu - ND.
- [20] Anna Mary Robertson Moses (1860 - 1961), thường được gọi là Ngoại Moses (Grandma Moses), một họa sĩ tên tuổi của Mỹ - ND.
- [21] Con tàu lịch sử chở những người Pilgrim (người hành hương, có nguồn gốc từ A đến Mỹ, những người đặt nền móng cho nền tự do tôn giáo ở Mỹ - ND.
- [22] Một chương trình truyền hình thực tế ở Mỹ, nói về tay rock nặng Ozzy Osbourne và gia đình - ND.
- [23] Tên một dòng sản phẩm của Coca-Cola, người ta thường hiểu nó là thức uống dành cho những người ăn kiêng nhưng thích uống nước ngọt - ND.
- [24] Un verre de vin blanc pour moi et pour mon amie (tiếng Pháp): Một ly rượu vang trắng cho tôi và người bạn của tôi - ND.
- [25] Frizzante (tiếng Ý): Rượu sâm-panh của Ý - ND.
- [26] Sì (tiếng Ý): Vâng - ND.
- [27] Oui (tiếng Pháp): Vâng - ND.
- [28] Cấu trúc có dạng đáy của một nửa đường ống, thường dùng cho những môn ngoạn mục như trượt băng, lướt ván tuyết - ND.
- [29] Một ống tròn như ống nước khổng lồ, có chức năng như halfpipe - ND.
- [30] Prosecco (tiếng Ý): Một loại sâm-panh của Ý giống Frizzante, nhưng nặng hơn một chút - ND.
- [31] Phố Tàu ở Mỹ, nơi có nhiều Hoa kiều sinh sống - ND.
- [32] Một loại hóa chất kích thích hệ thần kinh, có khả năng gây nghiện - ND.
- [33] Terrazza (tiếng Ý): sân thượng - ND.
- [34] Phim truyền hình dài tập về y khoa - ND.
- [35] Buona sera (tiếng Ý): Chúc ngủ ngon - ND.
- [36] Non (tiếng Ý): Không - ND.
- [37] Ufficio di Segretario (tiếng Ý): văn phòng thư ký - ND.
- [38] Mañana (tiếng Tây Ban Nha): Chào buổi sáng - ND.
- [39] Viết tắt là PMS (Premenstrual syndrome): Hội chứng tiền kinh nguyệt gây ra những thay đổi tâm sinh lý ở phụ nữ trước giai đoạn hành kinh, khiến họ luôn gắt gỏng và khó chịu - ND.

- [40] Strada principale (tiếng Ý): đường cao tốc - ND.
- [41] Lời bài hát “Fat-bottomed girls” của Queen: Những cô gái mông căng tròn, họ khiến thế giới đảo điên vì mình - ND.
- [42] International Time - ND.
- [43] Là 7 ngọn đồi phía Đông sông Tiber, là 7 lá chắn tự nhiên của Rome cổ đại - ND.
- [44] Là những bậc thang nối 2 địa điểm Piazza de Spagna và Piazza Trinità dei Monti ở Rome, Ý, phía trên bậc thang là nhà thờ Trinità dei Monti. Đây là cầu thang rộng nhất châu u - ND.
- [45] Prefettura (tiếng Ý): Quận - ND.
- [46] Atto Notorio (tiếng Ý): Bản khai có tuyên thệ - ND.
- [47] Một kiểu chơi bài. Khi chơi, bộ bài được chia làm hai phần bằng nhau, mỗi người giữ một phần cầm úp xuống, và lần lượt lật ngửa lá bài đi từ trên xuống, nếu ai có lá bài cao hơn sẽ thắng, những lá bài chiến thắng được xếp xuống dưới đáy của xấp bài đang cầm - ND.
- [48] Âm chỉ tình huống khi hai bên đều rút ra hai con bài bằng nhau. Khi đó, mỗi bên sẽ úp xuống 3 con bài, và rút ngẫu nhiên 1 con mỗi bên, bên nào có con lớn hơn sẽ chiến thắng hết số bài trên bàn. Nếu hai bên vẫn tình cờ lật ra hai con giống nhau, họ lại War tiếp, và tiếp tục úp xuống 3 lá bài nữa, cứ như vậy cho đến khi một bên lật ra con lớn hơn và thắng hết tất cả số bài trên bàn - ND.
- [49] Commune di Castelfidardo (tiếng Ý): làng Castelfidardo - ND.
- [50] Municipale (Tiếng Ý): tòa nhà Ủy ban - ND.
- [51] Io diacharo che sono uniti in matrimonio (tiếng Ý): Tôi chính thức tuyên bố họ là vợ chồng - ND.
- [52] Champagne Brunch là một bữa tiệc thịnh soạn với sự kết hợp hoàn hảo của nhiều món ngon và nhiều loại thức uống - ND.
- [53] Viết tắt của Major League Baseball (Giải bóng chày nhà nghề Mỹ) - ND
- [54] Thuốc chống trầm cảm - ND.
- [55] Führer (tiếng Đức): Quốc trưởng (ám chỉ Adolf Hitler) - ND.
- [56] S.S.: viết tắt của Schutzstaffel (có nghĩa “đội cận vệ”) là tổ chức vũ trang của Đảng Đức Quốc xã - ND.
- [57] Xin chúc mừng - ND.
- [58] Certificatos di cittadinanza (tiếng Ý): Giấy chứng nhận quyền công dân - ND.
- [59] Certificato di matrimonio (tiếng Ý): Giấy chứng nhận kết hôn - ND.
- [60] Pensione (tiếng Ý): nhà trọ (nhà nghỉ, phòng ngủ rẻ tiền) - ND.
- [61] Sala Consiliare (tiếng Ý): phòng kết hôn.
- [62] Dian
o San Pietro registro degli atti di matrimoni (tiếng Ý): Đơn đăng kí xin giấy xác nhận kết hôn tại Dian
San Pietro - ND.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-chang-mot-nang>